Hulukanda

a souvenir

Gauhati University Inter College Kabaddi Tournament

5, 6 & 7 February, 2015

Goalpara College, Goalpara

Editor

Dr. A. B. Ahmed

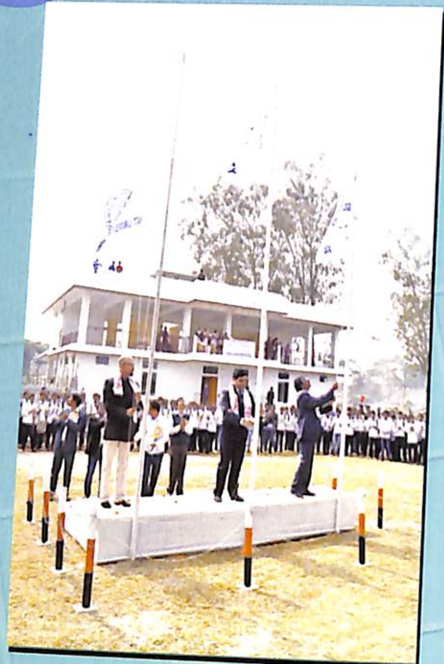

A view of flag hoisting

Welcome address by Dr. K. A. Ahmed, Principal, Goalpara College

The dignitaries attending the tournament

GOALPARA COLLEGE LIBRARY
Date 24-8-15
ESTD. 1955

Hulukanda

-A Souvenir

Second Gauhati University Inter College Kabaddi Tournament
February 5, 6 & 7, 2015

With Best Compliments

To,

....

....

Organising Committee
G.U. Inter College Kabaddi Tournament
Goalpara College, Goalpara

Chairman
Dr. Kasim Ali Ahmed

Editor
Dr. Abdul Baten Ahmed

Hulukanda - A Souvenir published on the occasion of second Gauhati University Inter College Kabaddi Tournament (Boys' and Girls') 2015, hosted by Goalpara College, P.O. & Dist.- Goalpara-783101(Assam)
Published by : Organising Committee
Edited by : Dr. A.B. Ahmed Date of Publication: 07-02-2015

HULUKANDA

Editorial Board

Chairman
Dr. K. A. Ahmed

Editor
Dr. A. B. Ahmed

Members
Mr. S.P. Deka
Dr. S.N. Sarma
Dr. S.K. Mishra
Dr. S. Barman
Dr. H.K. Kalita
Mr. S.J. Sarma

Cover Design : Sheikh H.A. Ahmed
: Siva Prashad Deka

Photography : Faruque Ali Akhtar
DTP : Bhaben Nath

Printed at :
Digit Printers, Tilapara, Goalpara,
Ph. 9854174979

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY

Dr. Mridul Hazarika
Vice Chancellor
Phone : +91 361 2570412(O), 2570408(R)
Fax : +91-361-2675515
Email ID : hazarika50@gmail.com
vc_gu@yahoo.in

MESSAGE

I am happy to learn that Goalpara College, Goalpara is going to publish a Souvenir coinciding with the event of Gauhati University Inter College Kabaddi (Boys' and Girls') Tournament on February 5, 6 & 7, 2015. Souvenir is a strong medium for the constituent members of a college for intellectual exercise. It carries sentiments, emotions, creativity and objectivity to integrate in to a totality of vies of a community at a given time.

I hope that the Souvenir to be published will manifest the hidden potential in literary faculty.

I wish all success in their mission and hope the "Souvenir" will be enriching to all concerned.

Date : 02.02.2015

(Mridul Hazarika)

Address: Gopinath Bordoloi Nagar, Jalukbari, Guwahati, Assam 781014 **Phone:** 0361 257 0415 **Website:** www.gauhati.ac.in

J. V. N. Subramanyam, IAS

सत्यमेव जयते

Deputy Commissioner & District Magistrate
Goalpara District, Assam-783121
03663-240030 (O) 240028 (R)
240314 (F)
e-mail : jvnsubramanyam@ias.nic.in

MESSAGE

I am happy to learn that Goalpara College authority is organizing the GU Inter-College Kabaddi (Boys' and Girls') Tournament 2015 from 5th February 2015. It is noteworthy to mention that Kabaddi tournament like this is an excellent opportunity for students in the district to involve themselves in the sporting activities with a spirit of bonhomie and sportsman spirit.

It is also a matter of great happiness that a Souvenir is being brought-out on the occasion of the Kabaddi Tournament. I hope, the publication will be appreciated by all those for whom it is intended.

I send my warm greetings to the organizers and wish the Tournament a grand success.

30th January 2015

(J V N Subramanyam, IAS)

Dr. Ranjan Kr.Kakati, M.Sc.,M.Phil.,Ph.D.,B.Ed.,PGDCA
Director, Students' Welfare
Gauhati University, Guwahati
Assam-781014, India. Email Id:ranjandgc@gmail.com

Ref. No.................... Date.....................

Massage

Its a great pleasure to me that Goalpara college is organizing the Gauhati University Inter College Kabaddi Tournament at Goalpara College from 5th Feb. To 7th Feb. 2015. From the core of my heart I convey my best wishes to all the members of the organizing Committee for hosting this tournament.

This type of mega event opens vistas for the learners not only to demonstrate their sporting skills but also provide the lesson on event management, leadership development, literary skills etc., besides an opportunity to communicate with their peers from other states and broaden their minds.

Finally I would like to convey my sincere appreciation to all the participants of the tournament, all the stakeholders of the Institution, dignitaries, individuals who are closely associated with the tournament.

I wish this mega event a grand success.

Dr. Ranjan Kr.Kakati

Dr. Binay Kumar Nath
President Goalpara College Governing Body

Message

It gives me immense pleasure to know that Goalpara College is going to organize the 2nd Gauhati University Inter College Kabaddi Tournament from 5th Feb to 7th Feb. 2015. Sports person of various colleges affiliated to GU will join the tournament which is obviously a glory for the youths of Assam. Such mega event adds a student melody to the stream of life and increases sportive spirit in human being. I am very hopeful that this tournament would provide the much desired impact to the upcoming and potential players to exhibit their talent ; and give their best. It would also provide inspiration to boost the players for taking up higher education.

I, wish grand success of the event and my heartiest thanks to the organizing committee for taking the initiative for the success of the tournament.

Dr. Binay Kumar Nath

WELCOME ADDRESS
On the Occasion of
G.U. Inter College Kabaddi Tournament,2015
hosted at Goalpara College,Goalpara

A very good morning to all of you. Respected Dr. Ranjan Kr. Kakoti, Director Sports & Students Welfare, G.U.D. Respected Sri Dinesh Kalita, Deputy Director of Sports & Students Welfare, G.U., Dr. Binay Kr. Nath, President, G.B. Goalpara College, Sri Abedur Rahman, Secretary, All Assam Kabaddi Association, Principals of different Colleges, Distinguished guests and dignitaries, Friends of the media, Respected Office Bearers of Goalpara District Sports Association , Referees, Invitees, Participants of different Colleges assembled here on this playground of Goalpara College, Goalpara. Teachers & Guides of participating college, My esteemed colleagues, My dear students, Ladies & Gentlemen.

It gives me immense pleasure to welcome you on behalf of the Goalpara College fraternity to the 2nd G.U. Inter College Kabaddi Tournament hosted at Goalpara College, Goalpara. I am indeed delighted to address this august gathering in the playground of Goalpara College on the occasion of three day G.U.I.C.K.T.

Goalpara College is one of the largest and oldest co-educational institution in Lower Assam,which has completed 59 years of its glorious existence right from the date of its establishment on August 8,1955 with various achievements. This institution has been spreading the light of education far and wide more than half a century. The college has two streams. Science and Arts. There are fifteen departments and almost all departments are offering major courses. There are more than two thousand students in the College. The college has two hostels for boys and girls separately. There is a rich library in the College with more than thirty three thousand books on various subjects.

The College has two study centre-(I) KKHSOU (Krishna Kanta Handique State Open University) and (2) IDOL (Instititute of Distance and Open Learning) under G.U. having B.A., B.Com, BBA and other courses upto Post Graduate level.

Besides the academic pursuit, the College encourages and promotes sports activities, seminars, workshops, study tours and other co-curricular activities, The College provides opportunities to participate NCC NSS and Seouts & Guides Programmes. The students participate in many competitive activities and programmes,and bring honour and glory to this institution.

Goalpara District is identified as one of the economically backward minority

populated districts among the 13 districts of Assam. Although there are many versions about the origin of the name Goalpara, and all versions differ from each other, some scholars agree that the name is associated with the term *Gwali* or *Goal* meaning milkmen.It is said that during the reign of the Deva kings of Assa, Goalpara was under the administration of a Deputy named Iswara Ghosha. He was influenced by Buddhism to such an extent that he became over generous to his subjects and granted a plot of land to a Brahmin of the then *Gwalitippika* distric (which presumable included some portions of Goalpara district) There is a belief that the name Goalpara is probably derived from *Gwalitippika* which literally means *Gwali* village i.e. milkmen's village.

According to another version, there was a big char (riverine area) near the confluence of the Manas river with the Brahmaputra,which in time became an ideal place for grazing cattle. It is believed that many *Goals* (milkman)settled with their cattle on this char and a colony of milkmen popularly known as *Goaltuli* sprang up. It is said that the name Goalpara is a corrupt form of the term *Goaltuli*. However,the district was named after the present Goalpara town which was the first headquarter of the district.

The most important lesson that sports of all kinds teach us is a sense of discipline secondary cohesion and intearation .A good sportsman must always learn to obey the rules of the games and the orders of the captain.The true sportsman knows also the value of tearm spirit or unity of action.He is not disheartened when he loses the game but prepares for a further effort.

Although the game Kabaddi has its long history,the G.U.authority has introduced this game in its agenda of Inter College Sports Tournament for the 2nd time in Goalpara College, Goalpara. It is a matter of great pride and satisfaction that our college has been selected by the G.U.authority for hosting this popular sport even. I, on behalf of the entire Goalpara College family take this opportunity to express our sincere thanks and gratitude to the G.U.in general and the G.U. Sports Board in particular for selecting our college for hosting the said event.

Fanally, I would like to convery my sincere appreciating to all the participants of the Tournament, all the stakeholders of Goalpara College family distinguished invitees and dignitaries, individuals who are closely associated with this tournament, Organizing Committee in particular for all round help and co operation in arranging this three day sporting event.

With these few words I welcome you again to this 2nd G.U. Inter College Kabaddi Tournament at Goalpara College, Goalpara

Thank you.

Dr. K.A.Ahmed
Principal
Goalpara College, Goalpara &
Presdent, Organizing Committee GUICKT

Editorial

Sports Policy and Kabaddi

Sports is no longer confined to the proverb like "healthy mind in a healthy body",- rather it is a maxim to extend international diplomacy, showcasing economic might and youth culture in the society. The preamble of National Sports Policy (2001) states that activities related to sports and physical education are necessary mechanisms of human resource development which help promote good health, comradeship and a spirit of friendly competition. The policy also affirms that excellence in sports enhances the sense of achievement, national pride and patriotism. This casts a positive impact on the overall development of the image of the country.

Formulated in 1984, the National Sports Policy emphasized the objective of raising the standard of sports in the country. In pursuance of this objective, the policy (2001) resolved that the central government in conjunction of the state government, the Indian Olympic Association (IOA) and National Federation which concertedly pursue the twin objective of broad-basing sports and 'achieving excellence' in sports at the national and international levels . Again, the main objective of broad-basing is to ensure mass participation in sports activities. The policy therefore gives high priority to the development of sports in rural areas simultaneously along with the establishment of requisite infrastructure, and in the identification of the talent and potential present among youths, even from the most disadvantaged and remote parts of the country irrespective of economic background, social origin or gender through appropriate competition structure. Further, as per the policy, various sport disciplines will be prioritized on the basis of proven potential, popularity and international performance. Emphasis will be placed on the development of such priority discipline, with this prioritization being reviewed from time to time.

Keeping in view the features of the National Sports Policy 2001, the comprehensive sports policy drafted in 2007 was aimed at addressing the emerging challenges of India in 21st century- particularly the national goal of emerging India as a global economic power in the near future. The policy also had three objectives, — namely 'sports for all' inter alia so as to provide universal access to sports and physical education for all classes of citizens from all segments of the society across all age groups.

The game of kabaddi aptly known as the 'game of the masses' due to its popularity, simplicity, easy comprehensibility of its rules and public appeal. The game calls for no sophisticated technology which makes it a popular game in developing countries. Modern kabaddi, a synthesis of the game played in various forms under different names calls for

great agility, good lung capacity, muscular coordination, presence of mind and quick responsiveness. Kabaddi, a game, most probably of Indian origin dating back to several thousand years, attained national status in the year 1918 when standard rules and regulations were formulated, and appeared in the international arena as a demonstrative sport in 1936 Berlin Olympics.

However the game could not evolve into a popular international sport which might perhaps be attributed to the fact that this game of masses remains confined more to the proletariat' than to the bourgeois of the society; it thus missed the attention of the urban society. The other factor might be its poor glamorous quotient compared to those of others, namely football, cricket or tennis. The game now needs affection and nourishment by all sections of the society.

Hopefully, the Second Gauhati University Inter College Kabaddi Tournament (Boys' and Girls' 2015 hosted by Goalpara College in conformity with the spirit of sports policy, is yet another appropriate step towards elevating the status of the game to a honourable position. It may be mentioned that Goalpara District has a rich history in the development kabaddi. Let us hope that this tournament be a source of encouragement to popularize the game. It is believed that this Souvenir – titled ***Hulukanda,*** published on this occasion will bear the testimony to this small but significant event in the kabaddi history of the district of Goalpara in the years to come.

Vive la KABADDI !
Vive la Gauhati University !
Vive la Goalpara College !

Dr. A. B. Ahmed
Editor

Acknowledgement

We express our gratitude to all those contributed articles for the Souvenir. We are thankful to Sheikh H.A. Ahmed for designing its cover page. The indefatigable efforts of the staff of Digit Printers in bringing out the Souvenir in time, and the skillful photography by Mr. Faruque Ali Akhtar are also thankfully acknowledged. Despite our efforts there may still remain some shortcomings in the Souvenir. We sincerely admit the lapses, if any, which may kindly be ignored.

-Editor

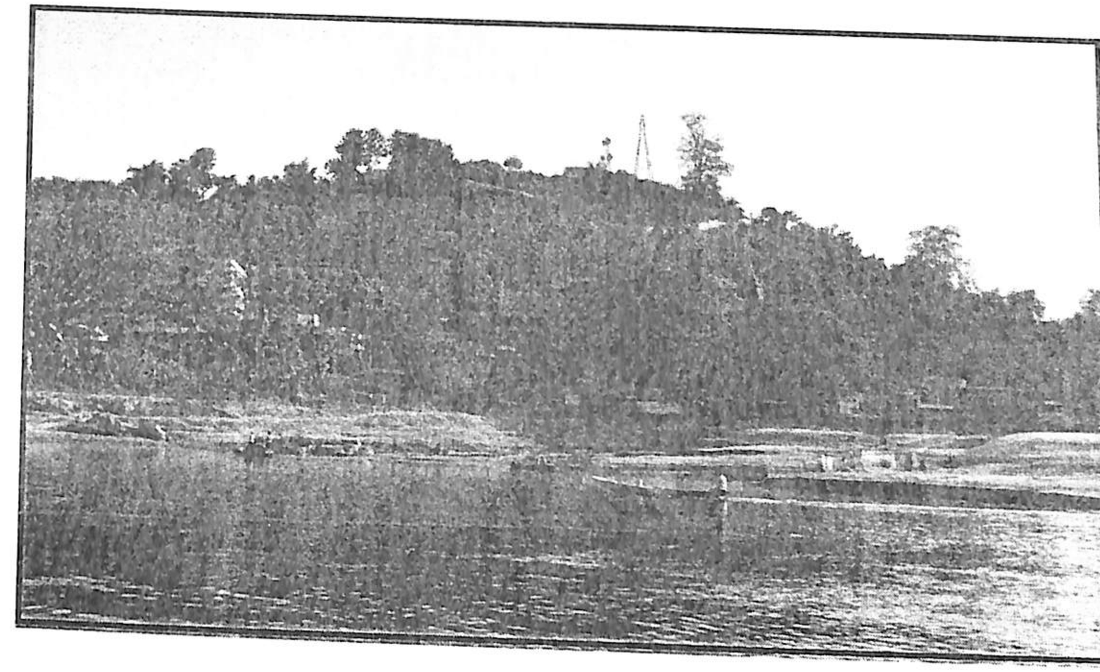

বৰ্তমানৰ গোৱালপাৰা চহৰখনৰ প্ৰহৰীৰ দৰে, ইয়াৰ উত্তৰ-পূৰ দিশত অৱস্থিত, ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ গাতে লাগি থকা আৰু এসময়ত প্ৰচুৰ হলৌ বান্দৰৰ আবাসস্থলী হুলুকান্দা পাহাৰৰ লগত গোৱালপাৰা চহৰৰ ইতিহাস, ভূতত্ব বিজ্ঞান (Geology) আৰু পৰিবেশ জড়িত হৈ আছে। চহৰখনৰ অস্তিত্বৰ বাবে অতিকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ এই পাহাৰখনৰ নামেৰে এই স্মৰণিকা (Souvenir) খন **হুলুকান্দা** নামেৰে নামাকৰণ কৰা হ'ল।

Contents

* A Bried History of Goalpara District 1
By- *Dr. K.A. Ahmed*

* Kabaddi ! Kabaddi !! Kabaddi!!! 8
By- *Dr. S.K. Mishra*

* গোৱালপাৰা চহৰৰ চমু ইতিসাহৰ বাট বুটলি 14
লিখক- *ড০ সীমান্ত জ্যোতি ডেকা*

* Kabaddi : A Brief History and Rules 20
By- *Sheikh H.A. Ahmed*

* অসমত কাবাডী খেল 23
লিখক- *শ্ৰী শিৱ প্ৰসাদ ডেকা*

* ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰত গোৱালপাৰা জিলাৰ ক্ৰীড়া সন্থাৰ অৱদানঃ এক বিশ্লেষণ ... 27
লিখক- *শ্ৰী ভক্তি মেধী*

* গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়ৰ (এক সংক্ষিপ্ত ইতিহাস) 34
লিখক- *মুজাম্মিল হক*

* ব্যায়াম আৰু খেল-ধেমালীৰ উপকাৰিতা 48
লিখক- *ড০ আবুল হুচেইন*

* Benefits of Kabaddi 51
By- *Dr. Anjam Hussain Barbhuyan*

A BRIEF HISTORY OF GOALPARA DISTRICT

Dr. K.A. Ahmed

Location and General Boundary:

The Goalpara district is one of the important districts of Lower Assam. It is located not only on the westernmost limit of the State, but it also encompasses both sides of the mighty river Brahmaputra. The erstwhile Goalpara district is bounded on the North by mountainous regions of Bhutan; on the South by Garo Hills, districts of Meghalaya; on the East by Kamrup; and on the West by Bangladesh, Koch Bihar and Jalpaiguri districts of West Bengal. Its area according to Central Statistical Organizations on 01/07/71 is 10,359 square kilometers.[1] The district had a population of 22,25,103 and accounted for about 15% of Assam's population as per the Census of 1971. But, at present the scenario of population structure of the erstwhile Goalpara District is quite different.

Origin of the Name Goalpara :

Although there are various versions about the origin of the name Goalpara, and all versions are differ from one another, but many of the scholars opined that the name is associated with the term *Gwali* or *Goal* meaning milkmen. It is said that during the reign of the Deva kings of Assam, Goalpara was under the administration of a Deputy named Iswara Ghosha. He was influenced by Buddhism to such an extent that he became over generous to his subjects and granted a plot of land to a Brahmin of the then *Gwalitippika* district (which presumably included portions of Goalpara district) There is a belief that the name Goalpara is probably derived from *Gwalitippika* which literally mean *Gwali* village i.e., milkmen's village.[2]

According to another version, there was a big *char* (riverine area) near the confluence of the Manas river with the Brahmaputra, which in time became an ideal place for grazing cattle. It is believed that many *Goals* (milkmen) settled with their cattle on this *char* and a colony of milkmen

Dr. K. A. Ahmed, MA, PhD is the Principal, Goalpara College

popularly known as *Goaltuli* sprang up. It is said that the name Goalpara is a corrupt form of the term *Goaltuli*. However, the district was named after the present Goalpara town which was the first headquarters of the district.[3]

Goalpara in Pre-Historic times:

The Goalpara District had never been a separate political entity under its own king, and its history has to be considered in connection with that of various kingdoms, of which from time to time, it formed a part. In the pre-historic times, the Goalpara District was an integral part of the once extensive kingdom of *Pragjyotisha* mentioned in the *Ramayana* and *Mahabharata*, which extended southwards as far as the Bay of Bengal, and its western boundary was the *Karatoya* river. Later this land came to be known as Kamarupa by the authority of the *Kalika Purana* and the *Yogini Tantra*. The works of both of them are found to have developed towards the religious history and geography of early medieval Assam. The western limit of the old kingdom of Kamarupa was the *Karatoya*, a river that rises in the extreme North-West of the Jalpaiguri district and falls into the Jamuna. According to Gait, it comprised roughly the Brahmaputra valley, Bhutan, Rangpur and Koch Bihar.[4] This *Karatoya* river separated Bengal from Kamarupa. The western limit of Kamarupa has been defined in *Yogini Tantra*.[5]

According to *Yogini Tantra* old Kamarupa was divided into four portions, viz., *Kampith*- from the Karatoya to the Sonkosh, *Ratnapith*-from the Sonkosh to the Rupahi which included the erstwhile District of Goalpara; *Suvarnapith*-from the Rupahi to the Bharali, and *Saumarpith*-from the Bharali to the Dikrong. Elsewhere, *Ratnapith* is said to have included the tract between the Karatoya and the Manas, *Kampith* that between the Manas and Silghat and the north bank of the Brahmaputra, and *Bhadrapith* the corresponding portion of the south bank, while *Saumarpith* as before the most easterly tract.[6] B.C. Allen in the Goalpara District Gazetteer asserts that Goalpara was originally included in the ancient Hindu kingdom of Kamarupa which is mentioned in the Mahabharata and which at one time occupied North-East Bengal and the greater part of what is now known as the Province of Assam. In fact, the ancient history of Goalpara District is the history of Kamarupa.

Early History of Goalpara:

In regards of the dynastic rulers of the early period of the history, especially upto the 12th century A.D., the district which once formed a part of ancient Kamarupa was ruled by three dynasties viz., the Varmanas, the Salastambhas, and the Palas.[7]

There is no authentic information whether at any period of the past, the whole of the area i.e., the erstwhile district of Goalpara was a separate polity under its own rulers. The history of this kingdom dating presumably from about the 12th century B.C., is by and large a matter of doubtful fragmentary tradition.

It is said that Goalpara was first conquered by the Pal kings of Bengal, but there are practically no records of their occupation. According to *Mahapurushia* tradition Goalpara subsequently formed

which was under the Mughals for a long stretch of time, the zamindari system took root under their aegis and it was continued till the abolition of this system in 1957.[11] It is worth-mentioning that Goalpara is the only district in the Assam Valley to have had this system. However, this system had direct and far-reaching effects on the socio-economic life of the people and had moulded at least certain level, the cultural life as well.

In the words of S.K. Bhuyan, "Goalpara though a part of Assam from very ancient times was severed from the province for a few centuries, being a buffer state of the Mughal Empire, while the rest of Assam had been enjoying absolute independence. But its social, religious and commercial relations with the rest of Assam continued in an uninterrupted fashion, so that when Goalpara was linked to Assam in 1826, it represented by reunion of the homogeneous people having common cultural, historical and linguistic affinities, slightly disturbed under the temporary influence of divergent political associations".[12]

The Zamindars of Goalpara :

The Zamindari system in Goalpara was the outcome of the Muslim administration over this region. As noted earlier, the Muslims, particularly the Afghans and the Mughals dominated this part of land for a sufficiently long period of time. This system prevalent in erstwhile Goalpara district had a far reaching impact on the people of Goalpara both socio-economically and culturally. There were altogether nineteen permanently settled Estates in the erstwhile Goalpara district. They covered a total area of 15,30,1000 acres, or 2,884 Square miles, which were distributed among six families of Land-lords. These six families belonged to the former Bijni Estate, Gauripur Estate, Mechpara Estate, Karaibari Estate, Parbatjoar Estate and Chapar Estate. Of them the Zamindars of Bijni has owned the largest area of 60,3283 acres and Gauripur stood distant second with 31,6447 acres.[13] These Zamindari Estates as stated above were subsequently acquired by the Government during 1956 and 1957 according to the Assam State Acquisition of Zamindaries Act 1951 (Assam Act XVIII of 1951) and their revenue administration was vested in the Government.

The Eastern Duars comprised five tracts or Duars in the north of the district, viz, Bijni, Sidli, Chirang, Ripu and Guma covering an area of 1,004,749 acres or 1569.9 sq. miles and extending from the Manas river on the east to the Sankosh to the west. After incorporation of these tracts into Goalpara district, they were exempted from the operation of the General Regulation by Act XVI of 1869, but their revenue administration was brought under the Assam Land and Revenue Regulation1886 which was extended to the whole of Goalpara district.

Permanently-Settled Estates :

The brief historical account of the Permanently-Settled Estates indicates that before the British obtained possession of the Diwani in Bengal in 1765, the Mughals had annexed the lower portions of the Brahmaputra valley. The exact position of the boundary between their possessions and those of the Ahoms varied from time to time. But after the historic expedition of Mir Jumla in 1662, the frontier was permanently fixed at the town of Goalpara. The administration of the tracts was left in the hands of the border chieftains who paid a nominal tribute only to the Mughal emperors. When the British acquired the Diwani, this tribute was accepted as land revenue. No settlement in detail was ever made at the decennial settlement, and the permanent settlement practically fixed the old assessments in perpetuity. Twelve parganas mentioned below so settled in perpetuity were originally held by the border chiefs as referred to above. They were- (1) Parbatjoar, (2) Ghurla, (3) Chapar, (4) Jamira, (5) Gola Alamganj, (6) Taria, (7) Aurangabad, (8) Karaibari, (9) Kalumalupara, (10) Mechpara, (11) Habraghat and (12) Khuntaghat. Since then these parganas had formed into nine separate estate regarded as permanently settled. These separate estates reduced subsequently into six estates viz., Bijni, Mechpara, Gauripur, Karaibari, Parbatjoar and Chapar.[14]

These estates were functioning under their respective management till 1956, when acquired by the Government under the Assam State Acquisition of Zamindari Act, 1951. Accordingly, under this Act, the rights and interests of the proprietors and tenure holders in the permanently settled estates have been acquired by the Government. After acquisition of six Zamindari Estates by the Government during 1956-57, they were grouped into four units for administrative convenience as follows- (1) Bijni Acquired Estate (acquired on the 14th April, 1956), (2) Gauripur cum Karaibari Acquired Estate (acquired on the 14th April, 1957), (3) Parbatjoar-cum Chapar Acquired Estate (acquired on the 14th April, 1956) and (4) Mechpara Acquired Estate (acquired on the 14th April, 1956)[15]

Goalpara as an Administrative Unit :

The history of the district as a administrative unit can be readily trace only from the time of its annexation by th British in 1826. The Treaty of Yandabo which was concluded in 1826, may b regarded as the watershed of the politic social and cultural life in Assam. Apart fro bringing an end of the ancient regime, it a ushered in a new era of Assamese literatu which derives a large fund of inspirati from western literature.

Goalpara had experienced seve changes of jurisdiction since it first ca under the British rule. Initially the a covered by the jurisdiction of the th *thanas* of Goalpara, Dhubri and Karai formed part of the permanently set district of Rangpur in Bengal.[16] regulation X of 1822, the above area separated from Rangpur and along Garo Hills formed the district of North- Rangpur and was administered by D Scott, Civil Commissioner.[17] When A ceded to the British in 1826, Goalpara annexed to the Assam Valley Divisio its administration was placed in the h of the Commissioner and the Ju Commissioner of Assam.[18]

Goalpara was separated fro Province of Assam and placed und Commissioner of Koch Bihar divisio

matters by the provisions of a Government Notification dated December 3, 1866. Prior to this, at the close of the Bhutan War of 1864 the Bhutan Duars were annexed by the British and were divided into Eastern and Western Duars. The portion of the country lying between the Manas and Sankosh river was formed into the Eastern Duars district and was administered by a Deputy Commissioner with headquarters at Dotma. In December 1866, however, the Eastern Duars were annexed to Goalpara.[19]

The Civil and Criminal jurisdiction of Goalpara was re-transferred to the Judicial Commissioner of Assam by a Notification dated August 10, 1868 due to administrative convenience; but executive control remained with the Commissioner of Koch Bihar. In 1869 the Garo Hills were formed into a separate district by Act XXII of 1869 which repealed regulation X of 1822. Goalpara was finally incorporated in the new province when Assam was created into a separate administration in 1874.[20] Again; it became a part of the then Eastern Bengal in 1905. However, in 1912 the whole district was permanently transferred to Assam.

Conclusion :

The headquarters of the district initially located at Goalpara were transferred to Dhubri in 1879. During the post Independence period, there has been only one major change in the administrative set up of the district, but its effects were confined within its boundaries. The district had two sub-divisions namely-Goalpara and Dhubri. Kokrajhar sub-division was created on February 9,1957 by carving out of Dhubri.

However, after several decades of Independence, there has been a tremendous change both politically, socially and economically. The erstwhile Goalpara district now has turned into five new districts, namely-Goalpara, Dhubri, Kokrajhar, Bongaigaon and Chirang.

The hidden glory of Goalpara in regards of its Archaeology inspires us to know more about its past history. A fairly good number of ancient remains have so far been explored, and the antiquity of these remains has not yet been authentically ascertained. But there is possibility of discovering much more of such remains by further excavation and intensive research works.

Reference and Notes

1. Barooah, D.P. (ed) : Goalpara District Gazeteers, Gauhati, Assam, 1979, p.1
2. Census of India, 1961, Assam District Census Handbook, Goalpara, Shillong, 1965, Introduction, p. iv.
3. Barooah, D.P. (ed) : Op cit, p.1
4. Gait, E. : A History of Assam, 3rd edition, 1963, p. 10.
5. Bhuyan, S.K. :Studies in the History of Assam, Gauhati, 1965, p.17.
6. Datta, B. : A Study of the Folk Culture of the Goalpara District of Assam, (Doctoral Dissertation), G.U., 1973, P. -3
7. Barooah, D.P. (ed) : Op cit, p. 49.
8. Bhuyan, S.K. : Op cit, p.-17.
9. Allen, B.C. : Goalpara District Gazetteer, 1905, p. 29.
10. "From 1765 to 1822 the old *thanas* of Goalpara, Dhubri and Karaibari formed a part of the Rangpur district of Bengal which was known as Rangamati District," see- District Census Handbook, Goalpara, 1961, p.1. Martin in his Map of Rangpur included almost the whole of the erstwhile Goalpara District, see- Eastern India, Vol. III.
11. Datta, B. : Op-cit, p-7.
12. Bhuyan, S.K. : Early British Relations with Assam, 1949, p. 42.
13. Saikia, Rajen: "The Zamindars of Goalpara" in The Assam Tribune, August 6, 1995, p. 4.
14. The Assam Land and Revenue Manual, Vol. I, 8th Edition, Introduction, 1964, p. XII-XIII
15. Barooah, D.P. (ed) : Goalpara District Gazeteers, Gauhati, Assam, 979, p. 343.
16. The Assam Land Revenue Manual, Vol. I, 8th Edition, Govt. of Assam, Shillong, 1968, Introduction, p. xii-xiii.
17. Census of India, 1961, Assam District Census Handbook, Goalpara, Shillong, 1965, p. vii.
18. Hunter, W.W.: A Statistical Account of Assam, New Delhi, 1975, (Reprint), p. 11.
19. Ibid, p. 107.
20. Barooah, D.P. (ed): Op cit, p. 2-3.

****

KABADDI! KABADDI!! KABADDI!!

Dr Santosh K Mishra

Shariramadyam khaludharma sadhanam- meaning keeping health is essential to all other activities in life. Precisely *health is wealth.* Like all other games and sports in *kabaddi* too a game that not only helps keeping health but also develops combative skills in human beings. Kabaddi is basically a combative sporting event to be played in teams which originated in pre-historic India and aimed at developing physical strength and boosting both defensive and offensive skills in young men. Of course this used to be exclusively a masculine game. Only he who possessed both strength and skill could excel in the game.

The history of kabaddi dates back to the pre-historic India. In Hindu mythology namely the Mahabharata, a Hindu epic, the third of the Pandava brothers possessed a unique talent in the said game. He could effortlessly enter into the enemy territory, destroy the foes one by one and could come through this combative operation absolutely unscathed. Later his son Abhimanyu in a military operation against the Kauravas in the legendary battlefield of Kurukshetra in today's Harayana attempts a doomed raid on the enemy camp; but miserably fails to make a comeback. He is trapped inside the *chakrabyuha* set by his enemy and is finally killed. Such combative operations have been underlined for their close resemblances to the game kabaddi. Besides, kabaddi has remained a quite preferred game for physical exercise as well as skill exercise in the Vedic schools established and run by the Gurus. Again, as per the Buddhist scripts Gautama Buddha practiced this game for recreational purposes and simultaneously exhibited his physical strength as well as his combative skills that lured his brides. It is quite evident from the findings of the historians that this game was definitely much heralded and adored in the ancient India. Of course the game of those days certainly differed from that of today. Nevertheless the principal objective of raiding the enemy territory has never changed. As a result the lesser variations in the game have continued to manifest in different forms of the game such as *hututu, hadudu, chedugudu, sadugudu kaunbada, kit-kit, etc.*

Though the game originated and existed in pre-historic India its name that is kabaddi is but a modern generic attribute. The name kabaddi is believed to have its parallel in Persian *ki budi?* which means "who are you?". The player who raids the opponent team and tries to catch someone chants this expression. Because of its popularity, simplicity and most important no-need-for-sophisticated-equipment this has become the game of the masses particularly in the developing countries. Breath control, raid, dodging, movement of limbs and presence of mind are basic skills one has to master for playing the game. One needs both the offensive and the defensive skills to excel in the game just like a synthesis of both rugby and wrestling skills. This is perhaps the only combative sport in which raid or attack is an individual attempt while defense is a team effort.

This an outdoor combative team game is usually played on a rectangular sand or clay court. Of late the game is being played on synthetic surface indoors with great success with seven players on the ground for each side. Each side takes alternate chances of offence and defence. The basic idea of the game is to score points by raiding into the opponents court and touching as many players in the opponent team as possible without getting caught during a single breath. The players on the defensive side are called "Antis" while the player of the offense is called the "Raider". The antis touched by the raider during the attack are declared 'out' if they do not succeed in catching, the raider before he crosses the dividing line between the two courts. These players can resume play only when their side scores points against the opposite side during their raiding turn or if the remaining players succeed in catching the opponent's raiders.

Yoga, the Indian science to control body and mind through meditation and self-control plays a pivotal role in Kabaddi. The raider has to enter the opponent's court chanting the word "Kabaddi" while holding his breath and has to continue to do so until he touches the dividing line between the two courts. This is known as 'cant', which is closely related to *pranayama* of yoga. While *pranayama* is about withholding breath in order to exercise internal organs, cant is the means to withhold breath with vigorous physical activity. This is perhaps one of the few sports to combine yoga with hectic physical activity.

The game calls for great agility, good lung function, muscular co-ordination, presence of mind and quick responsiveness. For a single player to take on seven opponents is no easy task and requires great amount of courage as well as an ability to anticipate and zero in on the opponent's moves. Therefore he must possess a healthy mind in the healthy body.

In the international team version of kabaddi, two teams of seven members each occupy opposite halves of a field of 10 m × 13 m in case of men and 8 m × 12 m in case of women. Each team has three supplementary players held in reserve. The duration of the game is 45 minutes for men and boys including a five minute break in between for the teams to change sides. The duration of the game is 35 minutes with a five minute break in between for women, girls, sub-junior boys and girls.

Dr. S.K. Mishra, M.A., Ph.D. is an Associate Professor in the Department of English, Goalpara College

center line (the "lobby") of the field and the raider may not cross the boundary lines. However, there is one bonus line which can grant extra points for the raider if he manages to touch it and return successfully. The players who are out are temporarily sent off the field. Each time a player is out, the opposing team earns a point. A team scores a bonus of three points (called a "lona"), if the entire opposing team is declared out. At the end of the game, the team with the most points wins. Matches are categorized based on age and weight. Six officials supervise a match: one referee, two umpires, a scorer and two assistant scorers.

There is a gradual but marked change in the style of the game during the last century. What was once considered a game of brawn is not so now. The introduction of more techniques to the game has made it relatively easier for a player with

popularity. Standard rules and regulations were formulated in 1918 but were brought out in print in the year 1923 and in this very year, an All India Tournament was organized at Baroda with these rules. kabaddi has not looked back since then and numerous tournaments are organized all over the country throughout the year.

In Maharashtra, the pioneering state to regularize the game and bring it to the National platform, Kabaddi, which was known as "Hu-Tu-Tu", was played according to the rules framed by the Deccan Gymkhana from 1928 to I 938. The introduction of the game to the International arena as a demonstration game in the 1936 Berlin Olympics led to the inclusion of Kabaddi in the list of priority games of the Indian Olympic Committee, in the year 1940. Thereafter, inter-provincial Kabaddi tournaments were organized

kabaddi its first international exposure during the 1936 Berlin Olympics. The game was introduced in the Indian Olympic Games at Calcutta, in the year 1938. It was in 1950, that the All India Kabaddi Federation came into existence. Regular conduct of National level championships as per laid down rules and regulations began with effect from the year 1952. After the formation of the Amateur Kabaddi Federation of India, the first men's Nationals were held in Madras (now renamed Chennai), while the women's Nationals were held in Calcutta in the year 1955. During the years 1927 to 1952, Kabaddi was played in different parts of the country based on rules framed by the various clubs and organizing committees, which mushroomed and gained in prominence. Of course there were frequent disputes over the rules during tournaments owing to lack of uniformity in the rules and regulations followed in various parts of the country.

year 1954. Efforts were made to demonstrate the game in the World Youth Festival held at Moscow in the year 1957, but due to various unforeseen reasons, this could not be accomplished. The game was included in the curriculum of the Indian University Sports Control Board as a main sports discipline in the year 1961.

The game got further recognition when the School Games Federation of India included it in the school games in the year 1962. This body has taken up the responsibility of organizing state and national level competitions for school going children all over the country in various sports on a regular basis, every year.

The Amateur Kabaddi Federation of India, the new body, came into existence in the year 1972. This body was formed with a view to popularize the game in the neighbouring countries and organize regular National level Men and Women

tournaments. After the formation of this body, sub-junior and junior sections were included in Kabaddi national level tournaments, as a regular feature.

Kabaddi was included in the curriculum of Regular Diploma courses in coaching conducted by the National Institute of Sports, the premier institute to develop sports in the country with effect from the year 1971. Thereafter, qualified coaches in Kabaddi are being produced every ear. The neighbouring countries, Nepal & Bangladesh also send I their coaches for the diploma course in various disciplines including Kabaddi, regularly. These qualified coaches are equipped to train players at different levels in a systematic manner with sports science back up.

In the year 1974, the Indian men's team toured Bangladesh as part of the cultural exchange program to play five test matches in different parts of the country. The Bangladesh returned the visit in the year 1979 and played five test matches in India.

The Asian Amateur Kabaddi Federation was formed in the year 1978, during the silver jubilee celebrations of National Kabaddi Championships in India, organized at Bhilai, Madhya Pradesh. The first Asian Championship in Kabaddi was organized in Calcutta, in the year 1980. A goodwill tour was organized in the year 1981 in which, the Indian men & women teams visited Thailand, Japan and Malaysia to play exhibition Kabaddi matches. Federation Cup Kabaddi matches also commenced in the year 1981.

Kabaddi was included as a demonstration game in the IX Asian Games hosted by India in the year 1982. In the year 1984, an open Inter- National tournament was organized at Bombay (now renamed as Mumbai), in India. During the Tri-Centenary celebrations of the city of Calcutta, an Inter-National Invitation Kabaddi Tournament was organized in the city.

The South Asian Federation included Kabaddi as a regular sports discipline from the year 1984. Kabaddi was played for first time in the SAF games at Dacca, Bangladesh. Since then Kabaddi is being included in every SAF Games, which is played every once in two years. For the first time in the Inter-National Kabaddi scenario, India faced defeat at the hands of Pakistan and had to be satisfied with second place, winning the silver medal, in the VI SAF Games at Dacca, Bangladesh, in the year 1993.

The second Asian Championship was hosted by India and was organized at Jaipur, Rajasthan. Malaysia and Japan participated for the first time in this Championship. In the XI Asian Games held in the year 1990 at Beijing, China, Kabaddi was included in the main disciplines. This was a major landmark in the history of Kabaddi. India won the Gold Medal, which was a proud and unforgettable moment for Kabaddi lovers who had strived to bring Kabaddi to the Asian platform. India has been the reigning champion in the succeeding Asian Games held in 1994 at Hiroshima, Japan and in the Asian Games held in 1998 at Bangkok in Thailand.

An International Women Kabaddi tournament commenced in the year 1995, called the Nike Gold Cup, sponsored by NIKE, Japan. The III Asian Championship was hosted by Sri-Lanka in the year 2000. For the first time, Sri-Lanka secured a silver medal, defeating Kabaddi stalwarts Pakistan, in this Championship.

Kabaddi was introduced to the African countries as a demonstration sport in the Afro-Asian Games, which was hosted by India in the year 2002. This was a feather in the cap for Kabaddi lovers and it was possible due to the efforts of Mr. J.S.Gehlot, President, Amateur Kabaddi Federation of India and the Indian Olympic Association. The game's pattern also changed over the years, along with the standardization of rules and regulations. Some of the major changes in the game's pattern include the introduction of the Unproductive Raid Rule, Time Out system, Bonus Line Game, etc that did not change the basic structure of the game but all the same had a lot of impact.

*****

গোৱালপাৰা চহৰৰ
চমু ইতিহাসৰ বাট বুটলি

ড° সীমান্ত জ্যোতি ডেকা

অসমৰ অন্যতম ঐতির্য্যপূৰ্ণ পৌৰাণিক গোৱালপাৰা চহৰ খন ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ দক্ষিণ তীৰত ২৬.১১° উত্তৰ অক্ষাংশ আৰু ৯০.৪১° পূৱ দ্ৰাঘিমাত ১৩১ মিটাৰ উচ্চতাৰ হুলুকান্দা পাহাৰৰ পশ্চিম আৰু দক্ষিণ-পশ্চিমাংশত অৱস্থিত। বৰ্তমান অসমৰ অৰণ্যৰ পৰা লুপ্তপ্ৰায় গভীৰ অৰণ্যবাসী হলৌ বান্দৰৰ আবাসস্থান আৰু হলৌবান্দৰৰ কোলাহলৰ পৰাই পাহাৰটো হুলুকান্দা পাহাৰ নামেৰে পৰিচিত হয়। দক্ষিণৰ গাৰোপাহাৰ মালাৰ উত্তৰলৈ বৰ্দ্ধিত শিলা খণ্ডৰ এচটা গ্ৰেনাইট শিলৰে গঠিত পাহাৰটোৱে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ উত্তৰ পাৰৰ অভয়াপুৰী অঞ্চলৰ নদীৰ পাৰত সিঁচৰিত হৈ থকা সৰু বৰ পাহাৰ সমূহৰ লগত ভূ-গৰ্ভৰ মাজেৰে সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি ভূটান হিমালয়ৰ লগত সংযোগ থকা বুলি ভূ-তাত্বিক মহলে মত প্ৰকাশ কৰিছে। পাহাৰটোৰ উত্তৰ দিশত থিয় গৰাৰ সৃষ্টি কৰি গোৱাপাৰা চহৰৰ উত্তৰেদি মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী চিৰপ্ৰৱাহিত হৈ আছে। পাহাৰটোৰ পশ্চিমৰ আৰু দক্ষিণ-পশ্চিম পাদোদেশৰপৰাই চহৰখন বিস্তৃত হৈ আছে। চহৰ খনৰ মাজেৰে বৈ যোৱা নলা-নিজৰা, পিটনী আৰু জলাশয় সমূহৰ অৱস্থিতিয়ে যেন কব খোজে যে চহৰখনৰ ভূ-ভাগ পাহাটোৰ আৰু ওচৰত উচ্চভূমি সমূহৰ ক্ষয়িত পদাৰ্থবোৰেৰে গঠিত। পাহাৰটোৰ দক্ষিণত অৱস্থিত গোৱালটুলী আৰু পাহাৰটোৰ পূৱ অংশত অৱস্থিত পূৱ পাহাৰতিলৰ পূৱেৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ এটি এৰাসুতি বৰ্তমানেও প্ৰৱাহিত হৈ আছে। এই এৰাসুতিটোৰ পৰাই এটা হোলা পুৰণা শ্মসান আৰু বৰ্তমানৰ উপযুক্ত কাৰ্য্যালয়ৰ মাজেদি গৈ নতুনকৈ নিৰ্মান কৰা পৌৰসভাৰ বজাৰ ঘৰটোৰ দক্ষিণেদি হৱিৰ মাৰ্কেটৰ কাষেৰে পাৰহৈ হাছিলা বিলত মিলিত হৈছে। বৰ্তমান এই ঠাইবোৰত জনগদ গাঠি উঠা দেখা যায়। পাহাৰটোৰ দক্ষিণ-পশ্চিমাংশত থকা বৰপুখুৰীৰ লগত সংলগ্ন হৈ থকা দ পিটনী দৰা চনবাৰী-আমবাৰী হৈ মাদ্ৰাছা স্কুলৰ কাষেৰে চুইচ গেট থকা নলাটোৰে হাছিলা বিলৰ লগত সম্পৰ্ক আছে। ভাটীপাৰাৰ দক্ষিণাংশতো জলাহ অঞ্চল এটা আছে। বৰ্তমান চহৰ খনৰ ভিতৰত থকা এই নলা, জলাশয়, খাল-বিলবোৰত জনবসতি গঢ়ি উঠি এইবোৰ প্ৰায় নিঃচিন্ন হৈ পৰিছে। যাৰ ফলস্বৰূপে চহৰখনত বৰষুণৰ পানী জমা হৈ যান-যত সৃষ্টি হবলৈ ধৰিছে।

Dr. S.J. Deka, M.Sc., Ph.D. is an Assistant Professor in the Department of Botany, Goalpara College.

১৮২৬ চনত ইয়াণ্ডাবু সন্ধি মৰ্মে অসম বৃটিছৰ শাসনাধীস্থ হোৱাৰ পূৰ্বে আহোম ৰাজ্যৰ পশ্চিম সীমা উত্তৰ পাৰত মানাহ নদী আৰু দক্ষিণ পাৰত নগৰ বেৰা পাহাৰ আছিল। বৰ্তমান গোৱালপাৰা জিলা নামেৰে পৰিচিত ভূখণ্ডটো গাৰো পাহাৰৰ একাংশকে ধৰি সমগ্ৰ অঞ্চলটো কোঁচৰজা সকলৰ অধিনস্থ আছিল বুলি বুৰঞ্জীয়ে উনুকিয়ায়। তেতিয়াৰে পৰাই গাৰো পাহাৰত উৎপাদীত কঁপাহ, লা, ধুনা, বেত আদি সামগ্ৰী সমূহ গোৱালপাৰাৰ পৰাই ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী পথেৰে বঙ্গ ৰাজ্যলৈ চালান দি বেহা বেপাৰ চলাইছিল। দুধনৈ-কৃষ্ণাই নদীয়ে দি দমৰা, দুধনৈ আদি অঞ্চলৰ লগত নদী পথৰ ব্যৱস্থাৰ লগতে গৰু- ম'হৰ গাড়ী চলাচল কৰা পথ সংযোগ আছিল । গোৱালপাৰা চহৰৰ থিক উত্তৰ দিশত ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ উত্তৰ পাৰে মানহ নদীৰ মোহনাৰ ওচৰত অৱস্থিত হাদীৰা চকীৰ পৰা আহোম ৰাজ্যৰ বাণিজ্যিক সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰিছিল বঙ্গৰাজ্যৰ লগত। আনহাতে উত্তৰ পাৰৰ যোগীঘোপাৰ পৰা উত্তৰৰ ভূটীয়া ৰাজ্যৰ লগতে আহোম ৰাজ্য, গোৱালপাৰা আৰু বঙ্গ ৰাজ্যৰ লগত সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰিছিল। এনেদৰে সেই সময়ৰ পৰা অসম বৃটিছৰ অধিনস্থ হোৱাৰ পিচলৈকে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীত যোগীঘোপা, গোৱালপাৰা আৰু হাদীৰা চকীয়ে এক সোনালী ত্ৰিভূজ ৰচনা কৰিছিল। এই ব্যৱসায়িক ব্যৱস্থাপনাটোৱে বৃটিছসকলৰ অসম আগমনৰ পিচলৈ পালতৰা আৰু পিচলৈকে যন্ত্ৰচালিত জাহাজেৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী পথেৰে ঢাকা আৰু কলিকতাৰ লগত ব্যৱসায়িক সম্বন্ধ গঢ়ি তুলি ডিব্ৰুগড়লৈকে জাহাজ চলাচলৰ ব্যৱস্থা কৰি সমগ্ৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাতে নদী কাষৰীয়া ঠাইবোৰৰ লগত ব্যৱসায় আৰু সস্তীয়া যাতায়তৰ ব্যৱস্থা সম্প্ৰসাৰণ কৰিছিল।

অতিততে গোৱালপাৰা চহৰৰ উত্তৰত প্ৰায় ১ কি.মি. দূৰত ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ পাৰত চান্দানী বা নমুনা বজাৰ নামৰ এখন গাঁও থকাৰ তথ্য পোৱা যায়, যত কাঠ ফলা কল থকাৰ কথা শুনা যায়। আনহাতে পুৰণা চাৰ্কিত হাউচৰ পূৱভাগত এখন সৰু জমিদাৰী ষ্টেট থকাৰ তথ্য পোৱা যায় যদিও বৰ্তমান এই ঠাইবোৰ মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ গৰাহত। সেই সময়তে গোৱালপাৰাত হুলুকান্দা পাহাৰ উত্তৰ-পশ্চিম কোনত কিছু দূৰত ৰাস্তাৰ দুয়োকাষে শাৰী-শাৰী মাৰোৱাৰীৰ গোলা (দোকান) বোৰ গড়লৈ উঠিছিল। যি ধৰণৰ বজাৰ অসমৰ আন ঠাইত দেখা নগৈছিল, সেয়ে এগৰাকী বৃটিছ লিখকে এই বজাৰখনক ইউৰোপীয়ান বজাৰৰ লগত তুলনা কৰিছিল। সেই সময়ত মি. ৰাউচ নামৰ এগৰাকী

ইউৰোপীয়ান নিমখ ব্যৱসায়ী গোৱালপাৰাত আছিল। তেওঁৰ জৰিয়তে বদন বৰফুনে ঢাকাত থকা বৃটিছৰ লগত আহোম ৰাজ্যৰ পতনৰ আঁচনি কৰিছিল বুলি শুনা যায়। ১৮২৬ চনৰ আগতে বৃটিছ সকলে গাৰো পাহাৰ আৰু ৰংপুৰৰ(বৰ্তমান বাংলাদেশৰ অন্তৰ্গত) উত্তৰৰ কিছু অংশক সামৰি গোৱালপাৰাক জিলা সদৰ হিচাবে লৈ এখন সুকীয়া গোৱালপাৰা জিলা স্থাপন কৰাৰ তথ্যও পোৱা যায়।

১৮২৬ চনত ইয়াণ্ডাবু সন্ধি মৰ্মে আহোম ৰাজ্য বৃটিছৰ শাসনাধীন্ত হয় আৰু অসমৰ পশ্চিমাংশক সামৰি গোৱালপাৰা জিলা গঠন কৰি গোৱালপাৰাক জিলা সদৰ হিচাবে এখন জিলা গঠন কৰি প্ৰশাসনিক কাৰ্য চলায় যদিও পিচলৈ প্ৰশাসনিক সুবিধাৰ বাবে জিলা সদৰ ধুবুৰীলৈ স্থানান্তৰ কৰি গোৱালপাৰাক মহকুমা সদৰ হিচাবে ৰাখে। এই জিলাখনেই স্বাধীনতাৰ পিচলৈকে থাকি সৌ সিদিনা ১৯৮১ চনত অবিভক্ত জিলা খনক চাৰিটা ভাগত বিভক্ত কৰি চাৰিখন নতুন জিলা গঠন কৰি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দক্ষিনপাৰত মেঘালয়ৰ গাৰোপাহাৰ জিলা সমূহৰ নামনিৰ পৰা নতুনকৈ গোৱালপাৰা জিলা গঠন গোৱালপাৰা চহৰক জিলা সদৰলৈ উন্নিত কৰে আৰু প্ৰথম জন জিলা উপায়ুক্ত হয় শ্ৰীমৃনাল কুমাৰ বৰুৱা।

অসম বৃটিছৰ অধিনস্থ হোৱাত হুলুকান্দা পাহাৰ আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ লগতে নদী দ্বীপ ফুলৰা, চটলাৰ মনোৰম দৃশ্য ৰাশী লগতে গোৱালপাৰা নদী বন্দৰৰ লগত অসমৰ আন ঠাইবোৰৰ লগত কম খৰচৰ আভ্যন্তৰীন জল পৰিবহন ব্যৱস্থালৈ লক্ষ্য ৰাখি গোৱালপাৰাৰ প্ৰথম জন বৃটিছ প্ৰশাসনিক বিষয়া কেপ্তেইন ডেভিদচন চাহাবে গোৱালপাৰাক এখন প্ৰশাসনিক স্থান হিচাবে নিৰ্বাচন কৰে। তেখেতৰ তত্বাবধানতে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ কাষতে থকা হুলুকান্দা পাহাৰৰ প্ৰয়োজনীয় গছ-গছনীবোৰ ৰাখি সংৰক্ষন কৰি বাকীবোৰ হাবি-জংঘল কাটি চাফা কৰি পাহাৰটোৰ উত্তৰ অংশৰ কিছু ঠাইৰ মাটি কাটি সমান কৰি প্ৰসাশনিক কাৰ্যালয় আৰু বৃটিছ বিষয়া সকলৰ আবাস গৃহ নিৰ্মানৰ এখন আঁচনি প্ৰস্তুত কৰি কাৰ্যকৰী ব্যৱস্থা গ্ৰহন কৰে।

আঁচনি মৰ্মে পাহাৰটোৰ হাবি-জংঘল চাফা কৰি পাহাৰটোৰ চাৰিওফালে এটি পথ নিৰ্মান কৰে। পাহাৰটোৰ উত্তৰ অংশৰ মাটি সমান কৰি কাছাৰী আৰু অন্যান্য কাৰ্যালয়, হস্পিতাল, জেইলখানা, ট্ৰেজাৰি আদিৰ লগতে বৃটিছ বিষয়া সকল থকাৰ বাবে আবাস গৃহ সমূহ থলুৱা ভাৱে পোৱা, কাঠ, বাঁহ, ইকৰা আদিৰে চাংঘৰ নিৰ্মান কৰে। পাহাৰটো হাবি জংঘলবোৰ কাটি চাফা কৰিলেও কিন্তু অসমৰ জলবায়ুৰ প্ৰভাৱত বছৰটোৰ ভিতৰতে আকৌ হাবি জংঘলেৰে পূৰ্ণ হৈ পৰিছিল। সেই সময়ত গোৱালপাৰাত থকা বৃটিছ বিষয়া সকল আছিল কেপ্তেই ডেভিদচন চাহাব আৰু তেখেতৰ সহকাৰী বিষয়া মিঃ ইষ্টং, এজন সহকাৰী চিকিৎসক আৰু এজন চাবুণ্ডি বাহিনীৰ লেফ্‌টেনেন্ট কামাণ্ডিং বিষয়া চাবুণ্ডি বাহিনীৰ তিনিটা কোম্পানীৰ মূখ্য কাৰ্যালয় হুলুকান্দা পাহাৰৰ ওপৰতে স্থাপন কৰিছিল

পাহাৰটোৰ ওপৰভাগ সমান কৰি প্ৰায় এক একৰ ভূমিৰ আয়তাকাৰ এখন সুন্দৰ পেৰেড গ্ৰাউণ্ড সৃষ্টি কৰি বাহিনীটোৰ ব্যৱহৃত অস্ত্ৰ-সস্ত্ৰ, বাৰুদ আদি ৰাখিবৰ বাবে এটি খাৰ ঘৰো নিৰ্মাণ কৰি লৈছিল। এই পেৰেড গ্ৰাউণ্ডকে বৃটিছ বিষয়া সকলে অৱসৰ বিনোদনৰ ঠাই হিচাবে ব্যৱহৃত কৰিছিল। পাহাৰৰ ওপৰৰ গ্ৰাউণ্ডৰ পৰা ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ বুকুৰেদি সূৰ্যোদয় আৰু সূৰ্য্যাস্তৰ মনোৰম দৃশ্য উপভোগ কৰি নদীৰ ওপৰেদি বৈ অহা মলয়া বতাহ সেৱন কৰি আনন্দ বিনোদন কৰিছিল। পাহাৰটোৰ ওপৰ ভাগত কৰা এনে ব্যৱস্থাই ঠাই খনক মেলেৰিয়াৰ প্ৰদুৰ্ভাৱৰ পৰা ৰক্ষা কৰিছিল। সেই সময়ত গোৱালপাৰাত মেলেৰীয়াৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ বৰ বেছি আছিল। হুলুকান্দা পাহাৰৰ পৰা নিৰ্গত হোৱা কেইবাটাও নিৰ্মল পানীৰ নিজৰা পূৰ আৰু পশ্চিম ভাগলৈ বৈ আহিছে যদিও স্থানীয় বাসিন্দা সকলে নিজৰাৰ পানীৰ পৰিৱৰ্তে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পানী ব্যৱহাৰতহে অধিক গুৰুত্ব দিছিল। পাহাৰটোৰ উত্তৰ-পশ্চিম ভাগত প্ৰণালীবদ্ধ ভাৱে কাছাৰী, কাৰ্যালয়, পাহাৰৰ নামনি ভাগত হস্পিতাল আৰু জেইল খানা নিৰ্মান কৰিছিল। জেইলৰ গড় বাঁহেৰে নিৰ্মান কৰিছিল আৰু ৰাস্তা নিৰ্মানকে ধৰি সকলোবোৰ কাৰ্য সমাপন কৰিছিল জেইল কয়ডি সকলে।

পাহাৰটোৰ উত্তৰ-পশ্চিম কোনত নিৰ্মিত হৈছিল জমিদাৰী কাছাৰী। ইয়াৰ পৰাই পশ্চিমলৈ প্ৰসাৰিত হোৱা পথছোৱাৰ দুয়োকাষে গঢ়ি উঠিছিল মাৰোৱাৰী বণিক সকলৰ ব্যৱসায় প্ৰতিষ্ঠানবোৰ। সেই সময়ত গোৱালপাৰা চহৰৰ সৰ্বমুঠ বাসিন্দা আছিল ৫০০০ আৰু বৃটিছ সকলেই গোৱালপাৰাত ১৮৭৫ চনত চাৰিটা ওৱাৰ্ডলৈ গঠন কৰিছিল চহৰৰ সমিতি। ইয়াৰ পিছত চহৰ সমিতি পৌৰসভালৈ পৰিবৰ্ত্তিত হৈ ৬ টা, ১২ টা আৰু বৰ্তমানে ১৯ টা ওৱাৰ্ডলৈ সম্প্ৰসাৰিত হৈছে। গোৱালপাৰা পৌৰসভাৰ ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল মতে মুঠ জনসংখ্যা ৫৩,৪৩০ জন আৰু মুঠ গৃহ ১১,৬১৭ টা , ইয়াৰে পুৰুষ ২৬৯৭০ জন , মহিলা ২৬৪৬০ গৰাকী, অনুসূচিত জাতিৰ মুঠ ৬১৫৮ জন ইয়াৰে পুৰুষ ৩০৭৩ জন, মহিলা ৩০৮৫ গৰাকী, জনজাতীয় লোক মুঠ ১৭০২ জন, পুৰুষ ৮৪৮ জন, মহিলা ৮৫৪ গৰাকী, চহৰ খনৰ শিক্ষিত লোক ৩৯৬২৭ জন , ইয়াৰে পুৰুষ ২০,৭৯৮ জন আৰু মহিলা ১৮৪২৯ গৰাকী, অশিক্ষিতৰ মুঠ ১৩৩০৩ জন, ইয়াৰে পুৰুষ ৬১৭২ জন আৰু মহিলা ৭৬৩১ গৰাকী।

১৮৩৭ চনৰ সময়ত সমগ্ৰ গোৱালপাৰা চহৰ খনৰ প্ৰায় সকলোবোৰ ঘৰেই কাঠ, বাঁহ আৰু ইকৰাৰে নিৰ্মিত আছিল আৰু প্ৰায়ে চহৰখনত জুই জ্বলি ঘৰবোৰ পুৰা গৈছিল, কেৱল মাৰোৱাৰী বনিক সকলে ফায়াৰপ্ৰফ ভল্ট ব্যৱহাৰ কৰি মূল্যবান সামগ্ৰী সমূহ ৰাখিছিল। চহৰখনৰ মুখ্য ৰাস্তাবোৰৰ বাদে আন ঠাইবোৰ বৰ্ষাকালত পানীত ডুবগৈছিল আৰু নাৱৰে ইঘৰ সিঘৰলৈ যাব লগা হৈছিল চহৰখনৰ মাজেৰে যোৱা নলাবোৰৰে বাৰিষাৰ বানপানী সোমাইছিল। চহৰখনক বানপানীৰ কবলৰ পৰা ৰক্ষা

করিবলৈ বৃটিছ সকলে ৰাজ্যিক পৰিবহন আস্থানৰ পৰা পুৰণা বজাৰলৈ থকা পথটো নির্মান কৰি শ্লোইচ গেট সজাইছিল। পিচত পৰিবহন আস্থানৰ পৰা গোৱালতুলিৰ পাহাৰৰ অংশলৈ মথাউৰি নির্মান কৰে। সেই সময়ত গোৱালপাৰাৰ পৰা গুৱাহাটীলৈ যোৱা পথটো গোৱালটুলিৰ দক্ষিনেৰে গৈ মৰনৈত ওলাইছিল আৰু বৃটিছ বিষয়া সকলে ঘোঁৰাত উঠি অহা-যোৱা কৰিছিল। শিক্ষানুস্থানৰ ভিতৰত ১৮৯৪ চন্দৰীয়া চৰকাৰী নিম্ন বুনিয়াদী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়, ১৮৬৮ চনত পৃথিৰাম চৰকাৰী উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু বহুমুখী বিদ্যালয়, ১৯৫৫ চনত গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়ে জন্ম গ্ৰহন কৰি এতিয়া বহুকেইখন মহাবিদ্যালয়, হাইস্কুল, এম ই স্কুল আৰু প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ে জন্ম লাভ কৰি চহৰখনৰ শিক্ষা জগতলৈ বৰঙণি আগবঢ়াইছে।

হুলুকান্দা পাহাৰৰ উত্তৰ-পশ্চিম কোণত প্ৰায় ২০ মিটাৰ মান উচ্চতাত স্থাপিত পুৰণি শিৱ মন্দিৰটো স্থাপন সম্পৰ্কে নানা কথা শুনা যায়। কিছু সকলৰ মতে মন্দিৰটো হেনু মেচপাৰা মজিদাৰৰ সৌজন্যত স্থাপিত হৈছিল, আন কিছুমানৰ মতে বজাৰৰ এজন ব্যৱসায়ীক সেই স্থানত এটি শিৱ মন্দিৰ স্থাপন কৰি পূজা-সেৱা কৰিবলৈ স্বপ্নাদেশ কৰাত ব্যৱসায়ী জনে মন্দিৰটো নির্মান কৰি পূজা সেৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। ১৮৯৭ চনত অসমত হোৱা ভূমিকম্পৰ ফলত মন্দিটো ভাঙি পৰাত মেচপাৰা জমিদাৰে কাঠ আৰু টিনেৰে মন্দিৰটো পুনৰ-নির্মান কৰি দিয়ে। শিৱ মন্দিৰৰ ঠিক তলভাগত আছে তিনিটা ধৰ্মীয় অনুস্থান শ্ৰীশ্ৰী নৰসিংহ মন্দিৰ, জগন্নাথ মন্দিৰ আৰু বঙ্কত বিগ্ৰহালয়। নৰসিংহ মন্দিৰত নৰসিংহৰ মূৰ্ত্তি স্থাপন কৰা আছে আৰু ওচৰতে আছে শিৱ লিংগ। দুয়োঠাইতে পূৱা গধুলি পুজাৰীয়ে চাকি-বন্তি জ্বলাই পূজা সেৱা আগবঢ়াই। মন্দিৰটো স্থাপন সম্পৰ্কে কোনো তথ্য পোৱা নাযায় যদিও মন্দিৰত থকা আলহি ঘৰটোত বছৰৰ বিভিন্ন সময়ত ভাৰতৰ বিভিন্ন ঠাই পৰা সাধু সন্যাসী আহি কেইদিনমান কটায় যায়হি।

নৰসিংহ মন্দিৰৰ নাতি দূৰত পাহাৰটোত প্ৰায় ১৫ মিটাৰ মান উচ্চতাত জৰাজিন্ন অৱস্থাত আছে জগন্নাথ মন্দিৰ। এই মন্দিৰটোত জগন্নাথ বলোৰাম আৰু সুভদ্ৰাৰ কাঠৰ মূৰ্ত্তিৰ লগতে বংশী বাদক শ্ৰীকৃষ্ণৰ মূৰ্ত্তি আছে। মন্দিৰ ঘৰটোৰ কাষতে এচটা শিলত চিমেন্ট প্লাষ্টাৰ কৰা অৱস্থাত এটি হনুমান মূৰ্ত্তিও আছে। ৰথ যাত্ৰাৰ সময়ত ইয়াত থকা ৰথখন চহৰখনত উলিয়াই কিছু সকল ভক্তপ্ৰাণ ৰাইজে প্ৰসাদ বিতৰণ কৰে। এই মন্দিৰৰ গাতে লাগি আছে শ্ৰীশ্ৰী বস্কট মন্দিৰ। মন্দিৰ ঘৰটোত বংশীধৰ কৃষ্ণ ৰাধা, গোপাল আৰু শালগ্ৰাম আছে। মন্দিৰত থকা হনুমান আৰু শিৱ লিংগ সদৃশ মূৰ্ত্তি দুটাত এজন পুজাৰীয়ে পূৱা গধুলী বন্তী প্ৰজ্বলন কৰে। মন্দিৰ ঘৰটো অতি পুৰণি। শুনামতে পুৰণা বজাৰৰ একাংশ ব্যৱসায়ীয়ে মন্দিৰটোৰ তত্বাবধান কৰিছিল। জনশ্ৰুতি মতে মন্দিৰটোলৈ দক্ষিন ভাৰতৰ সাধু সন্যাসী আহিছিল আৰু বৰ্তমানেও দুই এজন সন্যাসী মাজে সময়ে আহে। ইয়াৰ উপৰিও গোৱালপাৰা চহৰত

...থী শ্ৰী শ্যামৰায় সত্ৰ আৰু শ্যাম সুন্দৰ বিগ্ৰহ মন্দিৰ বিদ্যমান হৈ আছে।

ইছলাম ধৰ্মাৱলম্বী লোক সকলৰ পবিত্ৰ ...স্থান, গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মুখত এটি সৰু টিলাৰ ওপৰত খুৱাছাম পীৰ বাবাৰ কবৰস্থান আছে। ...যত হিন্দু-মুছলমান দুয়ো ধৰ্মৰ লোকে মম বাতি আৰু ধূপ জ্বালাই প্ৰাৰ্থনা কৰে। বজাৰ ওচৰত এটা পুখুৰীৰ ওচৰত আওলিয়া বাবাৰ মাজাৰ অৱস্থিত। গোৱালপাৰা চহৰৰ ভিতৰত থকা মছজিদ সমূহৰ ভিতৰত ভাটিপাৰা বৰ মছজিদ আৰু বাওচিয়া পাৰা মছজিদ দুটাই পুৰণি মছজিদ যদিও স্থাপনৰ সময় সঠিক ভাৱে কব পৰা নাযায়।

গোৱালপাৰা চহৰ উত্তৰ -পূৰ কোণত অৱস্থিত পাহাৰটোৰ পূৱ আৰু দক্ষিন অংশত অতিজৰে পৰা বসতি স্থাপন কৰি অহা বড়ো, ৰাভা আৰু কৈৱৰ্ত্ত সম্প্ৰদায়ৰ লোক সকলে পাহাৰটোৰ পৰিৱেশৰ লগত মিলি জীৱন নিৰ্বাহ কৰি আছে। পাহাৰটোৱে গোৱালপাৰা চহৰৰ খনলৈ প্ৰাকৃতি সৌন্দৰ্য বৰ্দ্ধন কৰি অহাই নহয় চহৰ খনক ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ প্ৰৱল গৰাখহনীয়াৰ আৰু বতাহৰ প্ৰকোপৰ পৰাও ৰক্ষা কৰি আহিছে। হুলুকান্দা পাহাৰত বৰ্তমানে সংঘটিত হৈ থকা অবৈধ বেদখন, অবৈধ ভাৱে শিল ভঙা আৰু মাটি কটা, অবৈধভাৱে গছ-গছনী ধ্বংস কৰা আদি কাৰ্যই পাহাৰটোৰ লগতে চহৰখনৰ অৱস্থিতিলৈও ভাবুকি কঢ়িয়াই অনাৰ সম্ভাৱনাক নুই কৰিব নোৱাৰি। □

Kabaddi : A Brief History and Rules

Sheikh H.A. Ahmed

*K*abaddi is aptly known as the "Game of the Masses" due to its popularity, simplicity, easy to comprehend rules and public appeal. The game calls for no sophisticated equipment what so ever, which makes if a very popular sports in the developing countries.

It is basically an outdoor sport played on clay court, of late the game is being played on synthetic surface indoors with great success. The duration of the game is 45 minutes for MEN and junior Boys with a 5 minutes break in between for the teams to change sides. The duration of the game is 35 minutes with a 5 minutes break in between for WOMEN, GIRLS, Sub-junior Boys and sub-junior Girls.

Kabaddi is combative team game, played on a rectangular court, either outdoors or indoors with seven players on the ground for each side. Each sides takes alternate chances of offence and defense. The basic idea of the game is to score points by raiding into the opponents court and touching as many defense players as possible without getting caught on a single breath.

During play, the players on the defensive side are called "Antis" while the players of the offense is called the "Raider". Kabaddi is perhaps the only combative sport in which attack is an individual attempt while defense is a group effort. The attack in Kabaddi is known as "Raid". The antis touched by the raider during the attack are declared "out" if they do not succeed in catching, the raider before he returns to home court. These players can resume play only when their vide scores points against the opposite side during their raiding turn or if the remaining players succeed in catching the opponents raider.

Kabaddi is a team game. Two teams each having 7 in court players compete with each other to get higher scores. Individual brilliance is exhibited when a player raids the opponent's court. The team spirit, the team togetherness and team strategy comes into play when an opponent raider enters your court. The most important players requirement is stamina and lungpower. You should be able to keep your breath for a long time without any break in between.

The rider starts from the centerline entering aloud kabaddi, kabaddi, kabaddi….. without any break. He would be actually running from one side to the other side of the opponent's court trying to touch either with his hand or leg an opponent. Once he touches an opponent, he will, without breaking the kabaddi kabaddi….. rhythm come back to his court through the centre line. The people he had touched are his teams point scored. If he had touched one player it is one point and if he had touched 3 players, it is 3 points to your team.

History of the Kabaddi:

Kabaddi attained National Status in the year 1918. Maharashtra was the pioneer state to bring the game to the National platform and give it further popularity. Standard Rules and regulations were formulated in 1918 but were brought out in point in the year 1923 and in the very year, an All India Tournament was organized at Baroda with these rules.

Kabaddi received its first Inter-National exposure during the 1936 Berlin Olympics demonostrate by Hanuman Vyayam Prasarak Mandal, Amaravati, Maharashtra. The game was introduced in the Indian Olympic Games at Calcutta, in the year 1938. It was in 1950, that the All India Kabaddi Federation came into existence.

The first Asian Championship in Kabaddi was organized in Calcutta in the year 1980.

An International Women kabaddi tournament commenced in the year 1995, called the Nike Gold Cup, sponsored by NIKE, Japan.

Bonus Line Game:

The bonus line rule came into existence in the year 1978 as an out come of some experiment conducted during a workshop organized by the Amataur Kabaddi Federation of India in the year 1976, to make the game more interesting. The Bonus line is a line drawn parallel to the baulk line at a distance of one meter from the baulk line towards the end line

The Rule reads:

Bonus line should be drawn at a distance of one meter from the baulk line towards the end lines.

One point shall be awarded to the rider when he completely crosses the bonus line. If the raider is caught he shall be detained out and the opponent shall be awarded one point. One point shall also be awarded to the raider for having crossed the bonus line first. In this situation, the raider shall be awarded first point.

The Bonus line will be applicable when there are minimum six players in the court. The bonus point shall be awarded by the referee/umpire after the completion of the raid, by showing thumb upwards towards the said which scores.

There shall be no revival for bonus point.

The Bonus point shall be marked in the shape of a triangle in the running score.

If the raider after crossing the bonus line reaches home court. Safely touching one or more antis he will be awarded one bonus point in addition to the numbers.

Sheikh H.A. Ahmed, MA(double), M.Ed., LLB is a lecturer in Govt. B.T. College, Goalpara

The Latest International Kabaddi Federation:

President : Janardan Singh Gehlot, **India**

Secretary General : Yeong Hak Yoon-

Vice Presidents:

1. Mr. Choudhury Mohammad Asghar **Pakistan**
2. Mr. Md. Abbasi, **Iran**
3. Mr. M.T. Fernando, **Srilanka**
4. Mr. Veravat Phummaphuti- **Thailand**
5. Mr. Huang Chung Jen, **Chinese Taipei**

Chief Executive Officer: Deoraj Chatarvedi, **India**

Joint Secretaries:

1. Mr. Parminder Sharma- **Italy**
2. Mr. Fardin Ahmed Ziayee- **Afghanisthan**
3. Mr. Maniam Manikkam, **Malaysia**
4. Mr. Ida Bagus Antara, **Indonesia**

Treasurer: Mr. Ashok Das, **England**

Members:

1. Mr. Yoji Kawai- **Japan**
2. Mr. H. Goweda, **India**
3. Mr. Nissar Ahmed- **Germany**

অসমত
কাবাডী খেল

শ্ৰী শিৱ প্ৰসাদ ডেকা

ষাঠী-সত্তৰ দশকত আমি সৰু কালত গ্ৰাম্যাঞ্চলত অথবা চৰ-চাপৰি অঞ্চল বোৰত দুফালে দু-দল ল'ৰা বা ছোৱালী হৈ মাজত এডাল আঁক দি খেলা ধৰা হুলুগুদু বা হাউ গুদু বা হাডুডু খেলেই বৰ্তমান প্ৰাণালীবদ্ধ নিয়ম-নীতিৰ মাধ্যমেৰে খেলা খেল খনেই কাবাডী প্ৰতিযোগীতা নামেৰে জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰাৰ লগতে জীৱনৰ এক অংগ ৰূপে পৰিগণিত হৈছে। এই খেলত ভিন্ন বয়সৰ ল'ৰা-ছোৱালী বা পুৰুষ-মহিলাই খেলিব পাৰে।

কাবাডী শব্দটো সংস্কৃত ভাষা মূলৰ শব্দ (কাৰ-বাধী)। শব্দটোৰ মূল সম্পৰ্কে ভাৰতীয় ভিন্ন ভাষাত বিভ্ৰান্তিৰ সৃষ্টি হোৱাৰ সম্ভাৱনা নুই কৰিব নোৱাৰি যদিও উত্তৰ ভাৰতত প্ৰচলিত প্ৰায়বোৰ ভাষাই সংস্কৃত মূলীয়। কাবাডী পাঞ্জাৱ, অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ আৰু তামিলনাডুত ৰাজ্যিক খেল হিচাবে স্বীকৃত হোৱাৰ উপৰিও এনে ধৰণৰ খেল "সাদুগুদু" মহাৰাষ্ট্ৰকে ধৰি ভাৰতৰ অন্যান্য অঞ্চলতো প্ৰচলিত হৈ আছে।

প্ৰাক-বুৰঞ্জী কালতে তামিলনাডুত এই বিধ খেলে জন্ম লাভ কৰি এতিয়া দক্ষিন এচিয়া, দক্ষিন-পূৱ এচিয়া, জাপান, ইৰাকতো জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰিছে। কাবাডী খেল প্ৰথমতে মহাৰাষ্ট্ৰৰ অমৰাবতিৰ হনুমান ব্যায়াম প্ৰচাৰ মণ্ডলৰ দ্বাৰা ১৯৩৬ চনত বৰ্লিনত অনুষ্ঠিত হোৱা অলিম্পিকত প্ৰদৰ্শন কৰি আন্তৰ্জাতিক পৰ্যায়ত স্বীকৃতি লাভ কৰে। ভাৰতত ১৯৩৮ চনত কলিকতাত অনুষ্ঠিত হোৱা অলিম্পিক খেলতে অনুমোদন লাভ কৰি ১৯৫০ চনত সৰ্বভাৰতীয় কাবাডী ফেডাৰেচন গঠিত হৈ নীতি-নিয়ম নিৰ্দ্ধাৰণ কৰি ১৯৫২ চনত প্ৰথম বাৰৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত কাবাডী প্ৰতিযোগীতাৰ শুভাৰম্ভ কৰে। কাবাডী খেল ১৯৭৯ চনৰ পৰা আনন্দ বিনোদৰ উপৰিও ব্যক্তি গঠনৰ মাধ্যম হিচাবে জনপ্ৰিয় হবলৈ ধৰে আৰু এইদৰে

Sri S.P. Deka, MA is working in the department of Geography, Goalpara College.

কাবাডীয়ে ৰাজ্যিক আৰু জিলা পৰ্যায়ৰ সমন্বয় তথা দল আৰু জাতিৰ মাজত সমন্বয় ৰক্ষা কৰাৰ হেতুকে স্কুল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা বিশ্ববিদ্যালয়লৈকে প্ৰয়োজনীয় খেল হিচাবে পৰিগণিত হৈছে। আগৰ সময়ত কোনো ধৰণৰ নীতি-নিয়ম নোহোৱাকৈ খেলা খেল বিধক এতিয়া কাবাডী খেল হিচাবে লৈ নতুন নীতি-নিয়ম প্ৰৱৰ্ত্তন কৰি ভাৰতীয় এমেচাৰ ফেডাৰেচনৰ সদস্য ভৰ্তি কৰা হয়। এতিয়া ভাৰতীয় ফেডাৰেচনে ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত চিনিয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় পুৰুষ মহিলাৰ কাবাডী প্ৰতিযোগীতাৰ ৫৭ তম্ বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিছে।

কাবাডী ভাৰতীয় মূলৰ খেল যদিও বৰ্তমান সময়ত শ্ৰীলংকা, বাংলাদেশ, পাকিস্থান, নেপাল, জাপান, থাইলেণ্ড আদি দেশৰ উপৰিও আন বহুতো ৰাষ্ট্ৰত খেলবিধ আৰম্ভ হৈছে। ভাৰতে কাবাডী খেলত শীৰ্ষ স্থান লাভ কৰাৰ উপৰিও প্ৰথম বিশ্বকাপ ভাৰতৰ মুম্বাইৰ চাউথ কানাডা স্পৰ্ষ্টচ ক্লাবে ২০০৪ চনত অনুস্থিত কৰে। আনহাতে এচিয়ান গেমচ, কমলওৱেলথ্ এফ্ৰো এচিয়ান গেমচত কাবাডী খেল অন্তৰ্ভূক্ত হৈ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় খেল মঞ্চত আধিক জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

ভাৰতীয় অলিম্পিক সন্থাই কাবাডী খেলক স্বীকৃতি প্ৰদান কৰাত ভাৰতীয় ফেডাৰেচনৰ নিৰ্দেশত অসমত ১৯৭৭ চনত ক্ৰীয়াবিদ শ্ৰী প্ৰেমধৰ শৰ্মা আৰু জাকিৰ আহমেদ ডাঙৰীয়াৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰম আৰু আশাঁ-সুবিধা প্ৰচেষ্টাত অসম কাবাডী সন্থাই জন্ম লাভ কৰি সেই বছৰতে গুৱাহাটীত কেন্দ্ৰীয় ভাৱে প্ৰথম বাৰৰ বাবে পঞ্চম জুনিয়ৰ ল'ৰা আৰু ছোৱালীৰ ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ কাবাডী প্ৰতিযোগীতা অনুষ্ঠিত হয়। সেই সময়ত অসম পাঁচখন জিলা সন্থা গুৱাহাটী, দক্ষি কামৰূপ(মিৰ্জা), শিলচৰ, নাহৰকটীয়া আৰ ধেমাজীক লৈ অসম কাবাডী সন্থাই আগবা আহি। বৰ্তমান ২০১৪ চনত ৰাজ্যখন সকলোবোৰ জিলাক সামৰিলৈ এক বৃহৎ সন্থ হিচাপে প্ৰতিস্থিত হবলৈ সক্ষম হৈছে। অস চৰকাৰৰ ক্ৰিড়া আৰু যুৱ কল্যাণ বিভাগে অসম স্কুল সমূহ আৰু বিশ্ববিদ্যালয় কেইখনত স্কুল টুৰ্ণামেন্ট বা আন্তঃমহাবিদ্যালয় কাবাডী টুৰ্ণামেন বিভিন্ন শিক্ষানুস্থানত অনুষ্ঠিত কৰি বচা-বচা খেলুৱৈ সকলক ৰাষ্ট্ৰীয় বা অন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত ভি সময়ত বিভিন্ন স্থানত অনুষ্ঠিত হোৱা কাবাডী প্ৰতিযোগীতাবোৰত খেলাৰ সুবিধা অসম কাবাডী সন্থাই কৰি দি আহিছে। ১৯৮৫-৮৬ চনত অসম ৰাজ্যিক ক্ৰীড়া পৰিষদে গুৱাহাটীত অনুষ্ঠিত কৰ সৰ্বভাৰতীয় গ্ৰাম্য প্ৰতিযোগীতা খনত অসমৰ ছোৱালী দলে বিজয়ী খিতাপ অৰ্জন কৰি অস কাবাডী সন্থাৰ এক সোণালী ইতিহাস ৰচন কৰিলে।

বিগত বছৰবোৰত অসম কাবাডী সন্থা আন্তঃজিলা পৰ্যায়ত অনুষ্ঠিত কৰি অহ প্ৰতিযোগীতা সমূহ-১৯৭৭,১৯৭৮, ১৯৭৯ চনত গুৱাহাটী নেহেৰু ষ্টেডিয়াম, ১৯৮০ চনত সোনাৰা

হাইস্কুল খেলপথাৰ, (গুৱাহাটী), ১৯৮১ চনত বৰপেটা, ১৯৮২ত ৰঙিয়া, ১৯৮৩ চনত ধেমাজি, ১৯৮৪ চনত টংলা, ১৯৮৫ত চাপৰত, ১৯৮৬ চনত গোৱালপাৰা চহৰত, ১৯৮৮ চনত মৰিগাঁও, ১৯৮৯ চনত ছিপাঝাৰত, ১৯৯০ চনত নলবাৰী জিলাৰ চমতাত, ১৯৯১ চনত ছয়গাঁওত, ১৯৯২ চনত হাফলং, ১৯৯৩ চনত কৰিমগঞ্জত, ১৯৯৪ চনত গোৱালপাৰা জিলাৰ দুধনৈত, ১৯৯৫ চনত বৰপেটাত, ১৯৯৬ চনত নলবাৰী জিলাৰ বেলশৰত, ১৯৯৭ চনত ৰঙিয়াৰ কৰবাত, ১৯৯৮ চনত ধেমাজি, ১৯৯৯ চনত ধুবুৰী জিলাৰ চাপৰত, ২০০০ চনত নলবাৰী জিলাৰ বনগাঁওত, ২০০১ চনত নগাঁও জিলাৰ ৰূপহীত, ২০০২ চনত গুৱালকুচি, ২০০৩-০৪ চনত বৰপেটা, ২০০৪-০৫ চনত বজালী, ২০০৫ চনত মঙ্গলগৈৰ বেছীমাৰীত, ২০০৬ চনত টংলা, ২০০৭ চনত ডুমডুমাত জুনিয়ৰ আন্তঃ জিলা কাবাডী প্ৰতিয়োগীতা, ২০০৭ চনত মঙ্গলদৈত ,২০১০ চনত চাপৰত, ২০১২ চনত সদৌ অসম আন্তঃ জিলা জুনিয়ৰ কাবাডী চেম্পিয়নশ্বিপ দুধনৈত আৰু ৬২ তম চিনিয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় পুৰ সংমণ্ডল কাবাদী পুৰুষ আৰু মহিলাৰ চেম্পিয়নশ্বিপ তেজপুৰৰ হালেশ্বৰ মিনি ষ্টেডিয়ামত মহা সমাৰোহেৰে অনুষ্ঠিত হয়।

১৯৮৬ চনত গোৱালপাৰা চহৰ মাজমজিয়াত অৱস্থিত পৃথীৰাম চৰকাৰী উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু বহুমুখী বিদ্যালয় খেলপথাৰত ১০ ম আৰু ৩য় আন্তঃজিলা কাবাডী প্ৰতিযোগীতা তিনি দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে অনুস্থিত হৈছিল। সেই সময়ত আয়োজক সমিতি গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ সভাপতি পদত ঁনুৰুল নবী, উপ সভাপতি চিৰাজুল হুছেইন, সম্পাদক পদত আছিল ঁমনোমহন দাস আৰু চিকিৎসা বিভাগৰ দায়িত্বত আছিল ডাঃ মেহদী আলি ডাঙৰীয়া । সেই সময়ত গোৱালপাৰা চহৰৰ পৃথিৰাম চৰকাৰী উচ্চতৰ আৰু বহুমুখী বিদ্যালয় খেল পথাৰত প্ৰতি বছৰে ভাৰৰ লাল ফুটবল খেল অনুষ্ঠিত হৈ আছিল । এই খেলখনত অসমৰ বিভিন্ন ফুটবল খেলুৱৈ দলে যোগদান কৰাৰ উপৰিও কোচবিহাৰ, শিলিগুড়ি আদি দলেও যোগদান কৰি উৎকৃষ্ট মানদণ্ডৰ খেল প্ৰদৰ্শন কৰি দৰ্শক ৰাইজৰ সমাদৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল । সেই সময়ৰ অসম পুলিচ দলৰ খেলুৱৈ, নামৰূপ ফাৰ্টিলাইজাৰৰ খেলুৱৈ গিলাবাৰ্টচন চাংমা, অৰনি বুঢ়াগোহাই আদি বিশিষ্ট খেলুৱৈয়ে উৎকৃষ্ট খেল প্ৰদৰ্শন কৰি দৰ্শক ৰাইজক মোহিত কৰিছিল।

১৯৮৬ চনত গোৱালপাৰাত অনুষ্ঠিত হোৱা ১০ম আৰু ৩য় আন্তঃজিলা কাবাডী প্ৰতিযোগিতা খনত ল'ৰাৰ বিভাগত বিজয়ি দল দক্ষিণ কামৰূপ আৰু বিজিত দল বৰপেটা, ছোৱালীৰ শখাত বিজয়ী দল পূৰ্ব কামৰূপ আৰু বিজিত দল শিলচৰ হয়। পুৰুষ শাখাৰ অসম পুলিচ দলে বিজয়ী আৰু চাপৰ দলে বিজিত সন্মান লাভ কৰে। ল'ৰাৰ শ্ৰেষ্ঠ সন্মান লাভ কৰে বৰপেটাৰ শিশিৰ দাসে, ছোৱালী শ্ৰেষ্ঠ সন্মান লাভ কৰে শিলচৰৰ অনিমা সিংহই, পুৰুষ বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ খিতাপ অৰ্জন কৰে চাপৰৰ

আব্দুল ওবাচিচ আৰু মহিলা শাখাৰ শ্ৰেষ্ঠ খিতাপ অৰ্জন কৰে গোৱালপাৰাৰ এলিজা ব্ৰহ্মাই।

১৯৬৮ চনত গোৱালপাৰা চহৰত হোৱা কাবাডী খেলৰ মহিলাৰ শাখাত শ্ৰেষ্ঠ খিতাপ অৰ্জন কৰা এলিজা ব্ৰহ্মৰ পিচৰ পৰাই গোৱালপাৰা জিলা কাবাডী সন্থাৰ খেলুৱৈ সকলে অৰ্জন কৰা সন্মান সমূহ এনে ধৰণে বৰ্ণাব পাৰি যে- পুনৰ এলিজা ব্ৰহ্মাই ১৯৮৮ চনত মৰিগাঁওত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃজিলা কাবাডী প্ৰতিযোগীতাত মহিলাৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈৰ সন্মান অৰ্জন কৰিবলৈ সফল হয়। আকৌ ১৯৮৯ চনত ছিপাঝাৰত অনুষ্ঠিত হোৱা কাবাডী প্ৰতিযোগীতাত এলিজা ব্ৰহ্মাই মহিলা শাখাত শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ খিতাপ অৰ্জন কৰে। ল'ৰাৰ শাখাত গোৱালপাৰা কাবাডী দল বিজিত হয়। আনহাতে ছোৱালীৰ শাখাত গোৱালপাৰাৰ ছোৱালী কাবাডী দল বিজিত হয়। ১৯৯০ চনত নলবাৰী জিলাৰ খো-খো সন্থাৰ সৌজন্যত চমতা আঞ্চলিক ক্ৰীড়া সন্থাৰ দ্বাৰা আয়োজিত কাবাডী প্ৰতিযোগীতাত গোৱালপাৰাৰ মহিলা কাবাডী দলে বিজয়ী হোৱাৰ উপৰিও মহিলা শাখাত শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈৰ সন্মান অধিকাৰ কৰে শ্ৰী যমুনা বসুমতাৰীয়ে। ১৯৯২ চনত হাফলং আন্তঃজিলা কাবাডী প্ৰতিযোগীতাত গোৱালপাৰাৰ খেলুৱৈ দলে বিজিত হৈ শ্ৰী যমুনা বসুমতাৰীয়ে মহিলা শাখাত শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈৰ সন্মান লাভ কৰে। ১৯৯৩ চনত কৰিমগঞ্জৰ কাবাডী প্ৰতিযোগীতাত গোৱালপাৰা দলে বিজিত দল হয় যদিও মমতাজ খাখলাৰীয়ে মহিলাৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ খিতাপ দখল কৰে। ১৯৯৪ চনত দুধনৈত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃজিলা কাবাডী প্ৰতিযোগীতাত ছোৱালীৰ শাখাত দুধনৈ দলে বিজয়ী হোৱাৰ পৰিবৰ্তে দুধনৈৰ লিনা ৰাভাই মহিলাৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ নিৰ্বাচিত হয় আৰু পুৰুষ শাখাত শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ নিৰ্বাচিত হয় দুধনৈৰ ভাস্কৰ তালুকদাৰ। ২০০১ চনত নগাঁও জিলাৰ ৰূপহীত হোৱা অসম আন্তঃজিলা কাবাডী প্ৰতিযোগীতাত গোৱালপাৰা দল বিজিত হয়। আকৌ ২০০৬ চনত ডুমডুমাত অনুষ্ঠিত আন্তঃজিলা জুনিয়ৰ কাবাডী প্ৰতিযোগীতাত ছোৱালীৰ শাখাত প্ৰতিযোগীতা কৰি গোৱালপাৰাই দুধনৈ দলক পৰাজিত কৰি গোৱালপাৰা দল বিজয়ী আৰু দুধনৈ দল বিজিত দল হয়। সেইদৰে ২০১০ চনৰ চাপৰ, ২০১২ চনত দুধনৈ আৰু ২০১৪ চনত তেজপুৰত সদৌ অসম আন্তঃজিলা কাবাডী প্ৰতিযোগীতা মহাসমাৰোহেৰে সমাপ্ত হয়।

সেইদৰে অসমত গোৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষই আন্তঃ মহাবিদ্যালয় কাবাডী প্ৰতিযোগীতা অনুষ্ঠিত কৰাৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি ১ম কাবাডী প্ৰতিয়োগীতাখনি বজালী মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰি এই বেলি ২য় খন গোৱাহাটী আন্তঃমহাবিদ্যালয় কাবাডী প্ৰতিযোগীতা গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ পূৰ্ণ আয়োজন কৰা হৈছে। প্ৰতিযোগীতা খনৰ সফল কামনা কৰিলো।❑

ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰত গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাৰ অৱদান : এক বিশ্লেষণ

শ্ৰী ভক্তি মেধী

ঐতিহাসিক গোৱালপাৰা জিলা অৰ্থনৈতিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা পিচপৰা হলেও ক্ৰীড়াৰ ক্ষেত্ৰত গোৱালপাৰাৰ এক ঐতিহ্য আছে। সুদুৰ অতীততে গোৱালপাৰাবাসী ৰাইজে ব্যক্তিত্ব বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত ক্ৰীড়াৰ ভূমিকা কি তাক নিশ্চয় অনুধাবন কৰিব পাৰিছিল । নহ'লে ১৯৫৮ চনতে ক্ৰীড়াক সু-সংগঠিত কৰাৰ বাবে নিশ্চয় গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাৰ জন্ম নহ'লহেতেন । ১৯৫৮ চনত গোৱালপাৰা জিলাৰ কেইজনমান ক্ৰীড়াবিদ, ক্ৰীড়া সংগঠক আৰু ক্ৰীড়ানুৰগীৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰম আৰু সুংগঠিত চিন্তাৰ ফলশ্ৰুতিত গোৱালপাৰা চহৰত এক অনুষ্ঠানৰ জন্ম হৈছিল যিটো অনুষ্ঠান আজি গোৱালপাৰা জিলাৰ প্ৰতিজন ক্ৰীড়াবিদ, ক্ৰীড়া সংগঠক আৰু ক্ৰীড়ানুৰাগীৰ অতি আপোন অতি মৰমৰ। জন্ম লগ্নৰে পৰা গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাই জিলাখনত সামগ্ৰীক ভাৱে ক্ৰীড়াৰ অনুকুল পৰিৱেশ ৰচনা কৰাৰ হ'কে আহুপুৰুষাৰ্থ কৰি আহিছে। বিভিন্ন ক্ৰীড়ানুৰাগী, সুধী ৰাইজৰ দান বৰঙনিৰে সীমিত সা-সুবিধাৰ মাজেদি গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাৰ তদান্তিন কৰ্ম কৰ্ত্তাসকলে ক্ৰীড়াৰ এক বুনিয়াদ ৰচনা কৰাৰ হ'কে যি সপোন ৰচনা কৰি এই অনুষ্ঠানটোৰ জন্ম দিছিল সাম্প্ৰতিক কালৰ কৰ্মকৰ্তা সকলে তাক বাস্তৱায়িত কৰাত অকণো ত্ৰুটি কৰা নাই। তেওঁলোকৰ পদাংক অনুসৰণ কৰি গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাৰ লগত জড়িত প্ৰতিজন কৰ্মকৰ্তাই ক্ৰীড়াৰ বিকাশৰ বাবে যথাসম্ভৱ চেষ্টা কৰি গৈছে।

এসময়ত গোৱালপাৰা জিলাখনে ক্ৰীড়াৰ ক্ষেত্ৰত ৰাজ্যিক প্ৰেক্ষাপটত বহুতো ক্ৰীড়াবিদৰ জন্ম দিবলৈ সক্ষম হৈছিল যাৰ ধাৰাবাহিকতা আজিও

Sri B. Medhi, M.Sc., was a Lecturer in the Department of Botany, Goalpara College.

অক্ষুন্ন হৈ আছে। সীমিত সুবিধাৰ মাজেৰে নিজৰ ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাৰ লগত বিভিন্ন বাধা-বিঘিনী অতিক্ৰম কৰি জিলাখনলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে এই সকল ক্ৰীড়াবিদে। সময়ত খেল সমূহ অতি প্ৰতিযোগিতামূলক হোৱাৰ বাবে তাত নিজৰ স্থান অক্ষুন্ন ৰখাৰ বাবে অতিকৈ প্ৰয়োজন হৈছে পেচাদাৰী মনোভাৱৰ।শাৰীৰিক শক্তি, শৰীৰ সঞ্চালন, মাংসপেশীৰ শিথিলতা, পুষ্টি দায়ক খাদ্য,উন্নত কৌশল,উচ্চ পৰ্য্যায়ৰ প্ৰশিক্ষণ আদি খেলত উন্নত ফলাফল প্ৰদৰ্শণৰ বাবে অপৰিহাৰ্য্য হৈ পৰিছে। বহুতো প্ৰতিভাৱান খেলুৱৈ এই বোৰ সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ ক্ৰীড়াৰ ক্ষেত্ৰৰ পৰাই বিদায় লৈছে। অৰ্থৰ অভাৱ, উন্নত প্ৰশিক্ষণৰ অভাৱ, আন্তঃগাথনিৰ অভাৱ, ভবিষ্যৎ কৰ্ম সংস্থানৰ নিশ্চয়তাৰ অভাৱ আদি একুৰি সমস্যাই ভাৰাক্ৰান্ত কৰা খেল জগতখনত ক্ৰীড়া সংগঠকৰো অভাৱ পৰিস্ফুট। তথাপিতো গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাই ক্ৰীড়াৰ সামগ্ৰীক বিকাশৰ অৰ্থে বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন পদ'ক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি আহিছে। জিলাখনৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ সম্ভাৱনাময় প্ৰতিভা সমূহক উলিয়াই অনাৰ উদ্দেশ্যে বিভিন্ন শিতানত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰাৰ উপৰিও সময়ে সময়ে খেলুৱৈ সকলক উন্নতমানৰ প্ৰশিক্ষণ দিয়াৰো ব্যৱস্থা কৰি আহিছে। "গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাৰ"উদ্যোগত লোৱা এই প্ৰচেষ্টাই উদীয়মান খেলুৱৈ সকলৰ পৰা অভুতপূৰ্ব সহাঁৰি পাই আহিছে।বিভিন্নজনৰ অক্লান্ত চষ্টাৰ ফলত আজি গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থা এক স্বকীয় পৰিচয়েৰে পৰিচিত।

প্ৰায় পঞ্চদশ শতিকাৰ আগৰে পৰা গোৱালপাৰা জিলাৰ গাঁৱে ভুঞে বিভিন্ন প্ৰান্তত ৰাইজে বিভিন্ন ক্লাৱ আৰু অনুষ্ঠানৰ যোগেদি ফুটবল প্ৰতিযোগীতা অনুষ্ঠিত কৰি আহিছিল যদিও এই প্ৰতিযোগিতাবোৰ কোনো স্বীকৃত সংগঠনৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হোৱা নাছিল। তেনে প্ৰেক্ষাপটত প্ৰয়াত কেইগৰাকীমান ক্ৰীড়া প্ৰেমী ৰাইজৰ সহযোগত গোৱালপাৰা ফুটবল সন্থা নামেৰে এটি অনুষ্ঠানৰ জন্ম হয় ।পৰৱৰ্ত্তী সময়ত গোৱালপাৰা জিলাৰ বিভিন্ন স্থানত ফুটবলৰ উপৰিও ভলীবল, ক্ৰিকেট, কাবাদি, এথলেটিকচ, বেডমিন্টন আদি খেলৰ প্ৰচলন আৰম্ভ হয় আৰু এই খেলবোৰৰ জনপ্ৰিয়তা ক্ৰমান্বয়ে বৃদ্ধি পাই আহিছে। এনে প্ৰচেষ্টাত গোৱালপাৰা জিলাত প্ৰচলিত সকলো প্ৰকাৰৰ ক্ৰীড়াৰ সৰ্বাংগীন বিকাশ সাধনৰ উদ্দেশ্যে ১৯৫৮ চনত গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থা নামেৰে এক অনুষ্ঠানৰ জন্ম হয়। উক্ত অনুষ্ঠানটোৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সভাপতি আছিল প্ৰয়াত নাছিৰুদ্দিন আহম্মদ ডাঙৰীয়া আৰু সাঃ সম্পাদক আছিল প্ৰয়াত দীনেন্দ্ৰ নাৰায়ন সিংহ ডাঙৰীয়া, সেই সময়ত অবিভক্ত গোৱালপাৰা জিলাৰ সমূহ প্ৰতিভাশালী খেলুৱৈয়ে গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ অৰ্ন্তভূক্ত আছিল। বিশেষকৈ ধুবুৰী, চাপৰ, বঙাইগাওঁ,উত্তৰ শালমাৰা, অভয়াপুৰী আৰু বৰ্ত্তমানৰ গোৱালাৰাৰ জিলাৰ খেলুৱৈ সকলে গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ মাধ্যমেৰে বিভিন্ন আন্তঃজিলা প্ৰতিযোগীতা বোৰত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল।

ষাঠি -সত্তৰ দশকত গোৱালপাৰা জিলাত বহুতো প্ৰতিভাশালী ফুটবল খেলুৱৈৰে সমৃদ্ধশালী আছিল।জন্ম লগ্নৰে পৰা গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাই স্থানীয় ক্ৰীড়া প্ৰতিভাৰ উন্নতিৰ হকে বিভিন্ন পদক্ষেপ আগবঢ়াই আহিছে। প্ৰাৰম্ভিক পৰ্য্যায়ত গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ নিজস্ব কোনো খেল পথাৰ নাছিল। সেয়েহে অনুষ্ঠানটিৰ উদ্যোগত বিভন্ন প্ৰতিযোগীতা সমূহ স্থানীয় শিক্ষানুষ্ঠান সমূহৰ খেলপথাৰত অনুষ্ঠিত কৰিবলগীয়া হৈছিল। এখন নিজা খেলপথাৰৰ বাবে সেইস ময়ত গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ কৰ্মকৰ্তাসকলে বাৰুকৈয়ে চিন্তা কৰিছিল। এনে সন্ধিক্ষনতে প্ৰয়াত দীনেন্দ্ৰ নাৰায়ন সিংহদেৱৰ নেতৃত্বত গোৱালপাৰা ক্ৰীড়াসন্থাৰ বিষয়ববীয়া সকল আৰু ক্ৰীড়া প্ৰেমী ৰাইজৰ আশাসুধীয়া প্ৰচেষ্টাৰ ফলশ্ৰুতিত অসম চৰকাৰে অনুদান দিয়া গোৱালপাৰা চহৰৰ উপকণ্ঠ অঞ্চলত (বেলতলা) অটব্য হাবিৰ মাজত ৪৭ বিঘা ১ কঠা বনাঞ্চলৰ মাটিত ৰাইজৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰমৰ বিনিময়ত এখন খেলপথাৰ প্ৰস্তুত কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়।উক্ত খেলপথাৰখনৰ পশ্চিম দিশত এটি সৰু পেভেলিয়ন সজাই নাম দিয়া হয় 'ইউটিলিটি ষ্টেডিয়াম'। উক্ত খেলপথাৰ আৰু ষ্টেডিয়ামৰ নিৰ্মান কৰাৰ ক্ষেত্ৰত কেইজনমান ব্যক্তিৰ নাম নললে অন্যায় কৰা হব সেয়েহে যিমান খিনি নাম মনত আছে তাক উল্লেখ কৰিলোঁ ।কিছু নাম হয়তো বৈ যাব পাৰে তাৰ বাবে ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। তেখেত সকল হ'ল প্ৰয়াত দীনেন্দ্ৰ নাৰায়ন সিংহ, স্বৰ্গীয় নুৰুণ নবী, স্বৰ্গীয় মনোমোহন দাস, স্বৰ্গীয় ৰফিকুল ৰচুল আহম্মদ, স্বৰ্গীয় মানবেন্দ্ৰ নৰিচ, স্বৰ্গীয় যোগেন কলিতা,স্বৰ্গীয় শিশিৰ মেধী, স্বৰ্গীয় চিৰাজুল হুছেইন, স্বৰ্গীয় জহিৰুল হক,স্বৰ্গীয় আনিচুল জামান, শ্ৰী প্ৰদীপ দাস (পোনা), শ্ৰী বিমল দাস, শ্ৰী ডম্বৰু দাস, শ্ৰী মনোৱাৰ আলী, শ্ৰী প্ৰমথেশ দেব, শ্ৰী নুৰল ইচলাম, শ্ৰী নিৰ্মল নাথ, শ্ৰী কনক সাউদ, শ্ৰী তজম্মল আলী, শ্ৰী তফোজল আলী, শ্ৰী এ,এচ আৰ আহম্মদ আৰু গোৱালপৰীয়া ক্ৰীড়াপ্ৰেমী ৰাইজ।

সময়ৰ অগ্ৰগতিৰ লগে লগে গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাই এক গতি লাভ কৰি এক স্বকীয় পৰিচয় লাভ কৰিলে। কিন্তু অতি পৰিতাপৰ বিষয় এই যে ১৯৭২ চনৰ ১৩ জুলাইত ক্ৰীড়া সংগঠক, সমাজসেৱক, গোৱালপাৰা জিলাৰ সিংহপুৰুষ শ্ৰী দীনেন্দ্ৰ নাথ সিংহদেৱ আৰু সেই সময়ৰ ক্ৰীড়া সন্থাৰ সাঃ সম্পাদক শিশিৰ মেধী ডাঙৰীয়া এক ৰাজহুৱা কামত শ্বিলঙলৈ যাওঁতে শোকাবহ পথ দূৰ্ঘটনাত মৃত্যু বৰণ কৰে। উক্ত ঘটনাৰ পিছত ইহলীলা সম্বৰণ কৰা সুদক্ষ ক্ৰীড়া সংগঠক, নিষ্ঠাৱান কৰ্মী, সিংহদেৱৰ স্মৃতি যুগমীয়া কৰি ৰাখিবলৈ "দীনেন্দ্ৰ নাৰায়ণ সিংহ ষ্টেডিয়াম" নামেৰে গোৱালপাৰাত এখন ষ্টেডিয়াম স্থাপন কৰা হয়। গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ জন্ম হোৱাৰ ভালে কেইবছৰৰ পিছত উক্ত অনুষ্ঠানটোক "গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থা" নামেৰে নামাংকিত কৰা হয়। পৰৱৰ্তী কালত গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাই বিভন্ন ঘাট-প্ৰতিঘাটৰ মাজেদি সন্থাৰ নেতৃত্ব বহন

অক্ষুন্ন হৈ আছে। সীমিত সুবিধাৰ মাজেৰে নিজৰ ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাৰ লগত বিভিন্ন বাধা-বিঘিনী অতিক্ৰম কৰি জিলাখনলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে এই সকল ক্ৰীড়াবিদে। সময়ত খেল সমূহ অতি প্ৰতিযোগিতামূলক হোৱাৰ বাবে তাত নিজৰ স্থান অক্ষুন্ন ৰখাৰ বাবে অতিকৈ প্ৰয়োজন হৈছে পেচাদাৰী মনোভাৱৰ।শাৰীৰিক শক্তি, শৰীৰ সঞ্চালন, মাংসপেশীৰ শিথিলতা, পুষ্টি দায়ক খাদ্য,উন্নত কৌশল,উচ্চ পৰ্য্যায়ৰ প্ৰশিক্ষণ আদি খেলত উন্নত ফলাফল প্ৰদৰ্শণৰ বাবে অপৰিহাৰ্য্য হৈ পৰিছে। বহুতো প্ৰতিভাৱান খেলুৱৈ এই বোৰ সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ ক্ৰীড়াৰ ক্ষেত্ৰৰ পৰাই বিদায় লৈছে। অৰ্থৰ অভাৱ, উন্নত প্ৰশিক্ষণৰ অভাৱ, আন্তঃগাথনিৰ অভাৱ, ভবিষ্যৎ কৰ্ম সংস্থানৰ নিশ্চয়তাৰ অভাৱ আদি একুৰি সমস্যাই ভাৰাক্ৰান্ত কৰা খেল জগতখনত ক্ৰীড়া সংগঠকৰো অভাৱ পৰিস্ফুট। তথাপিতো গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাই ক্ৰীড়াৰ সামগ্ৰীক বিকাশৰ অৰ্থে বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন পদ'ক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি আহিছে। জিলাখনৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ সম্ভৱনাময় প্ৰতিভা সমূহক উলিয়াই অনাৰ উদ্দেশ্যে বিভিন্ন শিতানত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰাৰ উপৰিও সময়ে সময়ে খেলুৱৈ সকলক উন্নতমানৰ প্ৰশিক্ষণ দিয়াৰো ব্যৱস্থা কৰি আহিছে। "গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাৰ"উদ্যোগত লোৱা এই প্ৰচেষ্টাই উদীয়মান খেলুৱৈ সকলৰ পৰা অভুতপূৰ্ব সহাঁৰি পাই আহিছে।বিভিন্নজনৰ অক্লান্ত চেষ্টাৰ ফলত আজি গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থা এক স্বকীয় পৰিচয়েৰে পৰিচিত।

প্ৰায় পঞ্চদশ শতিকাৰ আগৰে পৰা গোৱালপাৰা জিলাৰ গাঁৱে ভূঞে বিভিন্ন প্ৰান্তত ৰাইজে বিভিন্ন ক্লাৱ আৰু অনুষ্ঠানৰ যোগেদি ফুটবল প্ৰতিযোগীতা অনুষ্ঠিত কৰি আহিছিল যদিও এই প্ৰতিযোগিতাবোৰ কোনো স্বীকৃত সংগঠনৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হোৱা নাছিল। তেনে প্ৰেক্ষাপটত প্ৰয়াত কেইগৰাকীমান ক্ৰীড়া প্ৰেমী ৰাইজৰ সহযোগত গোৱালপাৰা ফুটবল সন্থা নামেৰে এটি অনুষ্ঠানৰ জন্ম হয় ।পৰৱৰ্ত্তী সময়ত গোৱালপাৰা জিলাৰ বিভিন্ন স্থানত ফুটবলৰ উপৰিও ভলীবল, ক্ৰিকেট, কাবাদি, এথলেটিক্চ, বেডমিন্টন আদি খেলৰ প্ৰচলন আৰম্ভ হয় আৰু এই খেলবোৰৰ জনপ্ৰিয়তা ক্ৰমান্বয়ে বৃদ্ধি পাই আহিছে। এনে প্ৰচেষ্টাত গোৱালপাৰা জিলাত প্ৰচলিত সকলো প্ৰকাৰৰ ক্ৰীড়াৰ সৰ্বাংগীন বিকাশ সাধনৰ উদ্দেশ্যে ১৯৫৮ চনত গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থা নামেৰে এক অনুষ্ঠানৰ জন্ম হয়। উক্ত অনুস্থানটোৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সভাপতি আছিল প্ৰয়াত নাছিৰুদ্দিন আহম্মদ ডাঙৰীয়া আৰু সাঃ সম্পাদক আছিল প্ৰয়াত দীনেন্দ্ৰ নাৰায়ন সিংহ ডাঙৰীয়া, সেই সময়ত অবিভক্ত গোৱালপাৰা জিলাৰ সমূহ প্ৰতিভাশালী খেলুৱৈয়ে গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ অৰ্ন্তভূক্ত আছিল। বিশেষকৈ ধুবুৰী, চাপৰ, বঙাইগাওঁ,উত্তৰ শালমাৰা, অভয়াপুৰী আৰু বৰ্ত্তমানৰ গোৱালাৰাৰ জিলাৰ খেলুৱৈ সকলে গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ মাধ্যমেৰে বিভিন্ন আন্তঃজিলা প্ৰতিযোগীতা বোৰত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল।

ষাঠি -সত্তৰ দশকত গোৱালপাৰা জিলাত বহুতো প্ৰতিভাশালী ফুটবল খেলুৱৈৰে সমৃদ্ধশালী আছিল।জন্ম লগ্নৰে পৰা গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাই স্থানীয় ক্ৰীড়া প্ৰতিভাৰ উন্নতিৰ হকে বিভিন্ন পদক্ষেপ আগবঢ়াই আহিছে। প্ৰাৰম্ভিক পৰ্য্যায়ত গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ নিজস্ব কোনো খেল পথাৰ নাছিল। সেয়েহে অনুষ্ঠানটিৰ উদ্যোগত বিভন্ন প্ৰতিযোগীতা সমূহ স্থানীয় শিক্ষানুষ্ঠান সমূহৰ খেলপথাৰত অনুষ্ঠিত কৰিবলগীয়া হৈছিল। এখন নিজা খেলপথাৰৰ বাবে সেইস ময়ত গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ কৰ্মকৰ্তাসকলে বাৰুকৈয়ে চিন্তা কৰিছিল। এনে সন্ধিক্ষনতে প্ৰয়াত দীনেন্দ্ৰ নাৰায়ন সিংহদেৱৰ নেতৃত্বত গোৱালপাৰা ক্ৰীড়াসন্থাৰ বিষয়ববীয়া সকল আৰু ক্ৰীড়া প্ৰেমী ৰাইজৰ আশাসুধীয়া প্ৰচেষ্টাৰ ফলশ্ৰুতিত অসম চৰকাৰে অনুদান দিয়া গোৱালপাৰা চহৰৰ উপকণ্ঠ অঞ্চলত (বেলতলা) অটব্য হাবিৰ মাজত ৪৭ বিঘা ১ কঠা বনাঞ্চলৰ মাটিত ৰাইজৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰমৰ বিনিময়ত এখন খেলপথাৰ প্ৰস্তুত কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়।উক্ত খেলপথাৰখনৰ পশ্চিম দিশত এটি সৰু পেভেলিয়ন সজাই নাম দিয়া হয় 'ইউটিলিটি ষ্টেডিয়াম'। উক্ত খেলপথাৰ আৰু ষ্টেডিয়ামৰ নিৰ্মান কৰাৰ ক্ষেত্ৰত কেইজনমান ব্যক্তিৰ নাম নললে অন্যায় কৰা হব সেয়েহে যিমান খিনি নাম মনত আছে তাক উল্লেখ কৰিলোঁ ।কিছু নাম হয়তো বৈ যাব পাৰে তাৰ বাবে ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। তেখেত সকল হ'ল প্ৰয়াত দীনেন্দ্ৰ নাৰায়ন সিংহ, স্বৰ্গীয় নুৰুণ নবী, স্বৰ্গীয় মনোমোহন দাস, স্বৰ্গীয় ৰফিকুল ৰচুল আহম্মদ, স্বৰ্গীয় মানবেন্দ্ৰ নৰিচ, স্বৰ্গীয় যোগেন কলিতা,স্বৰ্গীয় শিশিৰ মেধী, স্বৰ্গীয় চিৰাজুল হুছেইন, স্বৰ্গীয় জহিৰুল হক,স্বৰ্গীয় আনিচুল জামান, শ্ৰী প্ৰদীপ দাস (পোনা), শ্ৰী বিমল দাস, শ্ৰী ডম্বৰু দাস, শ্ৰী মনোৱাৰ আলী, শ্ৰী প্ৰমথেশ দেব, শ্ৰী নুৰুল ইচলাম, শ্ৰী নিৰ্মল নাথ, শ্ৰী কনক সাউদ, শ্ৰী তজম্মল আলী, শ্ৰী তফোজল আলী, শ্ৰী এ,এচ আৰ আহম্মদ আৰু গোৱালপৰীয়া ক্ৰীড়াপ্ৰেমী ৰাইজ।

সময়ৰ অগ্ৰগতিৰ লগে লগে গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাই এক গতি লাভ কৰি এক স্বকীয় পৰিচয় লাভ কৰিলে। কিন্তু অতি পৰিতাপৰ বিষয় এই যে ১৯৭২ চনৰ ১৩ জুলাইত ক্ৰীড়া সংগঠক, সমাজসেৱক, গোৱালপাৰা জিলাৰ সিংহপুৰুষ শ্ৰী দীনেন্দ্ৰ নাথ সিংহদেৱ আৰু সেই সময়ৰ ক্ৰীড়া সন্থাৰ সাঃ সম্পাদক শিশিৰ মেধী ডাঙৰীয়া এক ৰাজহুৱা কামত শ্বিলঙলৈ যাওঁতে শোকাবহ পথ দূৰ্ঘটনাত মৃত্যু বৰণ কৰে। উক্ত ঘটনাৰ পিছত ইহলীলা সম্বৰণ কৰা সুদক্ষ ক্ৰীড়া সংগঠক, নিষ্ঠাৱান কৰ্মী, সিংহদেৱৰ স্মৃতি যুগমীয়া কৰি ৰাখিবলৈ "দীনেন্দ্ৰ নাৰায়ণ সিংহ ষ্টেডিয়াম" নামেৰে গোৱালপাৰাত এখন ষ্টেডিয়াম স্থাপন কৰা হয়। গোৱালপাৰা ক্ৰীড়া সন্থাৰ জন্ম হোৱাৰ ভালে কেইবছৰৰ পিছত উক্ত অনুষ্ঠানটোক "গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থা" নামেৰে নামাংঙ্কিত কৰা হয়। পৰৱৰ্তী কালত গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাই বিভন্ন ঘাট-প্ৰতিঘাটৰ মাজেদি সন্থাৰ নেতৃত্ব বহন

কৰি বিভিন্ন ঘাট- প্ৰতিঘাটৰ মাজেদি সন্থাৰ নেতৃত্ব বহন কৰি বিভিন্ন সময়ৰ সভাপতি, সম্পাদক, কাৰ্য্যনিৰ্বাহক, সদস্যসকল আৰু ক্ৰীড়ানুৰাগী ৰাইজৰ আকুণ্ঠ সহায়-সহযোগিতাত উক্ত অনুষ্ঠানটি দোপক দোপে উন্নতিৰ দিশত ধাৱমান হয়। গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাই খেলুৱৈ সকলৰ সৰ্বাঙ্গীন বিকাশৰ বাবে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰি আহিছে। সীমিত সা-সুবিধাৰ মাজৰে সন্থাৰ বিষয়াববীয়া সকল আৰু ক্ৰীড়ানুৰাগী ৰাইজৰ ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাত গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাই বিভিন্ন দিশত উন্নত মানৰ বিশিষ্ট খেলুৱৈ সৃষ্টি কৰি আহিছে। ক্ৰীড়াত বিভিন্ন শিতানত গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাক প্ৰতিনিধিত্ব কৰাই নহয়,- ৰাজ্যিক দলতো প্ৰতিনিধিত্ব কৰা গোৱালপাৰা জিলাৰ অতীতৰ আৰু বৰ্তমানৰ খেলুৱৈ সকল হ'ল ফুটবলত শ্ৰীগৌৰী ৰাভা, স্বৰ্গীয় কল্যান বড়ো, শ্ৰী ক্ৰিচটোফাৰ মোমিন, শ্ৰী পদুম ৰাভা, শ্ৰী গিৰীন ৰাভা, শ্ৰী মানিক ৰাভা, কুবল ৰাভা, টুইচটাৰ মোমিন আদি। শ্ৰী পদুম ৰাভাই অকল অসমক প্ৰতিনিধিত্ব কৰাই নহয় আন্তৰ্জাতিক ফুটবলত ভাৰতৰ হৈও জুনিয়ৰ দলক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল। অকল সেয়াই নহয় ২০১৪ চনতো নভেম্বৰ মাহত কাৰ্বি আংলঙৰ হামৰেণত অনুষ্ঠিত হোৱা সদৌ অসম আন্তঃজিলা ১৩ বছৰ অনুৰ্দ্ধৰ সুজিত নাৰ্জাৰী ফুটবল প্ৰতিযোগিতাত গোৱালপাৰা জিলা দলে বিজেতাৰ সন্মান কঢ়িয়াই আনিছে। লগতে আমাৰ দুজন খেলুৱৈ শ্ৰী ব্ৰিগেনজিৎ ৰাভা আৰু টিটুচ সাংমাই অসম দলত স্থান লাভ কৰি আন্তঃৰাজ্যিক ১৪ বছৰ অনুৰ্দ্ধৰ আইজালত অনুস্থিত হোৱা ফুটবল প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিছে। তাৰোপৰি ২০১৪ চনত সন্তোষ ট্ৰফী ফুটবল প্ৰতিযোগিতাত অসম দল গঠনৰ বাবে গোৱালপাৰা জিলাৰ শ্ৰী দাবেশ খাখলাৰীয়ে মৰিগাঁৱত অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰশিক্ষণ শিৱিৰলৈ আমন্ত্ৰিত হৈছিল যদিও মূল দলত স্থান প্ৰাপ্তি নহ'ল তথাপিতো আমি গৰ্বিত যে গোৱালপাৰা জিলাৰ এইজন প্ৰথম খেলুৱৈ যিজনে সন্তোষ ট্ৰফী ফুটবল প্ৰতিযোগিতাৰ প্ৰশিক্ষণ শিবিৰত অংশ গ্ৰহণ কৰিছে।

ভলীবলত গোৱালপাৰা জিলাই ভালেকেইবাৰ আন্তঃজিলা প্ৰতিযোগিতাত বিজেতাৰ খিতাপ অৰ্জন কৰাই নহয়- যোৱাটো দশকত ভলীবলত শ্ৰী হিতেশ মেধী, শ্ৰী জয়ন্ত খাকলাৰী, শ্ৰী বিশ্বজিৎ ৰায়, শ্ৰী পদ্মলোচন বসুমতাৰী আদি খেলুৱৈ সকলো অসম দলক প্ৰতিনিধিত্ব কৰাৰ লগতে বৰ্তমান দশকত শ্ৰী হিতেশ বসুমতাৰী, শ্ৰী হিতেশ খাখলাৰী, শ্ৰী পঙ্কজ বড়ো আৰু শ্ৰী হিমাংশু দাসে অসম দলক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি জিলাৰ গৌৰৱৰ ধাৰাবাহিকতা অক্ষুন্ন ৰাখিছে। ১৯৭৭ চনত স্থাপিত হোৱা অসম কাবাডি সন্থাত বৰ্তমান ৩২ (বত্ৰিশ) খন ক্ৰীড়া জিলা সন্থা পঞ্জীয়ণভূক্তিৰ ভিতৰত গোৱালাপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাও এখন। গোৱালপাৰা জিলা ক্ৰীড়া সন্থাৰ কাবাডী দলে অতীতৰ পৰাই এটি সুনাম অৰ্জন কৰি বৰ্তমানেও এই সন্মান অক্ষুন্ন ৰাখিছে। কাবাডী খেলত অসম দলক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা গোৱালপাৰা জিলাৰ অতীতৰ খেলুৱৈ সকল হ'ল গুনেনা বেগম,

গীতালী দাস, এলিজা বসুমতাৰী, যমুনা বসুমতাৰী, গজোমতি ৰাভা, মমতাজ খাখলাৰী, ৰীতা বসুমতাৰী, সংগীতা খাখলাৰী, আতিকুল ইছলাম আনচাৰী, আজাদ মহম্মদ চুলতান মাহমুদ, ইয়াকুব আলী, বিজুলী ৰাভা, চিত্ৰা কছাৰী, ৰৌচন সিং, মীৰ আবদুল্লা আদি আৰু বৰ্ত্তমান দশকত শ্ৰীমতী জুৰী ৰাভা, আৰতি ৰাভা, বিজু বসুমাতাৰী, মিতালী বসুমতাৰী, শ্ৰী বিৰাজ বসুমতাৰী আদি। এইখিনিতে আপোনালোকক জনাবলৈ পাই সুখী হৈছো যে গোৱালপাৰা জিলাৰ কৃষ্ণাই আঞ্চলিক দলৰ কাবাদী খেলুৱৈ মঃ মীৰ আৱদুল্লাই যোৱা দশকত অসম দলক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি জুনিয়ৰ ভাৰতীয় দলৰ প্ৰশিক্ষণ শিৰিৰত অৰ্ন্তভূক্তি পাইছিল। আকৌ আমাৰ জিলা খনৰ খেলুৱৈ শ্ৰীমতী চিত্ৰা কছাৰীয়ে পঞ্জাৱৰ পাতিয়ালাত প্ৰশিক্ষণ শিৱিৰলৈ বাছনি পাই জিলাখনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছিল। উল্লেখযোগ্য যে শ্ৰীমতী কছাৰীয়ে ২০০৭ চনত গুজৰাটৰ গান্ধী নগৰত সৰ্বভাৰতীয় ক্ৰীড়া প্ৰাধিকৰণৰ তত্বৱধানত আৰু ভাৰত চৰকাৰৰ খৰচত প্ৰশিক্ষণ লয়। খেলুৱৈৰ উপৰিও আমাৰ জিলাৰ পৰা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ৰাষ্ট্ৰীয় কাবাডি পৰীক্ষাত খেল পৰিচালক শ্ৰী এ.এফ. শ্বহীদ আলীয়ে সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈ জিলাখনৰ বাবে গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে।

এথলেটিকছ বিভাগত প্ৰতিনিধিত্ব কৰা গোৱালপাৰা জিলাৰ খেলুৱৈ সকল আছিল শ্ৰী আজমল হুছেইন, শ্ৰী বীৰবল চৌধুৰী, শ্ৰী ধীৰেন ভূঞা, শ্ৰী বকবুল হুছেইন , প্ৰনৱ জ্যোতি দাস, শ্ৰী সবদেৱ ৰাভা, শ্ৰী মঞ্জুলা চেত্ৰী, শ্ৰী ভানু বৈশ্য, শ্ৰী প্ৰণয় ৰাভা, জহিৰুল ইছলাম, শ্ৰী সংগীতা ভৰালী, শ্ৰী লক্ষী ৰাভা, শ্ৰী বনদীপা ৰাভা, শ্ৰী সমৰজিৎ ৰাভা, বিদ্যুৎ ৰাভা, দময়ন্তী নাথ, জানকী ৰাভা, অৰতী ৰাভা, শ্ৰী ভাস্কৰ ৰাভা শ্ৰী মনিষা ৰাভা আদিয়ে এথলেটিকছ বিভাগত খেলি বৰ্তমানেও গোৱালপাৰা জিলাৰ জয়যাত্ৰা আব্যাহত ৰাখিছে।

ক্ৰিকেটৰ ক্ষেত্ৰত গোৱালপাৰা জিলাৰ পৰা অসমক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিব পৰা খেলুৱৈ বেছি সংখ্যক উলোৱা নাই যদিও জিলাৰ চেমনীয়া ক্ৰিকেটাৰ সকলো যথেষ্ট অগ্ৰগতি লাভ কৰি জিলাখনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। যোৱা ২০১৩ চনত ১৩ বছৰ অনুৰ্দ্ধৰ আৰু ২০১৪ চনত ১৪ বছৰ অনুৰ্দ্ধৰ জিলা ক্ৰিকেট দলে আন্তঃজিলা ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতাত বিজেতাৰ সন্মান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। বিগত বছৰত শ্ৰী সমৰজিৎ নাথ আৰু শ্ৰী জ্যোতি মেধীয়ে ৰঞ্জীদলত অংশ গ্ৰহণেৰে জিলাখনক গৌৰৱান্বিত কৰাৰ লগতে ১৩ বছৰৰ অনুৰ্দ্ধত শ্ৰী ধ্ৰুৱজ্যোতি দাস আৰু শ্ৰী পুষ্পৰাজ শৰ্মা, ১৯ বছৰৰ অনুৰ্দ্ধত শ্ৰী সুশান্ত মিত্ৰ, মৌচম ৰাভা, ১৬ বছৰ অনুৰ্দ্ধত শ্ৰী চাদ্দাম হুছেইন আৰু শ্ৰী আকাশ সেন গুপ্তা,১৪ বছৰ অনুৰ্দ্ধত শ্ৰী সন্তৰ জৈন আৰু শ্ৰী সঞ্জীৱ বৰ্মনৰ অংশগ্ৰহনেৰে জিলাখনক গৌৰৱান্বিত কৰে । ইতিমধ্যে ২০০২ চনৰ পৰাই জিলাখনৰ ডি, এন, সিংহ ষ্টেডিয়াম খেলপথাৰত বি, চি, চি, আই ৰ অন্তৰ্গত কৰ্ণেল চি,কে,নাইডু ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতাও অনুষ্ঠিত হয়।আন্তঃগাঠনিৰে পৰিপুষ্ট ডি এন সিংহ

অলংকৃত কৰাটোৱে তেখেতৰ পৰিচয়ৰ বাবে যথেষ্ট।

খেল জগতত শুৱণি কৰা বিভিন্ন পদবী সমূহ-

১৯৯৪ পৰা-১৯৯৮ অসম ফুটবল সন্থাৰ উপসভাপতি ।

২০০০ চনৰ পৰা ২০০২ চনলৈ অসম ক্রিকেট সন্থাৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সদস্য.

২০০২ চনৰ পৰা ২০০৬ চনলৈ অসম ক্রিকেট সন্থাৰ যুটীয়া সম্পাদক।

২০০৬ চনৰ পৰা ২০১০ চনলৈ অসম ক্রিকেট সন্থাৰ উপসভাপতি।

২০০৭ চনৰ পৰা ২০১১ চনলৈ অসম ভলীবল সন্থাৰ উপসভাপতি ।

২০০৭ চনৰ পৰা ২০১৪ চনলৈ অসম এথলেটিকছ্‌ সন্থাৰ উপ সভাপতি।

২০১০ চনৰ পৰা এতিয়ালৈ অসম ক্রিকেট সন্থাৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সদস্য।

২০১১ চনৰ পৰা এতিয়ালৈ অসম ক্রিকেট সন্থাৰ কাৰ্য্যকৰী সভাপতি।

২০১২ চনত অসম চৰকাৰৰ পৰা ক্রীড়া সংগঠনক হিচাপে পেঞ্চন প্রাপ্ত।

২০১৩ চনৰ পৰা এতিয়ালৈ অসম অলিম্পিক সন্থাৰ পৰিচালনা সমিটিৰ সদস্য।

২০১৪ চনৰ পৰা এতিয়ালৈ অসম এথলেটিকছ্‌ সন্থাৰ উপ সভাপতি।

২০১৪ চনৰ পৰা এতিয়ালৈ ফুটবল সন্থাৰ উপসভাপতি ।

নৱপ্রজন্মৰ বাবে শ্রী ভক্তি মেধী ডাঙৰীয়া প্রেৰণাৰ উৎস হওক। আমি তেখেতৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিছো - সম্পাদক।)

গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়

(এক সংক্ষিপ্ত ইতিহাস)

-মজাম্মিল হক

(১৯৫৫ ইং চনত স্থাপিত গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয় আলোচনীৰ ২৪তম সংখ্যাত প্ৰকাশিত (১৯৯০ চন) উক্ত শিৰোনামাত জনাব মুজাম্মিল হক চাহাবৰ দ্বাৰা ৰচিত প্ৰবন্ধৰ এয়া প্ৰতিলিপি। প্ৰতিষ্ঠান এখন গঢ়ি তুলিবৰ বাবে প্ৰতিষ্ঠাপক সকলৰ সামাজিক চেতনাবোধ, আক্লান্ত পৰিশ্ৰম, ধৈৰ্য্য আৰু সৰ্বোচ্চ ত্যাগৰ কথা নৱপ্ৰজন্মক সোঁৱৰাই দি তেঁওলোকৰ মাজত সামাজিক দায়বদ্ধতা ৰোপন কৰাৰ উদ্দেশ্যে এই প্ৰবন্ধ পুণঃ প্ৰকাশ কৰা হ'ল। প্ৰবন্ধৰ কলেৱৰ সীমাবদ্ধতাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি মূল প্ৰবন্ধৰ কিছু অংশ বাদ দিয়া হৈছে -সম্পাদক।)

গোৱালপাৰা কলেজ গোৱালপাৰা জিলাত শিক্ষা জগতত বাণীতীৰ্থ বা জ্ঞানপীঠ। এই বাণীতাৰ্থ স্থাপিত হোৱাৰ পূৰ্বে এই জিলাত এম. এ. পাছ আৰু উচ্চ ডিগ্ৰী ধাৰী লোকৰ সংখ্যা নিচেই তাকৰ আছিল। এনেকি গ্ৰেজুৱেটৰ সংখ্যাও আঙুলিৰ মূৰত লেখিব পৰা আছিল। চমুকৈ কবলৈ হ'লে এই শতিকাৰ আৰম্ভনীৰ পৰা মাজভাগলৈ উচ্চ বা উচ্চতৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এই এলাকাত অন্ধকাৰ যুগ চলিছিল বুলিয়েই কব পাৰি। ১৯৫৫ চনত গোৱালপাৰা চহৰৰ বুকুত আমাৰ এই গোৱালপাৰা কলেজখন প্ৰতিষ্ঠা হোৱাত যি এগছি অক্ষয় বন্তি জ্বলি উঠিল তাৰ পোহৰত বৰ্ত্তমান গোৱালপাৰা জিলাৰ চুকে কোনে ন যেন পোহৰ হৈ পৰিল। জিলাখনত শিক্ষিতৰ খ্যা বাঢ়িল, শিক্ষাৰ পৰিসৰ বাঢ়িল। দুধনৈ কলেজ ৯৭২) লক্ষীপুৰ কলেজ (১৯৮৯), পশ্চিম ৱালপাৰ কলেজ (১৯৮২) হাবৰাঘাট কলেজ, কৃষ্ণাই (১৯৭৯) বিকালী কলেজ, ধূপধাৰা (১৯৮২) মানকাছাৰ কলেজ আদি প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ আগলৈকে গোৱালপাৰা কলেজেই এই বৃহৎ এলাকাৰ সৰ্ববৃহৎ আকৰ্ষণীয় শিক্ষা কেন্দ্ৰ আছিল।

এই শতিকাৰ মাজভাগত গোৱালপাৰাৰ নেতৃত্ব স্থানীয় মুষ্ঠিমেয় শিক্ষিত লোকৰ মাজত এই বিৰাত এলাকাৰ উচ্চ শিক্ষাৰ চাহিদা পূৰণাৰ্থে আলোচনা বিলোচনা হয় আৰু এই ক্ষেত্ৰত তেতিয়াৰ উকিল সন্থা (Bar Association) আৰু স্থানীয় গুণগ্ৰাহী ব্যক্তি কেইজনমানে অগ্ৰণি ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে আৰু ৰাজহুৱা সমৰ্থন আদায়ৰ কাৰণে ১৯৫৫ চনৰ ২ এপ্ৰিল তাৰিখে "অসম ক্লাৱত" মৰহুম জনাব মুজিবৰ ৰহমান (মজি মহাজন) চাহাবৰ সভাপতিত্বত মিলিত হয়। সভাত বিভিন্ন বক্তাই এলেকাটো উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তাত জোৰ দিয়ে। স্বৰ্গীয় খগেন্দ্ৰ নাথ (প্ৰাক্তন এম. এল. এ.) ডাঙৰীয়াই তেখেতৰ ভাষণত গোৱালপাৰা মহকুমাৰ বাহিৰে অসমৰ প্ৰত্যেক খন মহকুমা চহৰত কলেজ থকাৰ কথা উল্লেখ কৰে আৰু গোৱালপাৰা চহৰতো পলম নকৰি নৈশ কলেজ হিচাপে হলেও কলেজ এখন পতাৰ সপক্ষে মত প্ৰকাশ কৰে। সভাই সৰ্ব্ব সন্মতি ক্ৰমে চলিত শিক্ষা বছৰৰ পৰা (১৯৫৫) কলেজৰ শিক্ষাৰম্ভ হব লাগে বুলি মতামত দিয়ে আৰু শ্ৰেণীৰ কাম স্থানীয় পি. আৰ. চৰকাৰী হাইস্কুলত নৈশ কলেজ হিচাপে আৰম্ভ কৰাৰ সিদ্ধান্ত লয়। এই সভাতে স্বৰ্গীয় নাথ ডাঙৰীয়াই কলেজখনৰ দৰকাৰী মাটিৰ কথা উত্থাপন কৰি প্ৰসঙ্গক্ৰমে বৰ্ত্তমানে কলেজখন থিয় দি থকা শ্যামসুন্দৰ দেৱোত্তৰৰ মাটিৰ কথাও উল্লেখ কৰে। ডাক্তৰ মেহদি আলি আৰু স্বৰ্গীয় ওৱাজউদ্দিন আহাম্মদ চাহাবে এই মহৎ উদ্যেশ্যক সমৰ্থন কৰে। ডাক্তৰ অন্নদা চৰণ দাস ডাঙৰীয়াই শ্ৰমদান আগবঢ়ায় আৰু এই মহান কাৰ্য্যত অংশ লোৱাৰ বাবে যুবক সকলক আহ্বান জনাই।

২ এপ্ৰিল তাৰিখৰ এই সভাখনেই চাৰিওফালৰ পৰা পিছপৰি থকা আমাৰ এই বৃহত্তম এলেকাৰ পথ প্ৰদৰ্শনী সভা আৰু জ্ঞান বন্তিৰ বাহক স্বৰূপ আছিল। সিদিনাই এই জ্ঞানপীঠৰ নামাকৰণ হয় আৰু সময় সাপেক্ষে বিভিন্ন পৰিকল্পণাওঁ হাতত লয়।

মাননীয় খগেন্দ্ৰ নাথ, জনাব ওৱাজউদ্দিন আহম্মেদ আৰু জনাব মুজিবৰ ৰহমান (মজি মহাজন)এই স্বৰ্গীয় ব্যক্তি সকলক যথাক্ৰমে সভাপতি, সম্পাদক আৰু ধনভড়ালী হিচাপে আৰু ৩৬ জন সদস্যাৰে এখন সাধাৰণ সমিতি আৰু ৮ জন সদস্যাৰে উপ-সমিতি এখনো সিদিনাই গঠন কৰা হয়।

উপসমিতিয়ে যুগত কৰা প্ৰতিবেদন ১০/০৬/৫৫ তাৰিখৰ সমিতিত মহকুমাৰ গণ্যমান্য ব্যক্তিৰ উপস্থিতিত আলোচনা কৰি আমাৰ মৰমৰ কলেজখন "Intermediate college" হিচাপে ১৯৫৫ চনৰ শিক্ষা বছৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰাৰ সিদ্ধান্ত হ'ল আৰু লগতে ৪১ জন সদস্যাৰে শক্তিশালী কলেজ পৰিচালনা সমিতি এখন গঠন কৰা দয়। পৰিচালনা সমিতি খনৰ সাধাৰণ সমিতিৰ ৩৬ জন সদস্যৰ লগত নতুন ৫ জন সদস্য লোৱা হয়। ২ মাহ পাছতে আগৰ সমিতি খনৰ সাল সলনি কৰি ১৪ জন সদস্যৰে এখন নিয়মীয়া পৰিচালনা সমিতি গঠন কৰা হয়। এই সমিতিখনে ১৬ আগষ্ট, ১৯৫৫ ৰ পৰা কাৰ্য্য পৰিচালনা আৰম্ভ কৰে।

১৯৫৫ ৰ ৩ আগষ্ট তাৰিখে পি, আৰ চৰকাৰী হাইস্কুলত গীতা, বাইবেল, কোৰাণৰ আবৃতিৰে আৰম্ভ কৰা সভাত মাননীয় মূখ্যমন্ত্ৰী স্বৰ্গীয় বিষ্ণুৰাম মেধি, স্বাস্থ্য মন্ত্ৰী ৰূপনাথ ব্ৰহ্ম আৰু গড় কাপ্তানী মন্ত্ৰী সিদ্ধিনাথ শৰ্মা দেৱে প্ৰধান অতিথি হিচাপে যোগদান কৰে। মুখ্যমন্ত্ৰী দেৱে সভাত পৌৰহিত্য কৰে আৰু আনুষ্ঠানিক ভাৱে এই মহাবিদ্যালয়ৰ দুৱাৰ মুকলি কৰে।

ইতিমধ্যে সিদ্ধান্ত লোৱা আমাৰ কলেজখনৰ

Jonab Mazammel Haque is the Ex-Librarian, Goalpara College

বা অবসৰ লৈছে), শ্ৰীযুত সুভাষ চন্দ্ৰ চাতাৰ্জী আৰু অধ্যাপক অহিদ চাহাব (বৰ্ত্তমান বি, বৰুৱা কলেজৰ বুৰঞ্জী বিভাগৰ মূৰব্বী প্ৰবক্তা) এই মাননীয় অধ্যাপক সকল ১৫৫৮ চনৰ আগলৈকে আমাৰ এই গোৱালপাৰা কলেজ গঢ়াৰ মহা সপোনৰ লগত জড়িত। ইয়াৰ পাছত বিভিন্ন বিভাগত অধ্যাপক হিচাপে আহিছে শ্ৰীযুত আৰ. পি. শুভ ৰায় (১৭/০৩/৫১)-২৩/১১/৬০) বাণিজ্যিক ভূগোল, শ্ৰীযুত বিষ্ণু প্ৰসাদ খাউণ্ড (২১/০৭/৫৮- ০৯/০৭/৬২) অৰ্থনীতি, শ্ৰীযুত লুতফুৰ ৰহমান (১১/১১/৫৮)-) লজিক আৰু ফিলচফী, ড: মনোজ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্ত্তী ১৯/১১/৫৮ বুৰঞ্জী, শ্ৰীযুত শশীনাথ চৌধুৰী (০৩/০৭/৫৯-) বুৰঞ্জী, শ্ৰীযুত ৰোহিত কুমাৰ শৰ্মা (০৬/০৭/৫৯) অসমীয়া, লক্ষী প্ৰসাদ বৰা (১০/০৭/৫৯-) অৰ্থনীতি আৰু চিভিকস্, শ্ৰীযুত কিৰণ চন্দ্ৰ চৌধুৰী (২৮/০৭/৫৯) লজিক আৰু ফিলচফী, শ্ৰীযুত এ, ভি, ৰামাইয়াহ (২৮/০৭/৫০-১৯৮৭) ইংৰাজী।

এই সকলেই আছিল গোৱালপাৰা কলেজৰ বাটকটীয়া। ইয়াৰ পিছতো নতুন বিভাগ হৈছে, নতুন অধ্যাপক আহিছে আৰু গৈছে। গোৱালপাৰা কলেজ গঢ়াত এই সকলোৱে কম বেছি পৰিমাণে অৰিহনা দি গৈছে আৰু নিশ্চয় এইবিলাক আমাৰ নমস্য।

এই চাম অধ্যাপক বৰ্ত্তমানে আমাৰ মাজত মাননীয় উপাধ্যক্ষ ড: মনোজ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্ত্তী (চক্ৰৱৰ্ত্তী চাৰ) মাননীয় ৰোহিত কুমাৰ শৰ্মা (শৰ্মা চাৰ) আৰু উপাধ্যক্ষ লুতফুৰ ৰহমান চাৰ আৰু ইংৰাজী বিভাগৰ প্ৰধান হৈ থকা এ. ভি. ৰামাইয়াহ চাৰক সৌ সিদিনা আমি বিদায় সভা পাতি দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি চকুলোৰে বিদায় দিছো। খাইগু চাৰ অধ্যাপনা এৰি আইনৰ ডিগ্ৰী লয় আৰু তাৰ পাছত ভাৰত চৰকাৰৰ ministy of communication বিভাগৰ উচ্চ পদস্থ বিষয়া হিচাবে থাকি কিছুদিনৰ পৰা ঠিকা ব্যৱসায়ত সোমাইছে। খাইগু চাৰ নিজেই নিজৰ পৰিচয় আছিল। এজন দক্ষ ফুটবল খেলুৱৈ হিচাবে ছাত্ৰ সমাজ তথা বাইজৰ মাজত নাম আছিল আৰু ভাল কৰ্মী বুলি সুনাম আছিল। লক্ষী বড়া চাৰ ৬১-৬২ চনতে এই কলেজ এৰি থৈ গোলাঘাটৰ ডি, আৰ কলেজত যোগদান কৰে। শ্ৰীযুত শশী নাথ চৌধাৰী চাৰ আমাৰ কলেজৰ অধ্যাপনা এৰি বেৰিষ্টাৰী পঢ়িবলৈ যায়। বেৰিষ্টাৰী ডিগ্ৰী লাভ কৰাৰ পাছত কিছুদিন অষ্ট্ৰেলিয়া চৰকাৰৰ চাকৰিত থাকি বৰ্ত্তমান তেখেত ভাৰতৰ উচ্চতম ন্যায়ালয়ত আছে।

কলেজৰ কাম কাজ গতানুগতিক ভাৱে চলিবলৈ ধৰিলে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যাও বাঢ়িবলৈ ধৰিলে। বাঢ়িলে কি হব নিজৰ ঘৰ নাই। ইপিনে পি, আৰ, চৰকাৰী হাইস্কুলৰ কৰ্ত্তৃপক্ষই স্কুলখন ব্যৱহাৰ কৰিব নিদিয়ে গতিকে কলেজে নিজাকৈ পোৱা দৰোত্তৰ মাটিত নিজৰ সুকিয়া ব্যৱস্থাৰ কাৰণ কৰাটো প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিল।

কলেজৰ স্থায়ী ঘৰ সজাৰ স্বৰ্ত্ত সোপেক্ষে সিদ্ধান্ত সমিতিয়ে ১৯৫৬ চনৰ ৫ জুন তাৰিখৰ

সভাতে সমিতিয়ে ১৯৫৬ চনৰ ৫ জুন তাৰিখৰ সভাতে লৈ ৰাখিছিল। ফাণ্ডত (Fund) অন্তত: ৩০,০০০ (ত্ৰিশ হেজাৰ) টকা জমা হ'লেই কলেজৰ স্থায়ী ঘৰ সজা কাম হাতত লোৱা হ'ব। কিন্তু পৰিস্থিতিয়ে সমিতিক এতিয়া সময় সাপেক্ষে নীতি আৰু পৰিকল্পনা গ্ৰহণ কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে। ইতিমধ্য কতৃপক্ষই অভিযন্তাৰ দ্বাৰা কৰাই লোৱা নক্সা খনৰ প্ৰাথমিক ৰূপদান দিয়াৰ (Plinth works) কাৰণে ১৯৫৭ ৰ ২৬ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে পৰিচালনা সমিতিয়ে ২০০০.০০ (দুহেজাৰ টকা) Sanction দিলে আৰু এই কাম চোৱা চিতা কৰাৰ ভৰ ডা: মেহদি আলী আৰু স্বৰ্গীয় ৰামেশ্বৰ দাস ডাঙৰীয়াৰ ওপৰত ন্যস্ত কৰিলে। পাছত যি হয় হ'ব যা-যোগাৰ চলিল। পুঁজি সংগ্ৰহ অভিযান আৰু কলেজ ঘৰ নিৰ্মাণৰ পৰিকল্পনা সমানে চলি থাকিল।

মৰণত শৰণ দি হুৰমুৰ যাত্ৰা যি কৰে বিধাতা বুলি সমিতিয়ে আগবাঢ়িবলৈ মনস্থ কৰিলে। ১৯৫৭ চনৰ অক্টোবৰ মাহৰ ৪ তাৰিখ শুক্ৰবাৰৰ দিনা কলেজৰ স্থায়ী ঘৰৰ ভেটি স্থাপন কৰা হ'ল। প্ৰথম খুটাটোত শিলন্যাস কৰিবলৈ আহিছিল তেতিয়াৰ মাননীয় ৰাজহ মন্ত্ৰীদেৱে। আমাৰ কলেজ পুখুৰীৰ পাৰৰ উত্তৰ মুখী ঘৰ খনেই আমাৰ প্ৰথম বাণী মন্দিৰ যত বৰ্ত্তমানে বিজ্ঞান শাখাৰ ৰসায়ণ আৰু পদাৰ্থ বিভাগৰ পৰীক্ষাগাৰ (Labortary) ৰ কাম চলাই থকা হৈছে।

কলেজ এখনে কৰ্ত্তৃপক্ষৰ পৰা পৰীক্ষাৰ্থী প্ৰেৰণ কৰাৰ অনুমতি আদায় কৰাৰ নিয়ম সহজ কিন্তু কতৃপক্ষৰ পৰা নিয়মিত affiliation আদায় কৰা সহজ নাছিল। আমাৰ কলেজে প্ৰথমবাৰ (১৯৫৭-৫৮) আই, এ, পৰীক্ষাৰ্থী প্ৰেৰণ কৰাৰ অনুমতি পালেওঁ নিয়মিত affiliation পোৱাৰ অৰ্হতা কলেজখনে অৰ্জন কৰিব পৰা নাছিল। অৰ্হতাৰ কাৰণে প্ৰথম প্ৰয়োজন আছিল কলেজৰ নিজা মাটি, স্থায়ী ঘৰ আৰু সংৰক্ষিত পুঁজি (Reserve fund), দ্বিতীয় স্বৰ্ত্ত কেৱল ৰাতিৰ কলেজ হৈ থাকিলেও বিশ্ববিদ্যালয়ে স্থায়ী স্বীকৃতি নিদিয়ে।

ইতিমধ্যে আমাৰ কলেজখনৰ ঘাই বঠা ধৰা আৰম্ভণিৰ সম্পাদক আৰু অধ্যক্ষ স্বৰ্গীয় ওৱাজ উদ্দিন আহাম্মদ চাহাব (০১/০৯/৫৫-১৮/০১/৫৭) স্বাস্থ্য জনিত কাৰণত ১৮/০১/৫৭ তাৰিখে অৱসৰ লয়। এই জনা মহান ব্যক্তিয়ে আমাক কন্দুৱাই ০৯/০৮/৫৮ তাৰিখে স্বৰ্গবাসী হয়। স্বৰ্গীয় ওৱাজউদ্দিন আহম্মদ চাহাব অৱসৰ লোৱাত অধ্যক্ষৰ খালি ঠাই পূৰণ কৰে মাননীয় অমল ৰয় ডাঙৰীয়াই। তেখেত ১৯/০১/৫৭ তাৰিখৰ পৰা অধ্যক্ষৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি ১১/১১/৬০ লৈকে এই কলেজৰ অধ্যক্ষ পদত বাহাল থাকে। এখেতৰ দিনতেই প্ৰাইভেট হিচাপে আমাৰ কলেজৰ প্ৰথম বাৰৰ আই এ. পৰীক্ষাৰ্থী প্ৰেৰণৰ যাবতীয় ব্যৱস্থা কৰা হয়।

১৯৫৮ চনৰ কথা, ইতিমধ্যে কলেজৰ কিছু সংখ্যাক ছাত্ৰ আই, এ, পৰীক্ষা দিছে আৰু তাৰ ফলত নতুকৈ স্থাপিত কলেজৰ কাৰণে সন্তোষজনক। এই চাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ভৱিষ্যত শিক্ষাৰ কথা আগত ৰাখি কতৃপক্ষই ১৯৫৯ চনৰ শিক্ষা বছৰৰ পৰা বি. এ. শ্ৰেণীৰ শুভাৰম্ভ কৰিলে। বিষয় সমূহ আছিল অৰ্থনীতি, বুৰঞ্জী আৰু দৰ্শন শাস্ত্ৰ কৰ্ত্তৃপক্ষই যথা সময়ত বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ পৰা অনুমতি আৰু স্বীকৃতি আদয় কৰিলে। মুঠতে কৰ্ত্তৃপক্ষৰ তৎপৰতা অধ্যাপক সকলৰ মহান ত্যাগ আৰু ছাত্ৰ সমাজৰ সহযোগীতা আৰু পৰিশ্ৰম আৰু ৰাইজৰ সহায় সহানুভূতিৰ ফলস্বৰূপে ১৯৬১ চনতে গোৱালপাৰা কলেজ (কলা শাখাৰ) এখন লেখত লোৱা উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানৰূপে প্ৰতিষ্ঠিত হয়।

১৯৫৮-৫৯ চনৰ শিক্ষা বছৰ আৰম্ভ হোৱাৰ আগে আগে কলেজৰ মূলঘৰৰ ৪টা কোঠালীৰ কাম দুৱাৰ-খিৰিকী আৰু মজিয়া পকা কাম আদিৰ চিন্তা পাছত ৰাখি কোনো মতে উলিয়াই লোৱা হ'ল আৰু লগে লগে ডলাৰ বগৰীৰ দৰে থকা আমাৰ কলেজ খন উঠাই আনি নিজা ঘৰত কোনোমতে থিতাপি লগোৱা হ'ল। নিজা ঘৰত থিতাপি লগাৰ পাছৰে পৰা কৰ্ত্তৃপক্ষই দিনৰ কলেজৰ শুভাৰম্ভ কৰিলে। অৱশ্যে তেতিয়াও ৰাতিৰ শ্ৰেণী এটা Clildren Library ত চলাই ৰখা হৈছিল।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা অধ্যাপক সকলৰ বাবে সা-সুবিধা বোলোতে একোৱেই নাছিল। তথাপি কৰ্ত্তৃপক্ষই যিখিনি আগবঢ়াইছিল তাতে সন্তুষ্ট থাকি মাননীয় অধ্যাপক সকল আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে নিশ্চয় দৃষ্টান্ত ৰাখিছে। আমি আৰু আমাৰ ভবিষ্যত বংশধৰ সকলে নিশ্চয় তেওঁ বিলাকক সুঁৱৰি যাব লাগিব। পুঁজি সংগ্ৰহৰ পৰা আৰম্ভ কৰি কলেজৰ বিভিন্ন কাৰ্য্যত সহযোগীতা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এই চাম অধ্যাপক আৰু ছাত্ৰৰ অৱদান লেখত লবলগীয়া। আজবি পৰত, বন্ধৰ দিনত এনেকি কলেজ খোলা থকা দিনটো গাঁএ ভুঁএ হাটে বজাৰে টেমা লৈ ঘূৰি ঘূৰি কলেজৰ ভবিষ্যত সন্মান অটুত ৰখাৰ চিন্তাত ব্ৰতী আছিল এই চাম ব্যক্তিয়ে। কৰ্ত্তৃপক্ষৰ ফালে নাথাকি শ্ৰম দানেৰে দক্ষিণ ফালৰ আলি বাটটোও বান্ধি লৈছিল।

১৯৬০ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহলৈ দুৱাৰ খিৰিকি নথকা কেচা ভেটিৰ কোঠালিত বহি শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব লগা হৈছিল। ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা নাছিলেই। এটা কোঠালিকে ঢাৰিৰ বেৰেৰে তিনিভাগ কৰি শিক্ষক আৰু ছাত্ৰীৰ জিৰণী কোঠা হিচাপে আৰু এভাগত পুঠি ভঁৰালৰ কাম চলাই ৰখা হৈছিল। এই সময় চোৱাত পুঠি ভঁৰালৰ Profesor incharge মোৰ শ্ৰদ্ধাস্পদ বৰ্ত্তমান কলেজৰ উপাধ্যক্ষ ড: মনোজ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্ত্তী মহোদয় আছিল।

১৯৬০ চনৰ ২২ আগষ্ট তাৰিখে অধ্যক্ষ অমল ৰয় ডাঙৰীয়া ছুটিত গ'ল যদিও ঘূৰি নাহিল। কৰ্ত্তৃপক্ষই অৱস্থা চাই ব্যৱস্থা ললে। ০২/১২/৬০ তাৰিখৰ পৰা ড: মহেন্দ্ৰ বৰা মহোদয়ক এই গুৰুত্ব পূৰ্ণ পদত মকৰল কৰিলে।

কলেজখনে সন্মুখীন হোৱা গুৰুতৰ বহু বোৰ সমস্যাৰ ভিতৰত বাহিৰৰ পৰা পঢ়িব অহা ছাত্ৰ-

ছাত্ৰীৰ বাবে সুকীয়া হোষ্টেল, শিক্ষক, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে জিৰণী কোঠা, Library আৰু reading Room, ১৯৫৮-৫৯ চনত বন্ধ কৰা শ্ৰেণীৰ নৈশ শাখা পুণৰ আৰম্ভ, বিজুলী বাতিৰ ব্যৱস্থা, কলেজলৈ অহা যোৱা কৰা আলিবাটৰ দুখ লগা অৱস্থা,আচবাব পত্ৰ আৰু শ্ৰেণীৰ কোঠালীৰ অভাৱ, অধ্যাপকৰ অভাৱ আৰু এনেকি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা অধ্যাপকৰ একেবাৰে মৌলিক প্ৰয়োজনীয় খিনিকো যোগান ধৰিব পৰাৰ ব্যৱস্থা নাছিল।

আয়ৰ তুলনাত ব্যয়ৰ অঙ্কটোৰ ওজন বেছি হোৱাৰ ফলত অতবোৰ সমস্যা থুপ খাইছিল। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী পৰা লোৱা মাচুল, চৰকাৰৰ পৰা ইতিমধ্যে পোৱা সামান্য অৰ্দ্ধ মঞ্জুৰি (Adha grant) আৰু fee compensaition ৰ টকাৰে মাহিলি খৰছ নুজুৰিছিল। ৰাইজৰ বৰঙণীৰে ঘাটি পূৰাই কোনো মতে কলেজখন চলি আছিল।

এফালে সীমাহীন সমস্যা আছিল যদিও আনফালে গঠন মূলক বাতাবৰণ কলেজখনৰ বাবে লক্ষ্যণীয় আছিল।

পুৰণি সমস্যাৰ মেৰামতি হোৱাই নাই ১৯৬১ চনৰ আৰম্ভণিত আকৌ ডাঙৰ নতুন সমস্যা এটি কৰ্ত্তৃপক্ষৰ সন্মুখত দেখা দিলে। ইতিমধ্যে চৰকাৰে ঘোষনা কৰা পুৰণি ২ বছৰীয়া স্নাতক শ্ৰেণী পাঠ্যক্ৰমৰ সলনি ১৯৬২-৬৩ ৰ শিক্ষা বছৰৰ পৰা কলেজ সমূহত ৩ বছৰীয়া নতুন পাঠ্যক্ৰম প্ৰবৰ্ত্তনৰ ক্ষেত্ৰত বিশ্ব বিদ্যালয় আয়োগৰ (Unviersity grants rommission) নিয়মাৱলীত কিছুমান পূৰ্বচৰ্ত্ত আৰোপ কৰা আছিল। আমাৰ কলেজখনৰ আয়োগৰ নিয়মাৱলীৰ মাজত তৎক্ষণাত সোমাব পৰাৰ সম্পূৰ্ণ অৰ্হতা নাছিল। সেয়ে Reserve fund বা সংৰক্ষিত পুঁজি আৰু working fund বা চলিত পুঁজিৰ সমস্যাটো কৰ্ত্তৃপক্ষৰ আগত জটিলৰূপে দেখা দিলে। ৰাইজৰ সহায় সহযোগ আৰু মতা মতৰ দৰকাৰ অনুভৱ কৰি কৰ্ত্তৃপক্ষই ২৪ জানুৱাৰী (১৯৬১)ৰ ভিতৰত এখনি সাধাৰণ সভা পতাৰ ব্যৱস্থা লয় আৰু লগতে কৰ্ত্তৃপক্ষই কলেজৰ পুঁজিৰ কাৰণে “পুঁজি সংগ্ৰহ সপ্তাহ” (College week for fund collection) পতাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰি অধ্যাপক আৰু ছাত্ৰ সকলক ক্ষেত্ৰত সহযোগ কৰাৰ আহ্বান জনায়।

৩১ মাৰ্চ (২৯৬১ ৰ ভিতৰত কাগজে কলমে কলেজৰ দৰকাৰী অৰ্হতাখিনি দেখুৱাব পৰা নহলে কলেজখনৰ ভৱিষ্যত অন্ধকাৰ হব বুলি উপলব্ধি কৰি কৰ্ত্তৃপক্ষই পুঁজি সংগ্ৰহ অভিযান অব্যাহত ৰখাৰ উপৰিও হাজী মিৰউল্লা (আমবাৰী, ধুপধাৰা) আৰু জনাব ইয়াছিন মোল্লা (চিমলী তোলা) এই দুজন দাঁতাৰ পৰা কলেজৰ হকে দান পোৱা ৭৭ বিঘা মাটি (যাৰ দাগ নং ১৯১২-১৯১৩ চন ১৯৫৫ আৰু ৫৭ চন ১৯৫৯) চৰকাৰৰ ঘৰত বন্ধক ৰখাৰ সিদ্ধান্তও লোৱা হৈছিল।

থোৰতে ক'বলৈ হ'লে অধ্যাপক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা ৰাইজ আৰু হিতাকাঙ্খী সকলৰ সহানুভূতি সহায় সহযোগীতা আৰু চৰকাৰৰ মৰমৰ ফলত কৰ্ত্তৃপক্ষই সময়মতে কলেজখনৰ প্ৰয়োজনীয় অৰ্হতাখিনি দেখুৱাব পৰা ক্ষমতা অৰ্জন কৰিলে।

বহু প্ৰতিভাৰ গৰাকী অসম মাতৃৰ যোগ্য সন্তান ড: মহেন্দ্ৰ বৰা দেৱ ইংৰাজীৰ অধ্যাপনা এৰি কটনৰ পৰা আমাৰ অধ্যক্ষ হিচাপে নিযুক্তি গ্ৰহণ কৰে! ড: বৰাদেৱ গোৱালপাৰা কলেজৰ এই গুৰুত্বপূৰ্ণ পদৰ দায়িত্বত ১৩ বছৰৰো অধিক কাল থাকে (২/১২/১৯৬০-০৭/০৬/৭৩)

ড° বৰা দেৱে দায়িত্ব লোৱাৰ পাছত কৰ্ত্তৃপক্ষৰ পৰামৰ্শ,অধ্যাপক ছাত্ৰ তথা ৰাইজৰ সহায় সহযোগীতাত কলেজখনৰ শিক্ষাদান আৰু শিক্ষা গ্ৰহণৰ নিম্ন সুবিধা খিনিৰ ব্যৱস্থা প্ৰথমে হাতত লয়। কলেজঘৰৰ আধৰুৱা ২য় পৰ্য্যায়ৰ কাম কম সময়ৰ ভিতৰত কৰাই শিক্ষা দানৰ সুবিধা কৰিলে আছবাব পত্ৰৰ অভাৱ কিছু গুচালে। ১৯৬১ ৰ চেপ্তেম্বৰৰ পৰা কলেজৰ কাষতে ১৩৫.০০ (এশ পয়ত্ৰিশ) টকা ভাড়াৰ ঘৰ এখন লৈ (বৰ্ত্তমান হাজৰিকা প্ৰিন্তিং প্ৰেছ) লৰাৰ হোষ্টেল পাতি কিঞ্চিত হ'লেও বাহিৰৰ পৰা পঢ়িব অহা ছাত্ৰৰ সুবিধা কৰি দিলে। বাহিৰৰ পৰা পঢ়িব অহা কেইজনীমান ছাত্ৰীক চেন্ট্ৰল ছোৱালী হাইস্কুলৰ ছাত্ৰী হোষ্টেলত ৰখাৰ চিন্তা কৰি যুদ্ধ কালীন তৎপৰতাৰে আগবাঢ়িবলৈ ললে। কৰ্ত্তৃপক্ষৰ সৎ পৰামৰ্শ, অধ্যাপক সকলৰ অকৃত্ৰিম সহযোগীতা ৰাইজৰ সহায় সহানুভূতি আৰু ছাত্ৰ সমাজৰ মহান দায়িত্ববোধে বাধাহীন ভাৱে কাম কৰি যোৱাৰ বাবে ড: বৰাদেৱৰ সহায়ক হৈছিল। কম দিনৰ ভিতৰতে সমস্যাৰ আংশিক সমাধান কৰি পেলালে।

১৯৬২-৬৩ ৰ শিক্ষা বছৰৰ পৰা নতুন পাঠ্যক্ৰম (TDC) আমাৰ মহাবিদ্যালয়তো আৰম্ভ হ'ল। পুৰণি বি. এ. মহলাৰ বিষয় সমূহ একে ৰাখি মাত্ৰ ৰাজনাতি বিজ্ঞান সংযোগ সমূহ কৰা হ'ল আৰু লগতে ৰাজনীতি বিজ্ঞান Hons ও আৰম্ভ কৰা হ'ল। কৰ্ত্তৃপক্ষৰ পৰামৰ্শ অনুসাৰে ৬২-৬৩ ৰ শিক্ষা বছৰৰ পৰা প্ৰাক্ বিশ্ববিদ্যালয় শ্ৰেণীত বিজ্ঞান শাখা খুলি বিজ্ঞান পৰীক্ষাগাৰৰ প্ৰয়োজনীয় কিছু সা-সজুলিক কিনা হয় আৰু লগতে অধ্যাপকৰ নিযুক্তিৰ ব্যৱস্থা কৰি এজন অধ্যাপকৰ দ্বাৰা শ্ৰেণীৰ শুভাৰম্ভও কৰা হয়। চীন ভাৰত যুদ্ধ হেতু নিযুক্তি গ্ৰহণ কৰিও বাহিৰৰ পৰা আধ্যাপক নাপালে (সেই সময়ত অসমত বিজ্ঞান শিক্ষাৰ বাবে শিক্ষকৰ অভাৱ আছিল) আৰু আনফালে চৰকাৰৰ পৰা এই সংক্ৰান্তত আশা কৰা সাহায্য সোনকালে পোৱাৰ আশাঁও তেনে ক্ষীণ বিবেচনা কৰি কৰ্ত্তৃপক্ষই বিজ্ঞান শাখা সাময়িক ভাবে ০৩/১১/১৯৬২ ৰ পৰা বন্ধ কৰিলে। ইচ্ছুক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক ক'লা শাখাত ৰাখি বাকীবোৰৰ বিজ্ঞান পঢ়াৰ সুবিধা কৰ্ত্তৃপক্ষৰ সহায়ত বেলেগ মহাবিদ্যালয়ত কৰি দিয়া হ'ল।

ইতিমধ্যে নতুন পাঠ্যক্ৰমৰ প্ৰৱৰ্ত্তন, পুৰণি সমস্যাৰ অংশিক সমাধান, বিজ্ঞান শাখাৰ উদ্বোধন, দৰমহা আৰু অন্যান্য খৰচৰ ফলত কলেজৰ কোষ প্ৰায় উদং হয়। কৰ্ত্তৃপক্ষই অত'দিনে কলেজৰ

যাবতীয় কাম কাজ চলাই ৰাখিছিল।১৯৫৯ চনৰ পৰা চৰকাৰৰ পৰা-পাই থকা সামান্য তদৰ্থ মঞ্জুৰি, (Adhec grant) ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাচুলৰ টকা, fee conpensatory grant ৰ টকা আৰু ৰাইজৰ দান বৰঙণিৰ পৰা সময়ে সময়ে পোৱা ধনেৰে।

ইমান দিন শিক্ষাৰ খাতিৰত ৰাইজ আৰ্থিক ভাৱে ক্ষতি গ্ৰস্থ হৈছিল যদিও গঠন মূলক ভাৱধাৰাৰ অভাৱ হোৱা নাছিল। কলেজ খনৰ দুৰ্দিনত কতৃপক্ষই দিয়া সময়ৰ আহ্বানক ৰাইজে সদায় সন্মান জনাই আহিছে। এই বাৰো ৰাইজে ব্যতিক্ৰম নকৰিলে। কৰ্তৃপক্ষই গ্ৰহণ কৰা নতুন পুজি সংগ্ৰহ অভিযানত ৰাইজে পূৰ্ণ সঁহাৰি জনালে। অধ্যাপক আৰু ছাত্ৰৰ সহযোগীতা কৰ্তৃপক্ষ ই আয়োজন কৰা charity football match চাই, যাত্ৰী টিকট আৰু চিনেমা টিকটৰ মূল মূল্যতকৈ ৪ (চাৰি) পইচাকে বহু দিনলৈ কলেজৰ সাহাৰ্যাৰ্থে আপত্তি নকৰা কৈ দি থাকি অনুষ্ঠানখন আগবাঢ়ি যোৱাত সহায় কৰিছে।

১৯৬২-৬৩ ৰ বিত্তীয় বছৰৰ পৰা আমাৰ কলেজখনে চৰকাৰী ঘাঁটি মঞ্জুৰি প্ৰাপ্ত (Deficit system) কলেজ সমূহৰ তালিকাভূক্ত (Arts section) ইয়াৰ ফলত ১৯৬৩-৬৪ বিত্তীয় বছৰৰ পৰা কলেজ কৰ্তৃপক্ষৰ খৰচৰ বোজা কিছু পাতল হ'ল। ১৯৬২-৬৩ প্ৰৱৰ্তন কৰা তিনি বছৰীয়া পাঠ্যক্ৰমৰ ক্ষেত্ৰত বিশ্ব বিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ পৰাওঁ ১০,০০০.০০ (দহ হেজাৰ) টকাৰ অনুদান কলেজ কোষত জমা হয়।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আকাশৰ ডাঠ কলা ডাৱৰ ফালি লাহে লাহে পোহৰৰ ক্ষীন ৰেখা দেখা দিলে। চৰকাৰ আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অনুগ্ৰহত তেতিয়াৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খনে পুৰণি মোট সলনি কৰি নতুন মোট ললে। উপযুক্ত অভিযন্তা এজনৰ হতুৱাই Master plan এখন কৰাই কৰ্তৃপক্ষ ই কৰ্য্যমান কলেজৰ মূলঘৰটো সজাৰ পৰিকল্পনা হাতত ললে। প্ৰথম পৰ্য্যায়ৰ (Fist phase sitting menler G B) ডাঙৰীয়াক প্ৰথম পৰ্য্যায়ৰ কামৰ ঠিকা দিয়া হ'ল। তেখেতে সময়ত কামখিনি কৰি দিয়াৰ দ্বিতীয় পৰ্য্যায়ৰ কাম খিনিকোঁ দাস ডাঙৰীয়াৰ হতুৱাই কৰাই লোৱা হ'ল। তৃতীয় পৰ্য্যায়ৰ কামৰ বাবে মুঠ ৪৬,০০০.০০ (চিয়াল্লিশ হেজাৰ) টকা ধাৰ্য্য কৰি নিয়মৰ মাজত কাম কৰি দিয়াৰ কাৰণে ঠিকাদাৰ শ্ৰীপ্ৰফুল্ল দাসক ১৯/০৮/১৯৬৬ তাৰিখে হুকুম দিয়া হ'ল আৰু সময়তে কাম উঠিল।

১৯৬৪-৬৭ চনৰ ভিতৰতে সকলোখিনি নহলেওঁ উপস্থিত ক্ষেত্ৰত দৰকাৰী হ'ল। অস্থায়ী ভাৱে হলেও কলেজৰ গ্ৰন্থাগাৰ, অধ্যাপকৰ বিশ্ৰাম প্ৰকোষ্ঠ, ছোৱালীৰ জিৰণী কোঠা, শ্ৰেণীৰ কাৰণে অধিক কোঠাৰ আংশিক পূৰণ হ'ল।

অভাৱ-অনাটন আৰু অসুবিধাৰ কাৰণে ১৯৬২ ৰ শিক্ষা বছৰত আৰম্ভ কৰি বন্ধ কৰা বিজ্ঞান শিক্ষা ১৯৬৬-৬৭ চনৰ শিক্ষা বৰ্ষৰ পৰা পুণৰ দিন বাৰ চাই ২৭ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে (প্ৰাক্‌বিশ্ব বিদ্যালয় শ্ৰেণী) আৰম্ভ কৰা হ'ল। ১৯৬৯-৬৮ ৰ শিক্ষা বছৰৰ পৰা বি, এচ, চি (B.Sc.) ১ম বাৰ্ষিক শ্ৰেণীও

৭ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে আৰম্ভ হ'ল।

১৯৬৬-৬৭ চনৰ পৰা বিজ্ঞান শাখা পূণৰ আৰম্ভ কৰা হ'ল সঁচা কিন্তু অধ্যাপক, কৰ্মচাৰী আদিৰ দৰমহা আৰু দৈনন্দিন সম্ভাব্য খৰচৰ (Contingenlier) সুঁকীয়া পুঁজিৰ ব্যৱস্থা কৰা নহল। ফলত কম সময়ৰ ভিতৰত কলেজ কতৃপক্ষৰ সন্মুখত বিভিন্ন সমস্যাই দেখা দিয়ে আৰু সময়মতেই সুদুৰ প্ৰসাৰী হ'ল। এই শাখাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা পোৱা টকাৰ অংকটো একেবাৰে নগন্য আছিল, কাৰণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা কম আছিল। ১৯৬৬-৬৭ ৰ পৰা ১৯৭২-৭৬ লৈ এই দীৰ্ঘ সাত বছৰৰ কালচোৱাত মুঠ ৩৯৭ গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিজ্ঞান শিক্ষাৰ বাবে আগবাঢ়ি আহিছিল।

১৯৬৭-৬৮ চনৰ পৰা ১৯৭২-৭৩ চন লৈকে বিজ্ঞান শিক্ষাৰ কাৰণে চৰকাৰী কতৃপক্ষই কলেজখনলৈ পৰীক্ষাগাৰৰ উন্নতি, সা-সজুলি কিনা আৰু বিজ্ঞান গৃহ সম্প্ৰসাৰণৰ বাবদ সৰ্ব্ব মুঠ ১,১৫০০০.০০ (এক লাখ পোন্ধৰ হাজাৰ) টকা অনুদান দিয়ে।

১৯৬৬-৬৭ চনৰ পৰা আৰম্ভ কৰা আমাৰ বিজ্ঞান শিক্ষা অব্যাহত ভাৱে আজিলৈ চলি আছে। আৰম্ভণিৰ অধ্যাপক সকল সৰ্বশ্ৰী কুল ভূষণ দাস (Zoology + Botany= Biology) জিয়ায়ীৰ ৰহমানৰ (Chemistry) কমলেশ্বৰ গোস্বমী (Physics) আৰু নন্দ দুলাল অধিকাৰী (Maths) জিনাব জিয়ায়ুৰ ৰহমান বাহিৰে বাকী আমাৰ মাজত আছে। ইয়াৰ পাছতো নতুন নতুন বিভাগত অধ্যাপক আহিছে আৰু গৈছে। গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়ৰ নৱৰূপ দিয়াত এই সকলোৱে কম বেছি পৰিমাণে অৰিহণা যোগাইছে নিশ্চয়।

বহু বাধা-বিঘিনী অতিক্ৰম কৰি বহু তিতা কেঁহা হজম কৰিও কৰ্তৃপক্ষ, অধ্যাপক, ছাত্ৰ সমাজ আৰু ৰাইজৰ সহযোগীতা ১৯৭৩ চনৰ আগ মূহুৰ্ত্ততে আমাৰ কলেজ খনক ক'লা আৰু বিজ্ঞানৰ এখন পূৰ্ণ পৰ্য্যায়ৰ কলেজ হিচাপে ৰূপ দিয়াত ড: বৰা দেৱ সক্ষম হৈছিল।

২০-১২-৬০ পৰা ০৭/০৬/৭৩ ৰ সময় চোৱাত ভিতৰত কলেজ খেল পথাৰৰ আংশিক উন্নতি, বৰ্ত্তমান ছাত্ৰা বাসটো নিৰ্মাণ কৰি ভাড়া ঘৰৰ পৰা উঠাই আনি থিতাপি লগোৱা, বৰ্ত্তমান অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধেয় ডেকা চাৰে ব্যৱহাৰ কৰি থকা (N.C.C.) আহল বহল ঘৰখনো সাঁজি উলিয়াই ১৯৭২ চনৰ পৰা ইয়াক অস্থায়ী হিচাবে ছাত্ৰী নিবাস কৰা, কলেজৰ চাৰি সীমাৰ উত্তৰ পূব কোণত হৈ থকা Short Shooting Range টোও ইয়াৰ ভিতৰতে সঁজা। অৰ্থনীতি আৰু ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ লগতে বুৰঞ্জী বিষয়ত Hons এওঁৰ সময়তে আৰম্ভ হয়। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সোঁহাতে থকা গ্ৰন্থাগাৰ অধ্যাপকৰ বিশ্ৰাম প্ৰকোষ্ঠ, ল'ৰাৰ জিৰণী কোঠা, ছোৱালীৰ জিৰণী কোঠা, ছাত্ৰা নিবাস, উত্তৰ ফালৰ শ্ৰেণী বহা কোঠালী এটা উত্তৰ ফালৰ কলেজ ঘৰৰ লগত সংলগ্ন মহাবাহু যেন ঘৰখন, ভূগোল আৰু

জীৱ বিজ্ঞানৰ পৰীক্ষাগাৰ কেইটা আৰু তেঁতেলি গছৰ কাষৰ আধৰুৱা ঘৰটোৰ বাহিৰে কলেজৰ আটাইখিনি ব্যৱস্থা ১৯৫৮ পৰা ১৯৭২ চনৰ মাৰ্চ এপ্ৰিলৰ ভিতৰত হোৱা।

১৩ বছৰ ৫ মাহ ১৮ দিন গোৱালপাৰা কলেজৰ অধ্যক্ষতাৰ গুৰু দায়িত্বত থাকি ড° মহেন্দ্ৰ বৰা দেৱ ১৯৭৩ চনৰ জুন মাহৰ ৭ তাৰিখে অধ্যক্ষ পদৰ ইস্তাফাদি বহু বেদনা লৈ গুছি যায়। চাকৰি জীৱনৰ এদিনো নষ্ট হ'ব নিদি বিলাসীপাৰা কলেজৰ অধ্যক্ষ পদত নিযুক্তি লয়। ইয়াত কিছুদিন থকাৰ পাছত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত অসমীয়া বিভাগত সোমায়। আমাৰ চিৰনমস্য শ্ৰদ্ধাস্পদ ড: মহেন্দ বৰা দেৱ বৰ্ত্তমানে বেজবৰুৱা আসনৰ অধ্যাপক হিচাবে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত অসমীয়া বিভাগত কাম কৰি আছে।

প্ৰতিষ্ঠাৰ দিনৰ পৰা সময়ে সময়ে কলেজখনৰ সম্পাদকৰ মহান দায়িত্ব পালন কৰি কলেজখনক গঢ় দিয়াত আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছিল স্বৰ্গীয় ওৱাজুদ্দিন আহাম্মদ (আৰম্ভনীৰ অধ্যক্ষ) (২৮/০৯/৫৭-২৪/১০/৫৭), ঁৰজনী কান্ত দাস ২৭/০৭/৫৯-১৯৭৩) ঁমনিকান্ত দাস আৰু ঁ হাকিম চন্দ্ৰ ৰাভা, যুতীয়া ভাবে (১৫/০৭/৫৭-২৩/১০/৫৭) আৰু ঁ মাধৱ চন্দ্ৰ বৰুৱাদেব (১৯৭৩-১৯৭৬)

এখেত সকল আছিল উৎসৰ্গিক প্ৰাণ সমাজ কৰ্মী। এখেত সকলে কলেজখনৰ সৰ্ব্বংগীন মংগলৰ হকে দেহে কেহে খাটিছিল।

কৰ্তৃপক্ষৰ ০২/০৫/৭২ তাৰিখৰ সিদ্ধান্ত অনুসৰি কলেজ পৰিচালনা সমিতিৰ তিনি জনীয়া সঁজাতি দল এটি বিজ্ঞান শাখাৰ বাবে চৰকাৰৰ পৰা সহায়ৰ কাৰনে শ্বিলঙলৈ গৈ ঘূৰি আহাৰ পথত মটৰ দুৰ্ঘটনাত কলেজৰ হ'কে প্ৰানহুতি দিয়া স্বৰ্গীয় দিনেন্দ্ৰ নাৰায়ণ সিংহ, "হঙ্গুদা" (Sitting member, G.B) অঙ্কুৰতে বিনাশ হোৱা ডেকা কৰ্মী বন্ধুবৰ ঁশিশিৰ মেধী আৰু ঁসাহাদত আলী জোৎদাৰ ডাঙৰীয়া আৰু চিৰদিনৰ কাৰণে ঘূণীয়া হোৱা শ্ৰদ্ধেয় শ্ৰীযুত বিনয় কৃষ্ণ যোষ (Sitting member, G.B) আৰু মাননীয় উপাধ্যক্ষ লুতফুৰ ৰহমান চাৰ এওঁলোকক আমি পাহৰিম কেনেকৈ ?

গোৱালপাৰা কলেজ প্ৰতিষ্ঠাৰ পৰিকল্পনাৰ দিনত নমস্য ব্যাক্তি সকলৰ কেই গৰাকী ডা: অন্নদা চৰণ দাস (শিল্পী বঁটা প্ৰাপ্ত, ১৯৯০) ডা° মেহ্‌দি আলি জনাব মজিৰুদ্দিন আহাম্মদ, M.L.A: আৰু শ্ৰীযুত হাকিম ৰাভা (Ex. M.L.A) মহোদয় বৰ্ত্তমান আমাৰ মাজত নাই। আমাৰ প্ৰাৰ্থনা ঈশ্বৰে এওঁলোকৰ মঙ্গল কৰক।

জনম দি অনুষ্ঠানখনৰ সৰ্বাংগীন মংগলৰ হকে দেহে কেহে খাটি আমাক এৰি যোৱা মহান সকলক আমি কৃতজ্ঞতা আৰু শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰো ঁখনেন্দ্ৰ নাথ নাথ ঁওৱাজুদ্দিন আহাম্মদ, ঁমুজিবৰ ৰহমান ঁক্ষীৰোদ মোহন সেন, মহবুবৰ ৰবমান ঁআজিমুদ্দিন আহাম্মদ ঁএচ, এম, সেনগুপ্ত ঁমনিকান্ত দাস, ঁনজমূলহক, ঁঅমূল্য ভূষণ অধিকাৰী, ঁকুমুদেশ্বৰ নাথ ঁৰজনী কান্ত দাস, ঁদুপু নাথ, ঁৰমেশ চন্দ্ৰ দাস, ঁচাৰু মোহন দাস ঁভূপেন্দ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী, ঁপ্ৰতাপ চন্দ্ৰ ঘোষ, ঁভবেন্দ্ৰ নাৰায়ণ সিংহ, আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা চিৰ বিদায় লোৱা অন্যান্য সকলোকে এওঁলোকৰ স্মৃতিয়ে আমাক প্ৰেৰণা যোগায়। এওঁলোকৰ আত্নাই চিৰ শান্তি লাভ কৰক, এয়ে কামনা।

ড° বৰাদেৱৰ পাছত উপাধ্যক্ষ লুতফুৰ ৰহমান চাহাবে ০৪/০২/৭৫ লৈকে কায্যকাৰী অধ্যক্ষ হিচাবে কলেজৰ কাম চলাই ৰাখে। এই চোৱা কালতে অৰ্থাৎ ০১/০৯/৭৪ তাৰিখৰ পৰা চৰকাৰে আমাৰ বিজ্ঞান শাখাটোক ঘাঁটি মঞ্জুৰিৰ মাজত ধৰে। ০৫/০২/৭৫ তাৰিখৰ পৰা ড° বীৰেন্দ্ৰ নাথ দত্ত মহোদয়ে আমাৰ কলেজৰ অধ্যক্ষতাৰ পদত অধিষ্ঠিত পদত হয়। ড° দত্ত চাৰ আমাৰ কলেজত ২ বছৰ ৬ মাহ (০৫/০২/৭৫-৭৭) অধ্যক্ষ পদত বৰ্ত্তমান তেখেত গৌহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ_Folklore বিভাগত আছে।

ড° বীৰেন্দ্ৰ নাথ দত্ত মহোদয়ৰ পাছত ড° প্ৰবীন শৰ্মী চাৰ মাত্ৰ ১৪ মাহ ১৪ দিনৰ বাবে আমাৰ কলেজত অধ্যক্ষতা কৰিবলৈ আহি প্ৰথমে উপস্থিত সমস্যা সমূহৰ বুজলৈ কৰ্তৃপক্ষৰ পৰামৰ্শ, অধ্যাপক আৰু ৰাইজৰ সহযোগীতাত কামত আগবাঢ়ি বুদ্ধি কৌশল খটাই স্থানীয় সদাশয় ব্যাক্তি কেইজন মানৰ কাষ চাপি বিশেষ দিগদাৰি নহোৱাকৈয়ে জনাব মহম্মদ হুছেন, জনাব নুৰুন নবি (Sitting member, G.B) শ্ৰীযুত দি, এল পদ্দাৰ, স্বৰ্গীয় বিৰধি চান্দ চাজেৰ শ্ৰীযুত চাম্পালাল আৰু শ্ৰীজয় সূৰ্য্য নাথ ডাঙৰীয়াৰ পৰা সুন্দৰ সঁহাৰি পালে। এই মহান দাঁতা সকলৰ পৰা একোটাকৈ memorial Room কলেজৰ কাৰণে দান হিচাপে চোৱা হয়। ইয়াৰ উপৰিও দুই তিনিজন ব্যক্তিৰ পৰা একোটা Room ৰ আংশিক খৰচ দান হিচাবে আদায় কৰা হয়। ইয়াৰ উপৰিও কিছুমান ব্যাক্তিৰ পৰা বুজন পৰিমাণৰ দানো আদায় কৰা হয়। বৰ্ত্তমান গ্ৰাম্থাগাৰৰ নিৰ্মান ড: ৰত্ন কান্ত বৰুৱাদেৱৰ দিনত শেষ কৰা হয়। বৰ্ত্তমান অধ্যাপকৰ প্ৰকোষ্ঠটোওঁ ড: শৰ্মা চাৰে কৰি যোৱা পৰিকল্পনাৰ ফলশ্ৰুতি এই প্ৰকোষ্টটো নিৰ্মাণ কৰোঁতে যি খৰচ পৰিছিল তাৰ ভিতৰত অসম বিজ্ঞান সমিতিয়ে আমাৰ কলেজত ১৯৭৮ চনত পতা ৰূপালী জয়ন্তী উৎসৱৰ অভ্যৰ্থনা সমিতিয়ে আগবঢ়োৱা বৰঙণি ১১,০০০.০০ (এঘাৰ) হাজাৰ টকাও আছে।

বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ পৰা পোৱা টকাৰে বৰ্ত্তমান ছাত্ৰী নিবাসটোৰ নিৰ্মাণ কাৰ্যও ড: শৰ্মা চাৰৰ দিনতে হাতত লোৱা হয়। তেখেতৰ দিনতে ৰসায়ন আৰু প্ৰাণী বিজ্ঞান বিষয়ত major খোলাৰ পৰিকল্পনা কৰা হয় যদিও ২৬/০৩/৮৫ ৰ পৰাহে বিশ্ববিদ্যালয়ে এই সংক্ৰান্তত স্বীকৃতি (Affilliation) দিয়ে। ড: শৰ্মাচাৰ কলেজৰ বাবে কম দিনৰ ভিতৰতে কেইবাটাওঁ Post চৰকাৰৰ পৰা আদায় কৰাৰ সক্ষম হয়। মুঠতে কম দিনৰ ভিতৰতে কলেজখনে সন্মুখীন হোৱা ভালেমান সমস্যাৰ সময়োপযোগী সমাধান কৰি গুৰুত্বপূৰ্ণ কিছু সমস্যা সমাধানৰ ভবিষ্যত পৰিকল্পনা সাঁজি থৈ ১৪/০৯/৭৯ তাৰিখ আমাৰ কলেজ এৰি পাণ্ডু কলেজলৈ যায়।

ইতিমধ্যে আমাৰ কলেজখনে ৩৫ বছৰত সোমাই পৰিল। ড: প্ৰবীণ শৰ্মা চাৰৰ খালি ঠাই পূৰাবলৈ ড° ৰত্ন কান্ত বৰুৱা ডাঙৰীয়া আমাৰ কলেজলৈ আহিল। এখেত গোৱালপাৰা চহৰৰে

মানুহ। ভালেমান বছৰ গৌহাটী বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ প্ৰশাসন বিভাগৰ উচ্চ পদত থকা ব্যক্তি (Controller of Examinati ons) যথেষ্ট অভিজ্ঞতাৰ গৰাকী। এখেত ২৩/১১/৭৯ তাৰিখৰ পৰা ১৪/১২/৮২ লৈকে ৩ বছৰ ২১ দিন আমাৰ কলেজৰ অধ্যক্ষ পদত থাকি বৰ্ত্তমান সন্দিকৈ ছোৱালী কলেজত অধ্যক্ষ হৈ আছে। ড: বৰুৱা দেৱৰ দিনতে আমাৰ কলেজে ৰূপালী জয়ন্তী উৎসৱ পালন কৰে। ড: শৰ্মা চাৰে এৰি যোৱা গ্ৰন্থাগাৰটোৰ বাকীবোৰা কাম, অধ্যাপক বিশ্ৰাম প্ৰকোষ্ঠৰ নিৰ্মাণ আৰু ছাত্ৰী নিবাসৰ আধৰুৱা কাম আদি ড: বৰুৱাদেৱে কৰ্তৃপক্ষৰ পৰামৰ্শ ক্ৰমে সম্পন্ন কৰে। উপৰ মহলাৰ লগত ভাল সম্পৰ্ক থকাৰ কাৰণে ড: বৰুৱাদেৱে কলেজ খনৰ কিছুমান গুৰুত্ব পূৰ্ণ কাম কাগজে-কলমে আগুৱাই থৈ যায়।

বৰ্ত্তমানৰ অধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীযুত খগেন্দ্ৰ প্ৰসাদ ডেকা মহোদয়ে যোৱা ০১/১২/৮৩ ৰ পৰা আমাৰ কলেজৰ মৰ্য্যাদা ৰক্ষা কৰি আছে। আমাৰ কলেজ ঘৰৰ লগত থকা উত্তৰৰ মহাবাহু যেন ঘৰ খন এওঁৱেই U G C ৰ অনুদানৰ টকাৰে সাঁজে । প্ৰাণী বিজ্ঞান আৰু ভূগোল বিজ্ঞানৰ পৰীক্ষাগাৰৰ কোঠালী দুটাও মাননীয় ডেকা চৰেই সাঁজি উলিযায়। অত'দিনে চলি থকা বিষয় সমূহৰ লগত শিক্ষা আৰু পৰিসংখ্যা বিজ্ঞান বিষয় এওঁৱেই সংযোগ কৰে। ৰসায়ন আৰু প্ৰাণী বিজ্ঞানৰ major ৰ স্বীকৃতি (Affiliation 26.3.85) সংশ্লিষ্ট কৰ্তৃপক্ষৰ পৰা এওঁৱেই আদায় কৰে। পদাৰ্থ, জীৱ আৰু ভূগোল বিজ্ঞানত major বিষয় চলি আছে আৰু ইতিমধ্যে ইয়াৰ যোগ্যতা প্ৰমাণৰ যাৱতীয় ব্যৱস্থাও কৰা হৈছে।

বৰ্ত্তমানে আমাৰ গ্ৰন্থাগাৰৰ পুথি পাতিৰ সংখ্যাও যথেষ্ট বাঢ়িছে।

আৰাম্ভণিৰ পৰা নানা বেমেজালি আৰু অভাৱৰ অভিযোগৰ মাজেৰে পৰিচালিত হৈ প্ৰায়খিনি অতিক্ৰম কৰি আমাৰ কলেজখনে বৰ্তমান উন্নতিৰ পথলৈ আগবাঢ়িছে। কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা বছৰি বাঢ়িয়েই আছে। কিন্তু পৰিতাপৰ বিষয় কলেজখনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা যথেষ্ট বৃদ্ধি হোৱা স্বত্বেও চৰকাৰৰ আৰ্থিক সাহায্য আৰু U.G.C য়ে দিয়া আৰ্থিক অনুদান বুজন পৰিমাণ হোৱা নাই। বৰ্তমানে পুৱা আৰু দিনৰ শাখা মিলি দুইহাজাৰৰ অধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আমাৰ কলেজত শিক্ষা গ্ৰহন কৰি আছে। এই ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ আধাতকৈ বেছি সংখ্যক চহৰৰ বাহিৰৰ পৰা অহা। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি হোৱাৰ লগে লগে আমাৰ অভিযোগো বাঢ়িছে। ছাত্ৰ বাসৰ সম্প্ৰসাৰন ব্যৱস্থা কতৃপক্ষই অতি সোনকালে কৰিবলগা হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে আহল বহল জিৰনি কোঠাৰ অতি প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে। বিজ্ঞান বিভাগৰ পৰীক্ষাগাৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অনুপাতে বৰ্তমানে ঠেক হৈ পৰিছে। ভৱিষ্যত বিজ্ঞান শিক্ষাৰ উন্নতিকল্পে এতিয়াৰ পৰা পৰীক্ষাগাৰ সমূহৰ সম্প্ৰসাৰনৰ পৰিকল্পনা হাতত লব লাগে। ক'লা আৰু বিজ্ঞান উভয় শাখাৰ প্ৰত্যেকটো বিভাগৰ কাৰণে সুকীয়া সুকীয়া কঠালী সাঁজি প্ৰত্যেক বিভাগতে বিভাগীয় গ্ৰন্থগাৰৰ পৰিকল্পনা কৰি যাৱতীয় ব্যাৱস্থা গ্ৰহন কৰিব লাগে আৰু অনতি পলমে গ্ৰন্থাগাৰৰ লগত অধ্যাপকৰ বাবে স্থায়ী Reading Room ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে। আমাৰ কলেজ খেল

পথাৰখন (৫০০' x ৩৫০') যথেষ্ট আহল-বহল হোৱা স্বত্বেও উন্নতি নোহোৱাত বছৰৰ প্ৰায় ছমাহে ব্যৱহাৰৰ অনুপযোগী অৱস্থাত থাকে। কৰ্তৃপক্ষই খেল পথাৰ উন্নতি সাধনৰ পৰিকল্পনা গ্ৰহণ কৰি শিক্ষাৰ দৰকাৰী ফালটোক মামৰ মুক্ত কৰিব লাগে।

যোৱা একুৰি পোন্ধৰ বছৰৰ ভিতৰত আমাৰ কলেজৰ বিভিন্ন দিশত নানা যোগ বিয়োগ ঘটিল। প্ৰায় আঢ়ৈ হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আঠাৰন্ন গৰাকী অধ্যাপক অধ্যাপিকা, কলা আৰু বিজ্ঞান বিষয়ত নতুন নতুন বিষয়ৰ প্ৰৱৰ্ত্তন, ঘৰ-দুৱাৰ নিৰ্মাণ তৃতীয় আৰু চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰীৰ অধিক কৰ্ম সংস্থানে আজিলৈ কলেজ খনৰ প্ৰগতিৰ সূচনা কৰিছে বুলি ক'ব পাৰে।

এই ছোৱা কালতে কলেজ খনৰ বহুত ওলট-পালট হ'ল। বহুত গ'ল, বহুত আহিল। হয়তো নিলিখিবলগীয়া কথা লিখিলোঁ। লিখিবলগীয়া কথাও বাদ পৰিল। ইয়াৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো। □

সংযোজন (১৯৯০ৰ পৰা জানুৱাৰী, ২০১৫লৈ)ঃ যুগুতাইছে ড০ সুভাষ বৰ্মণ

১৯৯০ দশকৰ পৰা সমগ্ৰ দেশজুৰি উচ্চ শিক্ষাৰ দিশত ব্যাপক পৰিবৰ্তন হৈছে। দেশৰ অগ্ৰণী শিক্ষা অনুষ্ঠান সমুহৰ মূল্যায়নৰ বাবে এই দশকৰ শেষ ভাগত ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰত্যায়ন মূল্যায়ন পৰিষদ (NAAC) গঠন হয়।

এই সময় ছোৱাত মহাবিদ্যালয়ৰ বহু চিন্তাশীল তথা দায়িত্বশীল শিক্ষকে অৱসৰ গ্ৰহন কৰে। বিশষভাবে ৰাজ্য খনৰ উচ্চ শিক্ষাৰ বিভিন্ন নীতি নিৰ্ধাৰণত তাৎপৰ্যপূৰ্ন ভুমিকা গ্ৰহণ কৰা প্ৰয়াত অধ্যাপক মাখন শালৈ, অধ্যাপক জয়নাল আবেদিন, অধ্যাপক বীৰেন চৌধুৰী প্ৰমুখ্যে ভালেমান শিক্ষক অসম কলেজ শিক্ষক সংস্থাৰ কেন্দ্ৰীয় কাৰ্য্যনিৰ্বাহকত গুৰুত্বপূৰ্ন পদবীৰে সেৱা আগবঢ়াই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহন কৰে। শ্ৰী খগেন্দ্ৰ প্ৰসাদক ডেকাৰ (১/১২/৮৩-৩১.৫-৯৬)ৰ অবসৰৰ পাছত ক্ৰমে শ্ৰী বীৰেন চোধুৰী (১.৬.৯৬-৩১.৭.৯৭) আৰু অধ্যাপক ৰমাকান্ত বৰুৱা (১.৬.৯৭-২৩.৭.৯৭) ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ হিচাপে, শ্ৰী সুৰেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা (২৪-৭-৯৭-৩১.৭.২০০৩) পূৰ্ণ পৰ্যায়ৰ অধ্যক্ষ হিচাপে, ড° আবুল মাচুম (১.৮.২০০৩-২৮-২-২০০৬) ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ হিচাপে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে। ড° আবুল মাচুমৰ সময়তে NAAC ৰ দ্বাৰা প্ৰথম বাৰৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ মুল্যায়ন হয় আৰু মহাবিদ্যালয়খনে B+ গ্ৰেড পাবলৈ সক্ষম হয়। ড° আবুল মাচুমৰ অৱসৰৰ পিচত আধ্যাপিকা ৰঞ্জু চৈধুৰী (১.৩.২০০৬-২.৪.২০০৬) এতিয়ালৈ প্ৰথম গৰাকী মহিলা, যিয়ে এই অধ্যক্ষৰ পদ শুৱনি কৰে।

৩-৪-২০০৬ তাৰিখে ড০ কাচিম আলী আহমেদ পূৰ্ণ পৰ্যায়ৰ অধ্যক্ষ হিচাবে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহন কৰে। ড০ আহমেদে যোগদান কৰাৰ পিছত বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ অৰ্থ সাহায্যত ৫০ খন আসন যুক্ত এটি দুমহলীয়া ছাত্ৰী নিবাস গঢ়ি তোলা হয়। তদুপৰি এই সময় ছোৱাত মহাবিদ্যালয় খেল পথাৰত বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ অৰ্থ সাহাৰ্যত এখন পেভেলিয়ান নিৰ্মাণ কৰি উলিওৱা হয়। বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰ সীমাত Minority Scheme Development Project ৰ অৰ্থ সাহাৰ্যত অসমৰ PWD বিভাগৰ তত্বাৱধানত ১.৫৮ কৌটি টকা বাজেটৰ ১০০ খন আসন যুক্ত এটি ছাত্ৰী আৱাসৰ নিৰ্মান কাম চলি আছে। ২০১০ চনত NAAC ৰ দ্বাৰা মহাবিদ্যালয় খন পুনৰীক্ষণ কৰা হয়। এই পুনৰীক্ষণত মহাবিদ্যালয়ে CGPA 2.45 পাবলৈ সক্ষম হয়। বিগত সময়ছোৱাত মহা বিদ্যালয়খনে ভাৰত চৰকাৰৰ বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি (DST) ৰ অৰ্থ সাহায্য লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয় আৰু উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত খুৱ কম সংখ্যক কলেজৰ ভিতৰত এখন Star College প্ৰতিষ্ঠান হিচাপে মৰ্য্যদা লাভ কৰে। মহাবিদ্যালয়খনে যোৱা দুটা দশকৰ বিদ্যায়তনিক দিশত বিশেষ উৎকৰ্ষ সাধন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰে কেইবাজনো অধ্যাপকে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত Ph D গৱেষনাৰ তত্বাবধায়ক (Guide) হিচাপে কাম কৰি থকাৰ লগতে কলা আৰু বিজ্ঞান উভয় শাখাত UGC, DST Major Reserch Project চলাই আছে। এই সময়ছোৱাত মহাবিদ্যালয়ৰ কেইবাগৰাকী শিক্ষকে ৰাষ্ট্ৰীয় তথা আন্তৰাষ্ট্ৰীয় আলোচনীত গবেষনা পত্ৰ পত্ৰ প্ৰকাশ কৰে । তদুপৰি বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ আৰু কেইবাগৰাকী শিক্ষকে কেইবাখনো মূল্যবান গ্ৰন্থ প্ৰনয়ন কৰি উলিয়ায় ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাফল্যও এই সময়ছোৱাত বিশেষভাবে উল্লেখনীয়। বিশেষকৈ শৈক্ষিক আৰু সংস্কৃতিক দিশত। বিশ্বৰ বিখ্যাত বিশ্ববিদ্যালয়ত শিক্ষকতা বা বিখ্যাত গবেষনাগাৰত জড়িত থাকি কেইবাগৰাকী ছাত্ৰই শৈক্ষিক দিশত মহাবিদ্যালয়ৰ নাম উজ্জ্লাবলৈ সক্ষম হৈছে। এওঁলোকৰ ভিতৰত ড০ দিগন্ত ভূষণ দাস, ড০ অঞ্জন চক্ৰৱৰ্তী, ড০ জাকিৰ হুছেইন আহমেদ, ড০ সুৰজিৎ সাহা আদি কেইটামান উল্লেখযোগ্য নাম। সাংস্কৃতিক দিশত নিজৰ নিজৰ বৰঙনিৰ দ্বাৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম কঢ়িয়াই অনা দুই এটা নাম হ'ল আদিল হুছেইন, মৃনাল কান্তি মেধী, শুক্লাচাৰ্য ৰাভা আদি।

বৰ্তমান আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত (১৩ টা বিষয়ত মেজৰ পাঠ্যক্ৰম), IDOL আৰু KKHSOU কেন্দ্ৰত প্ৰায় ২৫০০ গৰাকী ছাত্ৰ ছাত্ৰী অধ্যয়নৰত অৱস্থাত আছে।

ব্যায়াম আৰু খেল-ধেমালীৰ উপকাৰিতা

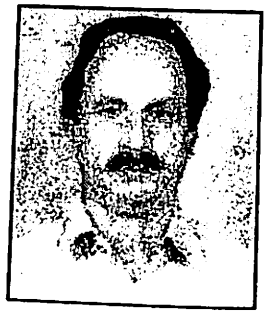

ড০ আবুল হুছেইন

শৰীৰ ভাল থাকিলে মন ভাল থাকে বুলি আমাৰ এষাৰ কথা আছে। বৈজ্ঞানিক যুক্তি যুক্তিতাতও শৰীৰ আৰু মনৰ সুস্থতাৰ ওপৰত ওত:প্ৰোতভাৱে সম্পৰ্ক। শাৰীৰিক গঠন প্ৰক্ৰিয়াত ব্যায়াম আৰু খেল ধেমালীৰ প্ৰভাৱ অতি বেছি আৰু মানসিক প্ৰশন্তিও লাভ হয়। সেয়ে ব্যায়াম চৰ্চা অতীজৰে পৰা চলি আহিছে। সাম্প্ৰতিক কালত ব্যায়াম আৰু খেল ধেমালী বা শৰীৰ চৰ্চা দৈনন্দিন জীৱনত প্ৰয়োজনীয় খাদ্য দ্ৰব্যৰ দৰে জৰুৰী হৈ পৰিছে।

খেল ধেমালীয়ে শৰীৰ আৰু মন সুস্থ ৰখাত বহুত ক্ষেত্ৰতেই সহায় কৰে যদিও মূল ক্ষেত্ৰসমূহ হ'ল -

১. শৰীৰ গঠন প্ৰক্ৰিয়া সুষম কৰে।
২. আবেগ আৰু ক্ৰোধ নিয়ন্ত্ৰণ কৰে।
৩. ব্যক্তিক শৃংখলিত আৰু নিয়মানুবৰ্তিতাত থকাত সহায় কৰে।
৪. সহযোগিতা আৰু সহমৰ্মিতা বৃদ্ধি কৰে।
৫. শাৰীৰিক শক্তি বৰ্দ্ধন আৰু মজবুত দেহ গঠনত সহায় কৰে।
৬. মানসিক প্ৰশান্তি আৰু দৃঢ়তা আনে।
৭. আত্মবিশ্বাস গঢ়াত সহায় কৰে।
৮. সামাজিক চেতনাবোধ বৃদ্ধি কৰে।
৯. ব্যহিক জ্ঞান প্ৰজ্ঞা বৰ্দ্ধনত সহায় কৰে।
১০. সৌন্দৰ্য আৰু নান্দনিক চেতনা জগাই তোলে।

এক কথাত শাৰীৰিক সুস্থতাই হ'ল মন সুস্থ ৰখাৰ মুলমন্ত্ৰ। এজন ভাল স্বভাৱৰ ক্ৰিয়াবিদ গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হয়। কেৱল সেয়াই নহয় এজন ভাল ক্ৰিয়াবিদ দেশৰ সু নাগৰিকো।

ওপৰত উল্লেখ কৰা আটাইবোৰ ক্ষেত্ৰ বহলাই ব্যাখা নকৰি কেৱল চমু আভাস এটি দিয়াৰহে চেষ্টা কৰা হ'ল। আমি জানো আমাৰ শৰীৰ বায়ুমণ্ডলৰ চাপ, আদ্ৰতা, তাপ আদিৰ সৈতে সমতা ৰক্ষা কৰি চলে। এই সমতা বা ভাৱসাম্যতা ৰক্ষাৰ্থে

Dr. Abul Hussain M.Sc., Ph.D. is an Associate Professor in the Department of Chemistry, Dudhnoi College

শৰীৰৰ ভিন ভিন অংগই নিয়মীয়াকৈ কাৰ্য সম্পন্ন কৰিবলগীয়া হয়। এই কাৰ্যৰ মাধ্যম হ'ল ব্যায়াম বা খেলধেমালী। কোনো শিশু বা ব্যক্তিয়ে যেতিয়া খেল ধেমালী কৰে তেতিয়া ব্যক্তিজনৰ দেহৰ পৰিবৰ্তন ঘটে, উদাহৰণ স্বৰূপে- ব্যক্তিজনৰ ভাগৰ লাগিব, শৰীৰৰ ছালৰ পৰা ঘাম ওলাব, শ্বাস-প্ৰশ্বাস ঘন হব, দেহৰ সিৰা উপসিৰা ফুলি উঠিব ইত্যাদি স্মৰ্তব্যয়ে শৰীৰৰ পৰা অলাগতিয়াল দ্ৰব্য, লৱন আদি ওলাই ঘামৰ সৈতে যায়। ছালৰ বিন্ধা সমূহ মুকলি হয়। শ্বাস-প্ৰশ্বাসৰ গতি বৃদ্ধি পোৱাত অধিক পৰিমানৰ অক্সিজেন তেজত প্ৰবাহিত হয় আৰু তেজ বিশুদ্ধ হয়। কেৱল এই খিনিয়েই নহয় শৰীৰৰ হাড়ৰ যোৰা সমুহত কঠিন এনজাইম তৰল হয় ফলত জড়তা হ্ৰাস পায়। বহুত হাৰত যোৰাত থকা দ্ৰব্য সমূহ গ্ৰন্থি(gland)ত থকা ৰসসমূহ সক্ৰিয় হয় আৰু শৰীৰৰ অংগ প্ৰতংগ সুস্থ হৈ উঠাত সহায় কৰে। এইখিনিতে উল্লেখ কৰা ভাল যে শৰীৰৰ ভিন ভিন অংগ খেলৰ প্ৰকাৰ বা যোগ-ব্যায়ামৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিহে উপকাৰিতা সম্পৰ্কে জানিব পাৰি। উদাহৰন স্বৰূপে ভৰিখন ওপৰফালে ৰাখি মুৰটো তললৈ ৰাখিলে, মুৰৰ পিছফালে থকা পিটুইটাৰী গ্ৰন্থিৰ পৰা এবিধ ৰস নিৰ্গত হয়, যিয়ে মগজু সুস্থ ৰখাত সহায় কৰে। মূঠৰ ওপৰত প্ৰতিটো খেল বা ব্যায়ামেই শৰীৰৰ উপকাৰিতা বৃদ্ধি কৰে । অৱশ্যে ব্যায়াম বা খেল ধেমালীৰো সীমা আছে, সীমা চেৰাই গলে ক্ষতি অৱশ্যম্ভৱী। যেনেদৰে অতিমাত্ৰা ভোজনে শৰীৰৰ ক্ষতি কৰে ঠিক যেনেদৰে অতিৰিক্ত পৰিশ্ৰমেও দেহাৰ ক্ষতি কৰে। আজি-কালি খেল ধেমালীৰ পৰিৱৰ্তে ঘৰতে বহি ব্যায়াম চৰ্চা কৰাটো জনপ্ৰিয় হৈছে। বিভিন্ন সা-সঁজুলিৰ সহায়ত শৰীৰৰ প্ৰতিটো অংগৰ ব্যায়াম এতিয়া সম্ভৱপৰ হৈ উঠিছে।

তথাপিও মুকলি ঠাইত কৰা ব্যায়াম, শৰীৰ চৰ্চা বা খেল ধেমালীৰ উপকাৰিতা যথেষ্ঠ বেছি। মুকলি ঠাইত অক্সিজেনৰ পৰিমান বেছি থাকে, শৰীৰৰ সৈতে পাৰিপাৰ্শ্বিকতাৰ সংস্পৰ্শ হয় ফলত শৰীৰ আৰু পৰিবেশৰ মাজত চাপ, তাপ, আৰ্দ্ৰতাৰ বিনিময় সোনকালে হয় আৰু শৰীৰৰ অৱসাদ দূৰ হয়। আমেৰিকাৰ টৰেন্ট বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চিকিৎসা বিভাগৰ এদল বিজ্ঞানীয়ে গৱেষণা কৰি মন্তব্য দিছে যে সমগ্ৰ পৃথিবীত প্ৰায় ত্ৰিশ শতাংশ লোক মানসিক বেমাৰ আৰু মানসিক চাপত ভুগে। এই মানসিক চাপ আৰু মানসিক বেমাৰ দূৰকৰাৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ মন্তব্য হ'ল খেল-ধেমালী ব্যায়াম, সংগীত আৰু বন্ধুত্বই হ'ল একমাত্ৰ উপায়। আমি বেছিসংখ্যাক মানুহ বা পৰিয়ালে মানসিক ভাৱে সদায় হতাশহৈ পৰো, ল'ৰা ছোৱালীৰ শিক্ষা, আৰ্থিক দন্যতা, পৰিৱেশ, সমাজিক অন্ধবিশ্বাস , কুসংস্কাৰ, অস্থিৰ ৰাজনৈতিক বাতাবৰণ, সাম্প্ৰদায়িক ঘটনাৱলী আদিয়ে আমাক হতাশ কৰি তোলে যাৰ ফলত প্ৰকৃত পথৰ সন্ধানত আমি হতাশহৈ দিশহাৰা হওঁ। নিশ্চিন্ত ভাৱে সুস্থমন আৰু শৰীৰে আমাক সহায় কৰিব যাৰ অন্তৰালত ব্যায়াম চৰ্চা, খেলধেমালী, বন্ধুত্ব আৰু সংগীত অপৰিহাৰ্য। আমি, আমাৰ ল'ৰা ছোৱালীক

কেৱল কোঠালীৰ মাজত আৱদ্ধ নাৰাখি মুক্ত ঠাইত খেলিবলৈ দিয়াটো অতি জৰুৰী অন্যথা শৰীৰৰ পূৰ্ণ গঠনত বাধাপ্ৰাপ্ত হব।

পৃথিবীখন দ্ৰুত গতিত পৰিবৰ্তন আৰু পৰিবৰ্দ্ধন হৈ উন্নয়ন মুখী হৈছে। বৰ্তমান খেল ধেমালীৰো স্থান আগৰ দৰে নাই। এতিয়া বহুতেই বৃত্তিমুখী খেলৰ ফালে ধাবিত হৈছে। খেল জীৱনৰ লক্ষ্য অনায়াসে হব পাৰে বা হৈ আছে। এয়া বিশ্বব্যাপী প্ৰক্ৰিয়া। ক্ৰিকেট, ফুটবল, ভলীবল, কাবাডী, টেনিচ, বেডমিন্টণ, হকী, সাঁতোৰা, দৌৰ, আদিত বহুতো ক্ৰিয়াবিদে কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰাই নহয় দেশ, সমাজ আৰু জাতিৰ বাবেও সুনাম অৰ্জন কৰিছে। অসমৰ এলেন দেউৰী, দুৰ্গাবড়ো ফুটবল জগতৰ তাৰকাৰূপে গণ্য হৈছে। অসমৰ নামো সৰ্বভাৰতত উচ্চাৰিত হৈছে। কেইবছৰমান আগতে শ্বিলংৰ লাজং দলে কলকাতাৰ ইষ্টবেংগলৰ সৈতে সন্তোষট্ৰফীৰ ফাইনেল খেলিছিল। লাজংৰ বাবে অখ্যাত মেঘালয় ৰাজ্যৰ নাম ৰাতিটোৰ ভিতৰতেই দেশৰ ভিন্ন প্ৰান্তত জনপ্ৰিয় হৈ উঠিছিল। পৃথিবীৰ সৰুদেশ উৰুগুৱে, ঘানাৰ নাম বিশ্ববাসীয়ে সম্ভৱত নেজানিলেহেতেন যদি বিশ্বকাপ ফুটবলত দেশ দুখনে অংশ গ্ৰহণ নকৰিলেহেঁতেন। সচাই খেলৰ সুনাম দেশব্যাপী, খেলৰ উপকাৰিতা অপৰিসীম। আমি সেয়ে খেল ধেমালী আদিত উঠি অহা চামক উৎসাহিত কৰা অতি জৰুৰী।□

BENEFITS OF KABADDI

Anjam Hussain

Kabaddi is an easy and inexpensive sport to take up. Unlike other sports like cricket, football, volleyball, tennis, badminton or table tennis, which happen to require both equipment and space, kabaddi does not need either. All you require is a few friends, a grassy field and a little bit spare time. Kabaddi is a game of speed, strength, strategy and, most importantly, lung power. Here are some of the fitness benefits that could be specially achieved by playing kabaddi.

Stamina & Endurance: Since the game requires to chant the word 'kabaddi' over and over again without taking a breath, it helps to stretch endurance way past its usual limits. Controlling one's breathing has historically been a powerful form of yoga and when combined with the hard physical activity that the game demands, it will help to develop considerable stamina and concentration that can also be applied to other areas of life. While chanting kabaddi continuously without taking breath, the internal organs like heart, lungs become strong and healthy.

Agility: As per the game, players from each team take turns holding their breath and crossing over to the other side of the line in order to try and touch as many of the opposing team's players as they can, while the opposing team does everything they can to prevent that player from returning back to his side of the line without taking a breath. Running, kicking, dodging and feinting are therefore skills that are essential to the game, that helps in strengthening of the muscles and their movements becomes more agile.

Speed: Kabaddi is a game that is played quickly, with players having to move and think extremely fast. While playing the game players are not allowed to take a breath

Dr. A. H. Barbhuyan, M.Sc. Ph.D. is working as an Assistant Professor in the Dept of Zoology, Goalpara College

means that they will have to move rapidly. Over time, they will find themselves becoming much faster in terms of physical and mental abilities even outside the game, with quick reflexes and the ability to instantly gauge the advantages and disadvantages of a situation and make snap judgments.

Defensive Skill: The game requires stamina, agility, muscular coordination, quick responses and presence of mind – in short, a complete mastery of the skills of battle. Also, kabaddi is perhaps the only combative sport in which attack is an individual attempt while defence is a group effort. For a single player to take on seven opponents requires a great deal of daring, as well as an ability to concentrate and anticipate the opponent's moves.

Team Spirit: There is a sense of teamwork that develops from defence since the players must be able to move easily as one unit while holding hands.

Peace of body and mind: The practice of the raider holding his breath chanting 'Kabaddi' is closely related to the practice of '*Pranayama*'. So Kabaddi is possibly the only sport to combine *yoga* with hectic physical activity, working on the inner organs as well as the outer body. It is something like one-stop shop for all the body and soul needs.❑

PROGRAMME IN DETAIL

Date : 5th Feb, 2015 (Thursday)

8.00 A.M. : Breakfast

9.00 A.M. : Registration

10.00 A.M. : Flag Hoisting

a) College Flag by **Dr. Kasim Ali Ahmed,** Principal Goalpara College.

b) University Flag by **Shri Dinesh Chandra Kalita,** Deputy Director of Student Welfare Gauhati University.

c) Gauhati University Sports Board Flag by **Dr. Ranjan Kumar Kakoty,** Director of Student Welfare, Gauhati University.

10.45 A.M. : Homage by **Shri Dinesh Chandra Kalita,** Deputy Director of Student Welfare, Gauhati University

11.00 A.M. : Welcome address by **Dr. Kasim Ali Ahmed,** Principal, Goalpara College. Chief Guest : **Dr. Binoy Kumar Nath,** President, Governing Body, Goalpara College.

11.15 A.M. : Inauguration of Tournament by **Md. Abidur Rahman,** Secretary, Assam State Kabaddi Association.

11.30 A.M. : Oath taking by players.

11.40 A.M. : Vote of thanks

11.45 A.M. : Starting of the tournament.

1.00 P.M. : Lunch

2.00 P.M. : Resumption of the tournament

5.00 P.M. : Tea Break.

5030 P.M. : Resumption of the tournament.

9.00 P.M. : Dinner

Date : 6th Feb, 2015 (Friday)

8.00 A.M.	:	Breakfast
9.00 A.M.	:	Starting of the tournament.
1.00 P.M.	:	Lunch
2.00 P.M.	:	Resumption of the tournament.
5.00 P.M.	:	Tea Break.
6.00 P.M.	:	Resumption of the tournament.
9.00 P.M.	:	Dinner

Date : 7th Feb, 2015 (Saturday)

8.00 A.M.	:	Breakfast
9.00 A.M.	:	Starting of the tournament.
1.00 P.M.	:	Lunch
3.00 P.M.	:	Prize distribution ceremony.

a) Chief Guest : **Shri Bhubaneswar Kalita,** President, All Assam Kabaddi Association.

b) Guest of Honour : **Md. Abedur Rahman,** Secretary All Assam Kabaddi Association.

c) Invited Guest : **Shri Bhakti Medhi,** Secretary, Goalpara Sports Association.

4.00 P.M. : Ceremonial flag down.

Second Gauhati University Inter College Kabaddi Tournament, 2015
Goalpara College Goalpara

Organising Committee

Steering Committee

1. President : Dr. K.A. Ahmed.
2. Working President : Mr. Amulya Sarma
3. Vice-President : Mr. R. C. Bhattacharya
   Mr. R.C.Barman
4. Secretary : Mr. M. H. Choudhury
   Mr. D. J. Das (PSc)
5. Treasurer : Lutfor Rahman

Members

6. Mr. P. K. Seal
7. Dr. A. B. Ahmed
8. Mr.Rofique Zaman
9. Dr.S.N.Sarma
10. Dr.S.KMisra
11. Dr. Hemanta Kr. Kalita
12. Dr.Subhash Barman
13. Mrs. Loni Baruah
14. Mr. G. C.Sarma
15. Mr. T. I. Siddique (President, GCSU)
16. Mr. S. R. Mollah (G. S., GCSU)

Sub Committees:

A. Sports Management Committee

1. Mr. P. K. Seal (Co-ordinator)
2. Mr. Abul Hussain
3. Dr. Basanti Roy Dutta.
4. Dr. S. Rao
5. Mr. P. Chutia
6. Dr. Bhanu Bezbora
7. Mrs. Hasna Borbhuyan
8. Dr. Jugabrata Das
9. Mr. S.I.Khan
10. Mr. Monuranjan Kalita

B. Office Committee

1. Dr.Dharmeswar Barman(Coordinator)
2. Mr. D.K. Nath
3. Dr. Dulal Ch. Baruah
4. Dr. B,Doley
5. Dr. Anjam H. Barbhuya
6. Dr. Simanta Jyoti Deka
7. Mr. Monjit Borah
8. Mrs. Shika Basak

C. Registration Committee

1. Mrs.Loni Baruah (Co-ordinator)
2. Dr. Namita Nath
3. Mrs.Hasna B. Barbhuyan
5. Mrs. Rupjyoti Das
6. Miss Parbin Sultana
7. Mrs. Kalpita Devi

D. Food Committee

1. Mr.R.C.Barman (Coordinator)
2. Mr. Jyotish Das
3. Dr. S.K.Mishra
4. Mr. Pradip Chutia
5. Mr. D.J.Das (Statistics)
6. Mr. S. P. Deka

7. Mr. A.Barik
8. Mr. Ajit Mallik
9. Mr. Dayal K.Das
10. Mr. Arun Medhi
11. Mr. Mrinal Das(Festival Secy., GCSU)
12. Mr. Ajit Kr. Medhi

E. Accommodation Committee

1. Dr. Hemanta K. Kalita(Co-ordinator)
2. Dr. S.N.Sarma
3. Mr. P. Chutia
4. Dr. Chintamoyee Sarengi
5. Mr. Y. Ray
6. Mr. S. J. Sarma
7. Mr. D. K. Nath
8. Mr. Gobinda Das
9. Mrs. Jyotsna Das
10 Mr. Lutfar Rahman
11. Mr. Dayal K.Das
12. Mr. Khanin Medhi
13. Mr. Ajoy Rabha

F. Medical Team

1. Mr. U. N. D. Sarma
2. Dr. Anjam H. Barbhuyan (Co-ordinator)
3. Mrs. Hasna B. Barbhuyan
4. Mr. Gobinda Das
5. Mr. A. H. Khan
6. Mrs. A. Choudhury
7. Dr. Jugabrat Das
8. Mr. Azimul Hoque

G. Souvenir Committee

1. Dr. A.B. Ahmed (Co-ordinator)
2. Mr. S. P. Deka
3. Dr. S. N. Sarma
4. Dr. Santosh K. Mishra
5. Dr. Subhash Barman
6. Mr. S. J. Sarma
7. Dr. Hemanta K. Kalita

H. Certificate Committee

1. Mr. G. C. Sarma (Co-ordinator)
2. Mr. D. J. Das (Statistics)
3. Mrs. Aparna Choudhury
4. Mr. Ajit K. Medhi
5. Mr. Mofidul Islam

I. Cultural Committee

1. Mr. A.K. Baro (Co-ordinator)
2. Mr. Y. Roy. (Asstt. Co-ordinator)
3. Mr. S. J. Sarma
4. Mr. Gobinda Das
5. Dr. B. Doley
6. Mr. Azimul Hoque

Field Preparation Group

1. Mr. P. K. Seal
2. Mr. M. Islam (from DSA,Goalpara)
3. Mr. S. P. Deka
4. Mr. A . Hussain
5. Dr. S. Rao
6. Mr. A. F. Said Ali
7. Mr. Jehirul Islam
8. Mr. Monoranjan Kalita
9. Mr. Shamsuz Zaman Sk.
10. Mr. Ashraf Ali
11. Mr. Tapan Hazarika
12. Mr. Jadav Rabha
13. Mrs. Selina Begum

ৰাষ্ট্ৰীয় অন্ধতা নিয়ন্ত্ৰণ কাৰ্যসূচী

জিলা অন্ধতা নিয়ন্ত্ৰণ সমিতি ঃঃ গোৱালপাৰা

নেত্ৰ দান মহান দান,

মানুহ মৰণশীল। কিন্তু আপুনি জানেনে মৃত্যুৰ পিছতো আপোনাৰ চকুযুৰি দান কৰি দৃষ্টি দানৰ স্বৰ্গীয় আনন্দ লাভ কৰক। চকুৰ প্ৰতি যত্ন লোৱাৰ বাবে মনত ৰাখিবলগীয়া কেইটামান কথা- চকুৰ দৃষ্টি শক্তিৰ বাবে ভিটামিন 'ক' জাতীয় বস্তু যেনে- গাখীৰ, মাংস, মাছ, কণী, ফল-মূল, গাজৰ, শাক-পাচলি আদি খাব লাগে।

চকু সুস্থ ৰাখিবৰ বাবে চকুত ধুলি-বালি. চূণ, খাৰুৱা পদাৰ্থ নলগাব। লেতেৰা কাপোৰ, লেতেৰা হাতেৰে চকু মোহাৰিব নেলাগে। চকুত কোনো ধৰণৰ জখমৰ সম্ভাৱনাৰ পৰা জুইৰ পৰা সাৱধানে থাকিব লাগে।

চকুত ছানি পৰাৰ কাৰণ আৰু নিৰাময়-বৃদ্ধ বয়সত মানুহৰ চকুত ছানি পৰা অতি স্বাভাৱিক। চকুৰ ছানিৰ অস্ত্ৰোপচাৰ অতি সহজ নিৰাপদ আৰু ফলপ্ৰসু। কিন্তু সময়মতে অস্ত্ৰোপচাৰ নকৰিলে মানুহজনে সম্পূৰ্ণৰূপে অন্ধ হৈ যাব পাৰে। সেয়েহে চকুত ছানি পৰা যেন সন্দেহ হ'লে নাইবা দৃষ্টি শক্তি কমি অহা যেন অনুভৱ কৰিলে চকু বিশেষজ্ঞৰ পৰামৰ্শ লোৱাতো অতি আৱশ্যক।

আনহাতে ৰাষ্ট্ৰীয় অন্ধতা নিয়ন্ত্ৰণ কাৰ্যক্ৰম আঁচনিয়ে এক সমীক্ষা চলাই দেখে যে ১০ ৰ পৰা ১৪ বছৰ বয়সৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে কম দেখা পায়, দৃষ্টিশক্তি লোপ পায়, যাৰ ফলত অকালতে বিদ্যালয় এৰিব লগা হয়। সেই হেতুকে স্কুলীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে শিক্ষক প্ৰশিক্ষণ তথা বিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চকু পৰীক্ষা কৰা কাৰ্যসূচী (School Eye Screening Programme) আৰম্ভ কৰিছে।

ডায়'বেটিক ৰেটিন'পেথি আঁচনিৰ জৰিয়তে, ডায়বেটিক ৰোগৰ ফলত যাতে চকুৰ দৃষ্টি শক্তি লোপ নেপায়। গতিকে অন্ধতা দূৰীকৰণৰ বাবদ ডায়'বেটিক পৰীক্ষা সময়ে সময়ে কৰি থকা হৈছে।

বৰ্তমান জিলাখনত ১৯৯৬ চনৰ পৰা ২০১৪ চনলৈ ১২৮৯৪ জন ৰোগীক বিনামূলীয়া চকু অস্ত্ৰোপচাৰ কৰা হৈছে।

আশাকৰ্মী সকলৰ বাবে নতুনকৈ 'আশা কৰ্মী প্ৰশিক্ষণ' ৰ যোগেদি গ্ৰাম্য চকু সেৱা আৰম্ভ কৰা হৈছে।

অধিক তথ্যৰ বাবে ঃ- বিনামূলীয়া পৰীক্ষাৰ বাবে অসামৰিক চিকিৎসালয়, গোৱালপাৰা, লক্ষীপুৰ, আগিয়া, মাটিয়া, মৰনৈ, ৰংজুলি প্ৰাথমিক স্বাস্থ্য কেন্দ্ৰত যোগাযোগ কৰক।

যুটীয়া স্বাস্থ্য সেৱা সঞ্চালকৰ কাৰ্য্যালয়, গোৱালপাৰা, গোৱালপাৰা

(জিলা অন্ধতা নিয়ন্ত্ৰণ সমিতি)

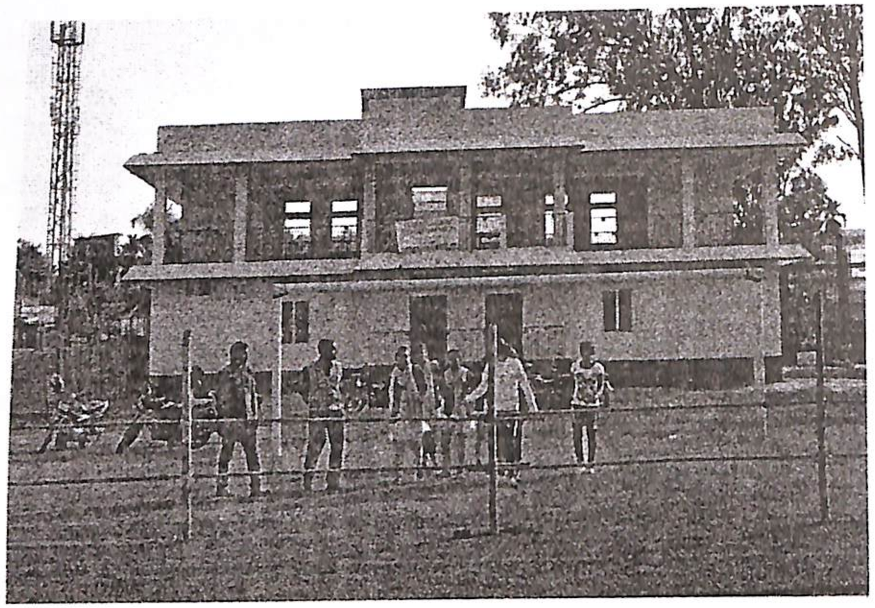

A view of college pavilion

G.U. INTER COLLEGE KABADDI TOURNAMENT, 2015
GOALPARA COLLEGE, GOALPARA

List of Participating Teams

Boys

1. Rangia College
2. Habraghat College
3. Khagarijan College
4. Ratnapith College
5. West Goalpara College
6. Salbari College
7. Bikali College
8. Tongla College
9. J.N. College
10. Udalguri College
11. Goalpara College
12. Rupahi College
13. G.U. P.G. Classes
14. D. K. College
15. Pub Kamrup College
16. B.B. Kishan College

Girls

1. Bikali College
2. B.B. Kishan College
3. Goalpara College
4. Rangia College
5. Pub Kamrup College
6. Sonapur College
7. J.N. College
8. G.U. P.G. Classes
9. Salbari College
10. Habraghat College

RESULT FOR BOYS

Champion: J.N. College, Boko
Runners Up : Bikali College, Dhupdhara

RESULT FOR GIRLS

Champion: Salbari College, Baska
Runners Up : Sonapur College, Sonapur

EDITORIAL BOARD

Dr. K. A. Ahmed
Chairman

Dr. A. B. Ahmed
Editor

Mr. S. P. Deka
Member

Dr. S. N. Sarma
Member

Dr. S. K. Mishra
Member

Dr. S. Barman
Member

Dr. H. K. Kalita
Member

Mr. S. J. Sarma
Member

Mr. Dhruba Jyoti Das, Mr. M. H. Choudhury
Secretaries, Organizing Committee

A view of playground

Field management team

Team registration office

Chorus by
Goalpara college students

Dignitaries
addressing the teams

The view of oath taking

Audience of the inaugural session

VIEWS OF EXCITING MOMENT
in the tournament

A view of march past

Introdution with players

Players entering into the court

Introdution with pride
of Goalpara College.
Injamul Hussain.
B.Sc. 4th Sem. Student
Mr. Assam held at
District Library Guwahati
Mr. Goalpara held at
Dudhnoi field
Mr. Kamrup held at
Dudhnoi field players

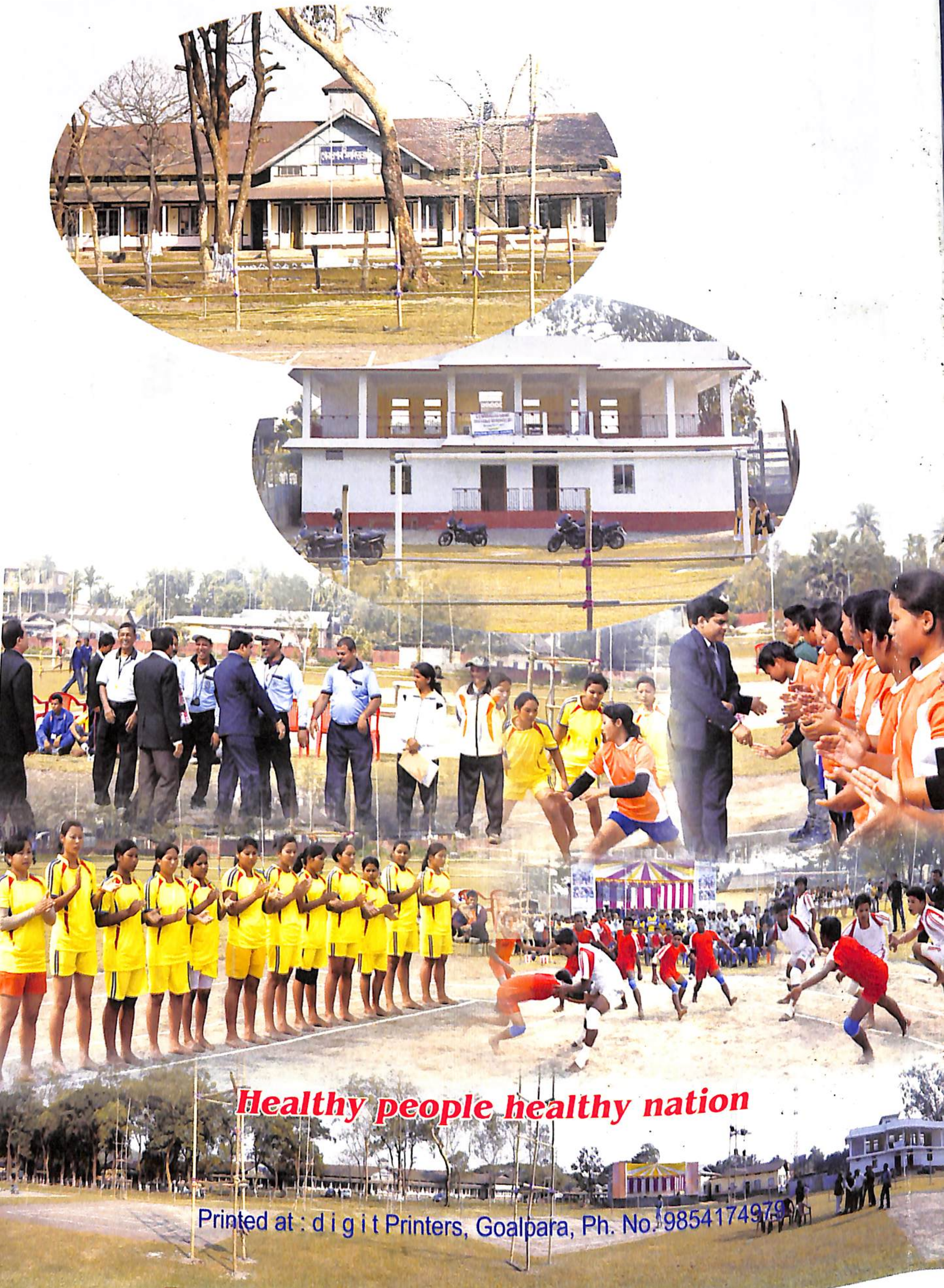
Healthy people healthy nation
Printed at : d i g i t Printers, Goalpara, Ph. No. 9854174979